

ต.
1526

แบบเรียนภาษาไทย

การเดินทางไปใจกลางพิมพ์

สำหรับประถมศึกษาตอนปลาย และ อาชีวศึกษาชั้นสูง

895.913

ด616ก

ของ

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
แบบเรียนภาษาไทย

เรื่อง

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

สำหรับประโยชน์ขมขมปลาย และอาชีวศึกษาชั้นสูง

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง 5000 ฉบับ

พ. ศ. 2487

ปกกระดาษราคาเล่มละ 1 บาท 30 สตางค์

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วัคส์เงา

ปากกอลองข้างลำพูน พระนคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

๓. 1526

2812 คำนำ

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา ได้นำนิยายเกี่ยวกับ
วิทยาศาสตร์ เรื่อง การเดินทางไปใจกลางพิภพ ของ
จูลส์ เวิร์น มาแปลและเรียบเรียงขึ้น ใช้เป็นหนังสืออ่าน
สำหรับเด็กชั้นมัธยมอาชีพหลาย เพื่อจะให้เด็กได้รับความ
รู้ทั่วไปเกี่ยวกับหมวดวิชาใหม่ๆ ที่เด็กไม่ได้มีโอกาส
เล่าเรียนในชั้นต้นๆ และให้ความเพลิดเพลินอันอยู่ใน
ขอบเขตแห่งความจริง ที่เป็นสาระสำคัญในท้องเรื่องแต่
ต้นจนจบ ทั้งยังสอนให้บังเกิดความรู้สึกรักการผจญภัย มี
น้ำใจเข้มแข็งอดทน ไม่ย่อท้อต่อความลำบาก และเป็น
ผู้มีใจเอื้อเฟื้อ หนักแน่น รู้จักใคร่ครวญพิจารณาด้วยเหตุ
และผลอีกด้วย

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา

เลขห้อง

214

19 กันยายน 2487

เลขหมู่

895.913

06167

เลขทะเบียน

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

บทที่ 1

สูงของฉัน

อภินิพนธ์พจนานุกรม

๑๑๐

ห้องสมุดกระทรวงศึกษาธิการ

ฉันอยู่กับศาสตราจารย์ ลีเคนบรอก ผู้เป็นลุง นรบ้านเลขที่ 19 ถนนเคอนิก ถนนสายนี้เป็นถนนเก่าแก่ของหมู่บ้านเล็ก ๆ ใกล้เมือง ฮัมบูร์ก ซึ่งเป็น เมืองท่า แลย เหนือ ของ ประเทศเยอรมัน

วันหนึ่ง ตรงกับวันอาทิตย์ที่ 24 พฤศจิกายน ศาสตราจารย์ ลีเคนบรอก เกิดกะตึกกะหอยกลดขยับาน ย้ำมารท่า แม่ครัว เกิดเห็นเขาเดินมาแต่ไกล ก็คิดว่า คงรักษาอาหารเย็นไม่ทัน เพราะเสียงน้ำในหม้อบนเตาเพิ่งจะเริ่มเดือดเท่านั้น

ฉันนึกในใจว่า ถ้าลุงเกิดหิวขึ้นมา คงอาตวากส่งเสียง เอ็ดกลันขานเช่นแน่ เพราะเขาเป็นคนมีนิสัยขี้วิตวิตอยู่มาก

“ท่านลีเคนบรอกกลับมาแล้ว” ย้ำมารท่า ผู้กำลัง

“ฉันตกใจร้องบอกฉันจากประตูห้องอาหาร

“ฉันตื่นแล้ว เขากลับเร็วกว่าทุกวัน เวลานั้นยังไม่ถึง
14.00 น. เลย นานักกาท่อโยกเซนต์ไมเกิ้ลเพิ่งตีครึ่ง
เท่านั้น” ลินคอบ

“ทำไมท่านศาสตราจารย์จึงกลับยานแคว้นนกันรวนน?” ซ้ำ
มารทาพทักด้วยความสงสัย

“เขากงบอกเราเองแหละ”

“ท่าน ศาสตราจารย์ เชิญพระคมาแล้ว ฉันไปละ อักเซล
ถามเขาเองก็แล้วกันว่า ทำไมเขาจึงกลับยานเร็วนัก และ
ไปรษณียงให้เขาฟังด้วยว่า อาหารยังไม่เสิร์ฟ” แล้วฉันมารทา
ก็รีบเขากวเร่งรมอหงหาค่อไป

ฉันจำคองย่นหู่แต่ลำพัง และรู้สึกว่ ไมกล่าพอกจะมเชิน
หน้ากขลงของฉนในเวลาทเขามอามนไมก ฉนจึงพยายามเลียง
จะกลยอนไปห้อง พอกได้ย่นเสียงลกยักทประคหน้ายาน และ
มเสียงมเทาตนก ๆ กาวขนขนโต แล้วลงของฉนก็ไหลเข้ามา
รยคองไปยงห้องทำงานของเข เมือโยนไมเทาหคองนไปยง
มมห้อง และวางหมวกสักหลาดเก่าของเขาไว้บนโต๊ะแล้ว ก็
ตะโกนเรียกฉนทันที

“อักเซล! เข้ามาหาลงในห้อง”

ฉันยังไม่ทันเขยอนตัว ก็มีเสียงเรียกซ้ำอก สดแตงว่า

ท่านมีขระควมมาก

“เอ๊ะ! ยังไม่มาอีกหรือ?”

ฉันจึงวิ่งวงโค้งไปยังห้องทำงานของเขาทันที

ลุงซึ่งฉันเป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยอิมมูร์ก เป็นผู้
 ขรรยายวิชาโลหวิทยา ระหว่างเวลาขรรยาย เขามักจะหัวเสีย
 ข้อยๆ นอกจากนั้น เมื่อเขาพยายามใช้คำศัพท์วิทยาศาสตร์
 ขาวๆ เขามักจะพุดคะถูกะถุกจนมาทันที นิสักทีไม่เอาใจใส่
 ในวิชา นักรวมกันเขาเทถถพนหองให้เกกเสียงก้ง เพอแสดง
 ขวมไม่พอใจ ท่านศาสตราจารย์อึ้งเคองตัวเองมากจน แต่
 หยงไรก็ถวม ลาศตราจารย์ดิเคนขรรค เป็นผู้ที่สนใจในการ
 ขนควมทนง ถาสักอนเห็นให้เขาพิจารณา เขาจะมองกขวย
 ขวมพินิจเคระหิ แล้วกลยคล่า หรือเคาะก พงเสียงวากง
 หยงไร หรือไม่กขมก แล้วเขาก็จะบอกไว้ว่าเป็นหินชนิดไหน
 เกกชนิดไหนหยงไร และมีหยทไหนขง ยักนเราขยหยแล้วว
 มีหินหอยขระมาณหกรอยชนิด ลุงขงฉันอศขบอกไว้กับไว้ว่าเป็น
 หินชนิดใดในจำนวนหกรอยชนิดนั้น เขาเป็นผูที่มีขวมเชียว
 ขวมทั้งทางภณีวิทยาและโลหวิทยา

ตามปรกติ ลงของฉันไม่ใช่คนกะไรนัก แต่มีก็มีอารมณ์
ฉันเดียว โกรธง่ายชั่วฉับ และเขาใจยาก ขางคราวเขาก็
ทำเครื่องทกลองเกี่ยวกับวิชาวิทยาศาสตร์ แตกหักเสียหาย เพราะ
หยาบฉวยหนักมือเกินไป

เขาเป็นคนผอม ร่างสูง มีอายุถึงห้าสิบแล้ว แต่ก็ยัง
แข็งแรง ว่องไว ราวกับคนอายุสี่สิบ ลงของฉันมีลักษณะ
และท่าทางแปลกกว่าคนทั้งหลาย เช่น มีนัยน์ตาลอกไปมาไม่
หยุดหย่อน มีจมูกยาว เกินกำหมักแน่นเสมอ ใครๆ ก็ยังไม่
รู้จักคุ้นเคยกับเขา พอเห็นท่าทางของเขาเข้าครั้งแรกๆ ก็ไม่
หยากจะสมาคมด้วย

ธัมมาของศาสตราจารย์มักไม่ใช่คนมั่งมี แต่ลงของฉันเป็นผู้
พอมีอนจะกิน เขามีบ้าน มีเครื่องเรือน เครื่องใช้บริบูรณ์ นอก
จากนั้น เขายังสามารถให้การศึกษากับฉัน ซึ่งเป็นสถานกำพร้า
ของเขาอย่างเต็มที่ รวมทั้งนางสาวกรวยเบน บุตรหญิงธัม
มาด้วย เขาคอยเมตตาฉันมาตั้งแต่ฉันยังเป็นลูกมือคอย
รับใช้เขา ในการทกลองต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์

ฉันชอบวิชาภูมิวิทยาเป็นพิเศษ แต่ไม่รู้สักเบ็ดหน้ายคำถาวร
หมกมุ่นอยู่กับพวกโลหะหรือหินต่างๆ เลย

ถึงแม้ว่าผู้ปกครองของเราจะเป็นผู้ที่ฉฉฉฉฉฉ และฉฉฉฉฉฉ
 ทั่วคนอนหุบเสมือ แต่ทุกคนในบ้านก็มีความสุขสบาย และ
 เชื้อพงศ์เขาทุกเมื่อ ข้างขวาวเขาอากาศแรงความโกรธออกมา
 ข้าง แต่เขาก็รักฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ
 เร็ว ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ
 กระดาษ ทุก ๆ เขาเขาฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ
 ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ
 ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ

ห้องทำงานของศาสตราจารย์ ลีเคนบรอก เหมือนกับห้อง
พิพิธภัณฑ์ ในห้องมีหินตกชั้นก จักวางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย
และเขียนชื่อกำกับไว้ด้วย ฉะนั้นเราก็ได้รู้จักก้อนหินเหล่านั้นก็
ทีเดียว เพราะคอยเอาใจใส่ศึกษ และรักเสาะความสะอาด งาน
กระทั่งชินตาไปเอง แทนที่จะเสียเวลาไปเที่ยวเตร่ คุยหาสมาคม
กับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน

แม้พอก้าวเข้าไปในห้องทำงานของเขา ฉันทมิได้คิดถึงก้อน
หินตัวหย่างเลย เพราะมีใจจดจ่ออยู่ที่สิ่งของอื่นเท่านั้น เขา
กำลังนั่งหย่อนเก้าอี้ตัวใหญ่ คุมครกครองดังเรื่องใน
หนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งเขาได้ออกอุบายตรวจหา

“วิเสสจึง! วิเสสจึง!” เขาออกอุทาน

ควนกล่าวไว้ในทันทีว่า สิ่งของนั้นเป็นนักอ่านหนังสือคน
หนึ่ง แต่หนังสือเก่า ๆ เป็นของไม่มีค่าสำหรับเขาเลย นอก
จากจะเป็นหนังสือที่หาที่ไหนอีกไม่ได้ หรือเป็นหนังสือที่ไม่มี
ใครสามารถอ่านออก

“อะไร! อักเชด ยังไม่เห็นอีกหรือ?” เขาพค้อ “เป็น
สมัยตัวเสตที่เกี้ยว ลงไปพยหนังสือเล่มนี้เขาเมื่อเขาเอง เมื่อ
ลงไปเลือกหนังสือที่ร้านขายหนังสือของชายเวเวเลยสิ”

“หนังสือเสตเล่มนี้ชื่ออะไร?” ฉันทถาม

“ชื่อ” เขาตอบด้วยอารมณ์ขัน “ชื่อว่า โฮมส์คริงกลา
ผู้แต่งคือ สันธรวเร เทอริเลสัน นักประพันธ์ชาวไอชแลนด์ ผู้มีชื่อ
เมื่อสมัยที่กรอชมาแล้ว หนังสือชิ้นนี้เป็นงานของภคทมาศเทศ
ของบ้านกำเจ้าชายชาวนธรเว ซึ่งครองเกาะไอชแลนด์”

“โฮ—โฮ!” เมื่อได้ฟังเขาพูด ฉันทก็ทำอาการทันทัน
ไปด้วย “แล้วก็แปลออกเป็นภาษาเยอรมันหรือ?”

“ลงไปซื้ออะไรก็หนังสือที่แปลมาแล้ว หนังสือเล่มนี้
เป็นฉบับเต็ม เขียนเป็นภาษาไอชแลนด์ เป็นหนังสือที่เขียน
ตามคนฉบับ เขียนด้วยอักษรกรีก ในไอชแลนด์ได้ใช้อักษร
กรีกมาแต่เดิม และตามเรื่องที่เขาเขียนกันว่า ชาวไอชเป็นผู้
ประดิษฐ์อักษรกรีกขึ้นด้วยพระองค์เอง ก็ชื่อ อักษรแบบต่าง ๆ
เหล่านั้นแหละ เป็นความภาคภูมิใจของเทพเจ้าองค์หนึ่งละ”

แต่ก่อนนั้นจะทำตามที่เขาบอกไว้ ก็มิเห็นการนัยทางหนังสือ
เกิดขึ้น ซึ่งทำให้การสนทนาของเราต้องเปลี่ยนเรื่องไป ก็ใน

ทันใดนั้น มีหนังสือเก่าๆ แผ่นหนึ่ง ตกลงมาจากหนังสือคร่ำคร่า
เล่มนั้น

เขาเอื้อมมือไปคว้าชิ้นหนึ่ง กระวัง กระวัง จนมาจับที่ หนังสือ
ชิ้นนั้น เป็นเอกสารโบราณซึ่งค้นไว้ในหนังสือเล่มนั้น คงเป็น
เวลานานมาแล้วจนประมาณไม่ไค่ ดังเช่นนั้น ลงของฉันทักยัง
เห็นว่า มันเป็นสมมุติอันมีค่าอันเหลือทีเกี้ยว

“นี่อะไรกัน!” เขาร้องออกมา และในเวลาเดียวกันนั้น
ก็คอย ๆ กลัดแผ่นหนึ่งออกวางบนโต๊ะ หนังสือเก่าชิ้นนั้นขนาดยาว
ห้านิ้ว กว้างสามนิ้ว มีตัวอักษรเรียงแถวเหยียดเป็นพืดหุ้ม
เต็ม เป็นอักษรที่เหลือสตีขัณณาสามัญชนะฟังเข้าใจได้

๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙

ฉันทักออกภาพตัวอักษรที่แท้จริง ซึ่งปรากฏบนแผ่นหนังสือไว้
ในทันที อักษรประหลาดเหล่านั้นแหละ ใค้ นำให้สาครราชย์
ดิเคนบรอก และตัวฉันทักผู้เป็นหลาน ออกเดินทางทำการสำรวจ
หยาบพิศการ ซึ่งระไค้เล่าให้ท่านฟังต่อไป

ลงของฉันทมองดูอักษรประหลาดหุ่ยคู๋หนึ่ง เลื่อนแว่นตา
 ขันไว้นหน้าผาก แล้วพูดว่า

“นี่เป็นอักษรนิกแน๊ ๆ มันคงมีความลึกลับแฝงอยู่ ลง
 จะคงใจออกให้จงได้ หรือมิฉะนั้น———”

เขาขยประโยคด้วยการโยกไม้โยกมือสแกงอากาศไป ซึ่ง
 ฉันทเองก็ไม่เข้าใจ

“นี่ลง” เขาพูดคือ พลงฮไปทโคะ “แล้วเขียนไป”
 ฉันท้าถาม

“คราวนี้ ลงจะบอกให้หลานเอกตัวอักษรในภาสาของเรา
 ซึ่งตรง กยัตัว อักษร ของ ชาวไซซแดนกัเหล่านนี้ที่ละตัว ๆ กุท
 หรือว่า เราจะใ้ความอะไรอย่าง กังระวังหย่ากัให้ฉันทนะ”

เขาเริ่มบอกตัวอักษรทีละตัว ๆ ฉันทพยายามจกโคยปรานัก
 ทัสก เมื่อครบทุกตัวอักษรแล้ว ก็โคล่อยคำซึ่งไม่เป็นที่เข้าใจได้
 เวียงกันหุ่ย กังท้อไปน

mm.rulls

esreuel

seccJde

sgtssmf

unteief

niedrke

kt, samn

atrateS

Saodrrn

emtnael

'nusect

rrilSa

Atvaar

.nscre

ieaabs

ecdrmi

eentul

frantu

dt, iac

oseibo

Kediil

พอทะเล็ด ลุงก็จะซาก กระพาดแผ่น ที่มันเขียนไป พิจารณา
อย่างจริงจังเพราะที่เป็นเวลานาน

“มันหมายความว่าอะไรนะ?” เขาพกซำๆ ซากๆ

ฉินสารภาพว่า ฉินเองก็ไม่สามาถจะบอกเขาได้ นอก
จากนี้ เขาก็ได้ถามฉินด้วย เป็นแต่ขี้ก้นกือตัวเองเท่านั้น

“นั่นแหละคือสายแหวง ซึ่งมีความลึกซึ้งที่ผู้เขียนจงใจให้
ทุกๆ คนค้นพบ” ลุงของฉินอธิบายต่อไป “เราจะต้องจับเรื่อง
ตัวอักษรเหล่านี้ให้ถูกวิธี จึงจะอ่านได้ความ บางทีข้อความ
เหล่านี้จะเป็นคำขมขื่น หรือจะเป็นข้อไขความลึกลับที่ผู้แต่งการค้น
พบส่งไปส่งทางที่ลึกลับยิ่งกว่า เขาชองหนังสือเล่มนั้นจะเป็นใคร
ก็ตาม คงเป็นผู้เขียนอักษรลึกลับนั้นแน่ แต่ท่านผู้นั้นคือใครเล่า?
เราจะไม่จารึกชื่อของเขาลงในหนังสือเล่มนั้นอย่างเทียวหรือ?”

ลุงเลื่อนแว่นตาขึ้นแยะไว้ที่หน้าผาก ท้ายแว่นขยายอันหนึ่ง
มาต้องตรวจดูหน้าตาต่างๆ ของหนังสือเล่มนั้น ที่ด้านหลังของกระดาษ
แผ่นที่สอง เขาพบรูๆ หนึ่ง ซึ่งรูคล้ายกับเป็นจุดหมึก แต่
เมื่อตรวจดูโดยละเอียดก็สังเกตเห็นว่า เป็นตัวอักษรหลายตัว ซึ่ง
ลึกลับยิ่งนัก เขามีความเห็นว่ามันจะเป็นจุดลึกลับซึ่งจะต้อง
เขาไปให้ เขาตรวจดูตัวอักษรลึกลับเหล่านั้น โดยใช้แว่น

พยายามเก็บที่ จนในที่สุด เมื่อได้ใช้แว่นขยายอันใหญ่ของเขา
จึงอ่านอักษรวิญญูที่เหล่านั่นออก แล้วเขาก็รีบอ่านอักษรเหล่านั้น
ทันที

1๙๙ ๕1๙๙๕๕๑๙

“ฮาร์เน สกนสเสมมี” เขาเข้ดั่งเสียงด้วยความแน่ใจว่า
เขาได้เรื่องแล้ว “นี่เป็นชื่อคน และเป็นสำเนียงชาวไอซแลนด์
เสียด้วย เป็นชื่อของทีสาปาโมซ นักรสายนวิทยาผู้ลือนาม
คนหนึ่งในสควิสท์สยทก”

ฉันทองกลางของฉันทวยความเลื่อมใส

“สกนสเสมมีคน” เขากล่าวต่อ “เป็นผู้ขงคุณความดีผู้
หนึ่ง ดกรแม่ว่าเขาไม่ได้อื่นไว้เป็นภาสาพินเมองของเขา เขา
ก็คองนำเอาภาสาที่ไซกันหุ่ยแพร่หลายในหมู่ชนที่ได้อริการลักลา
ในสควิสท์สยทกมาใช้ ดงหมายถึงภาสาลาคิน ถูกแล้ว ภาสา
ลาคิน” ดงย้าคำแล้วพูดต่อไป “แต่เป็นภาสาลาคินที่ผิด ๆ
ถูก ๆ ถ้าใครรู้จักใจความลัษของลายแทงนี้แล้ว ก็ระฮานรู้
เรื่องใดอย่างสหาย เราจะทำอย่างไรกัล่ะ?”

ฉันไม่ตอบว่าอะไร เพราะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย

ก่อนที่เราจะหาความหมายของลายแทงนั้น ก็เปลืองเวลา

ไปหลายวัน ครั้นได้พยายามสลับตัวอักษรตามวิธีต่าง ๆ แล้ว

ฉันจึงพบเงื่อนงำซึ่งแปลได้ความดังนี้

“ท่านนักท่องเทียวผู้กล้าหาญ จงลงไปตามปล่องของ โยคอล
แห่งสเนเฟลด์ ซึ่งเงาของยอดเขาสคาร์ทาร์ส ทอดไปจรดพอกัน
ในวาระก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ท่านจะได้ยินเสียงกลองแห่ง
พันพิภพ ดังที่ฉันได้ยินมาแล้ว อาริน สักนัสเสมม”

เมื่อศาสตราจารย์เดนมรอกได้อ่านข้อความในลายแทงนั้น
เขาใจโกลนถลอกแล้ว ก็กะโศกโศกกันด้วยความยินดี เขา
เก็บกลีบไปกลีบมาอยู่ในห้องหลายคอก ประสานมือทั้งสองไว้ที่
หัวข้าง เที่ยวสลักโน้นคังนี้ เดือนเก้าก็ไปมาข้าง จั๊กหนึ่งสี่
บนตั้งข้าง ข้างที่หิยกับอันหันต่าง ชนิดอันมีค่าของเขาโอนขึ้น
แล้วกริบ ในที่สุด เมื่อเขาค่อยส่งขอรมนลงข้างแล้ว เขาจึง
ซุกตัวลงนั่งบนเก้าอี้ยด้วยอาการเหนื่อยหอบ

“ไปกินข้าวกันเถอะ” เขากล่าวขึ้นในที่สุด “และ ค้อ
จากนั้น-----”

“ค้อจากนั้น จะทำอะไรอีก?” ฉันทถาม

“เตรียมของของลงขันหุ้ยเกินทาง” เขาสั่ง

“เฮ้!” ฉันท้องก้วยความพิสดาร

“แฉะของหลานเองก้วย” เขาพูดต่อ ขณะที่เดินไปห้อง

อาหาร

คำสั่งของเขาทำให้ฉันตัวสั่นด้วยความกลัว แต่ฉันก็ไ้
 คมสติไว้ และตั้งใจว่า จะต้องผจญเรียงนี้ด้วยฮารมนอันสอุม
 ความตั้งใจของลงที่ระเคินทางไปสู่ใจกลางพิภพนั้น ฉันเห็นว่า
 เป็นความผันอันเหลวไหล ฉันจะคงชกักคานให้เต็มที่ ในเมื่อ
 มีโอกาสชนะสนทนากัน แคลงของฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์ ฉัน
 จะคงชกักหาหลักวิทยาศาสตร์ มา ช่างให้ เขา เปลี่ยนความคิดให้
 จงได้

ระหว่างเวลากินอาหาร กลางสบายใจมาก เขาหัวเราะ
 บ๊อย ๆ และเล่าเรื่องขบขันให้ฉันฟัง สองสามเรื่อง เมื่อกิน
 ของหวานเสีคแล้ว เขาก็พอกัหนาเรียกฉันให้ตามเข้าไปในห้อง
 ทำงานของเขา

เขานั่งลงที่โต๊ะ และฉันก็นั่งตรงข้ามเขา

“อ๊กเซล” เขากล่าวด้วยเสียง เรือช ๆ “สถานที่เป็น
 เก็กทมิไหลพวยบัก และทำประโยชน์ให้แก่งมาก ลงจะไม่
 ลมเลยในชอน และสถานที่ควระได้มีส่วนในชอเสียง ที่เว
 ะไครบในครงนทวย”

ฉันเห็นว่าเขากำลังอารมณ์ ings คักว่าถึงโอกาสที่จะ

ออกความเห็นของฉันไปแล้ว แต่เขากลับพกข้อไปอีก

“ยังกว่านั้น ลงข้อให้เกยเรงนั้นไว้เป็น ความลับที่ลึกลับ
ที่เกี่ยว หลานคงเขาใจดี มีทศยาโมxon ๆ อีกหลายคน
ที่ของการแย่งข้อเสียง และพวกนั้นก็ยอมยวาดนาที่จะผาอนทราย
ไปตามหนทางที่สายแกลงขงไว้ เราต้องไม่ให้ใครรู้เรื่องรวน
ไคเลย หนกว่าเราที่จะกลับ”

“ท่านคักหรือว่า จะมีคนอื่น ๆ กล้าพอกที่จะเสียงไซคเช่น
นั้น?” ฉันถามขน

“แน่ที่เกี่ยว ใครบ้าง จะยอมขยขงไม่ วยช่วยโอกาส
แสดงทาชข้อเสียงเช่นนี้ ถ้าสายแกลงขงเช่นแพรหลายไป นึก
ภามีวิทยาทั้งขวง จะพากัน วย รอน ออกเดินทางไป ตาม วลีของ
ฮาร์เน สักนสเสम्म”

“ฉันยังสงสัยอยู่ เพราะไม่มีพยาน หลักดานอะไรที่จะ
เป็นเครื่องพิสูจน์ ให้เห็นข้อเท็จจริงของสายแกลงขงไค”

“การที่เราไคพหลายแกลงขงในหนงลือนี้ะ ยังไม่เป้นหลัก
ดานพอคักหรือ?” เขาพกด้วยความไม่พอใจ

“สิ่งนั้นเป็น ความจริง ฉันยอม เห็น พงคด้วยไม ข้อที่
ลักนสเสम्मเป็นผู้เขียนข้อความเหล่านั้น แต่ใน นั้น มีขงไว้

หรือเปล่าว่า เขาได้ทำการเดินทางเป็นผลสำเร็จแล้ว และ
ท่านเชื่อไหมว่า ด้ายแทงคร่ำคร่าอันนี้จะไม่เป็นการเด่นดก ?”

คำทักประโยชน์สุกท่ายของฉันทอก จะหละหลวมไปสักหน่อย
แต่เมื่อได้กล่าวออกไปแล้วก็รู้สึกเสียใจ ฉันเห็นสาคราจารย์
ขมวดคิ้ว จึงนึกว่า ฉันทคงทำให้เขาโกรธออกแล้ว แต่ก็ยังเอน
ไม่เป็นเช่นนั้น แทนที่เขาจะโกรธ เขากลับยิ้ม แล้วพูด

“นั่นแหละเป็นสิ่งที่เราจะได้รู้ในภายหลัง”

ฉันทถามต่อไป “ฉันหยากข่าวว่า โยคส สเนเฟลด์
และสคราจารย์ส เหล่านี้เป็นอะไร ? ฉันไม่เคยได้ยินชื่อมา
ก่อนเลย”

“ลุงบอกให้ไป ง่ายนิดเดียว เมื่อเร็ว ๆ นี้ เปเคอร์มัน
เพื่อนของลุงได้ส่งแผนที่มาให้ฉันหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไซคประจวบ
กันก็ได้ ไปเอาแผนที่แผนที่ในท้องสมุก ช่องที่สองชุด I
มานะ”

ฉันทลุกขึ้นไปในท้องสมุก ฉันทอดค้นเส้นลวดของฉันทไม่ได้
ในการที่เขายังมีความจำแม่นยำอยู่ ฉันทได้พบแผนที่ที่กักองการ
ในทันทีนั้นเอง ลวดของฉันทางแผนที่ออก

“นี่เป็นแผนที่ที่กักองการของเกาะไอซ์แลนด์ และ ลุง

กล่าวได้ว่า แผนที่จะกำจัดข้อสงสัยต่าง ๆ ของหลานได้
หมด” ลงพัก

“ฉันก็มมองคำถามที่เขาเขียนแผนที่แผ่นนั้น

“ก็ทีเถาะนะซี เติมไปช่วยเขาไฟทั้งนั้น” สำนวราวย
ชียาย “หลานเร่สิ่งเถาะว่า ทูเขาไฟเถ่านั้น ถ้วนโตชีอว
โศกทั้งนั้น คำนี้เป็นภาษาไอชแลนคี่ หมายถึงความถ่วงมน
นำเอ่ ความส่วนเห็นอของไอชแลนคี่ โดยมากพเขาไฟระเบ็ค
ทลพ่นนาแข็งจนมา”

“ฉันเขาใจแล้ว” ฉันตอบ “สเนเฟลด์ละ?”

“ฉันคิดว่า เขาคงจะตอบคำถามของฉันไม่ได้” แต่ฉัน
ถนคี่ เขาร่มอชียายออก

“กันซ” แล้วลงของฉันคำถามแนวส่งทะเลตะวันออกของ
เกาะไอชแลนคี่ในแผนที่ “หลานเห็นเรกยะวิก ซึ่งเป้นเมอ
หลวงใหม่ละ? ก็แล้ว ก็คือไปตามอ่าวแคช ๆ ริมฝั่ง ที่นั้น
ไค้ละคี่ก 65 องศา เห็นอะไรม่าง?”

“ฉันเห็นพเขาถูกลง กูราวกับไฟล่ ๗ มาจาก ทะ
ที่เคี้ยว”

“ก็ละ นั่นคือ สเนเฟลด์”

“สเนเฟลด์หรือ?”

“นั่นแหละ ยอกเขาสเนเฟลด์ สูง 5000 ฟุต เป็น
ยอกเขาลำคั่นยอกหนึ่งในเกาะนี้ และถ้าปล่องของมันนำไปถึง
ใจกลางพิภพได้ ก็คงนับว่า เป็นยอกที่มหัสจรรย์ที่สุดในสากล
จักรวาลของพวกเรา”

“เป็นไปได้!” ฉันทันเสียง ยัดไหล่ แสดงความ
ไม่เชื่อ

“เป็นไปได้ทั้งนี้” ลงของฉันทวนคำ “ทำไม?”

“เพราะปล่องของมันเต็มไปด้วยแร่ธาตุ ละลาย และ
ก้อนหินร้อน ๆ และเพราะว่า.....”

“แต่ถ้ามันเป็นปล่องที่ค้ำแล้วละ?”

“อ้อ! ค้ำแล้วหรือ?”

“ค้ำแล้วนะซี มีรายงานการระเบิด ครั้ง สักหลายครั้ง
ของเขาไฟลุกใน ค. ส. 1219 คงเห็นมธุการสัน สเทือนก็
คอยส่งขลุ่ยตลิ่งน้อย ๆ หนยคั้นเร็วไม่ยั้งเขาเป็นจำพวกภูเขาไฟ
ที่ยังกุหลาบไปแล้ว”

ฉันทันเขย่งขอสั่งสอน ๆ ในสายแครงนั้นค้ำไปอีก

“คำ สการคำวิธ หมายถึงอะไร และเกี่ยวข้องกับ
วันที่ 1 กรกฎาคมอย่างไร?”

ดังของฉันทศกษุสัถ์หนึ่ง คราวนั้นแน่ใจว่า คง
คอยเงินไม่ได้อีก แต่ในไม่ช้าเขาก็กล่าวคือไปอีก

“สิ่งที่มีคุณค่าหรือหลายเป็น สิ่งที่มีแจ่มแจ้งสำหรับของ
สัณสนเสมหะเป็นคนฉลาดมากทีเดียว สมน้ำเปลวมีปล่องหุ
หลายแห่ง ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่ของสแตงซอสึงเกิดให้เห็น
ซึ่กว่า ปล่องโคธาคำนำไปสู่ใจกลางพิภพได้ ก็สาข่าโมจะชาว
โซซแดนคัมมิ์โค สแตงไว้โดยวิธีไรเล่า ? เขาได้สังเกตว่า
เมื่อวันแฉวันท 1 กรกฎาคม หรือราวปลาย เดือนมิถุนายน
ยอกเขาฉกหนึ่ง ซึ่งมีซอส สัการคารส จะทยอกเงาหุเห็นอย่าง
ปล่องที่เราศของการพชนัน และ เขาก็ไ้ลองหลัดถาดันอื่นไว้
ลายแฉกันนั้นแล้ววว่า เราจะต้องไปคามทางโคคือไป แต่ขอได้
หลานสงยไว้ก่อน จำไว้ละ ทุกสิ่งทุกอย่างหุยาได้แพรงพราย
ไปเลย หุยาให้ผู้โคโคช่ายความคึกัน กอนทเราจะสำทรวกพ
ใจกลางพิภพเป็นทเวียรวย”

การสนทนาในเรื่องฉกฉกฉกฉกฉก เราได้ขันหุหุหุ
ที่ใช่ในการเกินทางเวียรวยในย้ายวันนั้นเอง ครัน วัน รุ่งขึ้น
เราก็เริ่มออกเกินทาง

ตามทางไปสเนเฟลด์

ตัวกรรารยและฉันทนงรดไฟจากเมืองฮัมบวร์กไปยังเมืองค็ล
 ซึ่งอยู่ชายทะเล การเดินทาง ระยะ ^{๕๕} สิ้นเวลาสามชั่วโมงเต็ม
 ตลอดวัน เวลาสองเรื่อไป ^{๕๕} ขึ้นที่เมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งที่อยู่บนฝั่ง
 ตะวันตกของ เกาะ ^{๕๕} ซันแดนส์ แล้ว ^{๕๕} ขี่ ^{๕๕} ขน ^{๕๕} รถไฟไปลงที่เมือง
 โคเปนเฮเกน

เราคงเสียเวลาอยู่ที่โคเปนเฮเกนห้าวัน ^{๕๕} นาทนลงได้
 ผลให้ฉันทนงการมองตราทสง ^{๕๕} โดยพาฉันไปขึ้นยอกทอคอย
 แห่งหนึ่ง แล้วให้มองลงมากภาพเบื้องล่าง เขาพาฉันไปผก
 เช่นนกหวั้น ^{๕๕} วนฉันทนงไม่รู้สึกหิวและไม่เวียนหัว ^{๕๕} ถึงวันที่ 2
 มิถุนายน จึงลงเรือเดินทางต่อไป ^{๕๕} ออกจากโคเปนเฮเกนได้
 สองวัน ก็มองเห็นฝั่งสกอตแลนด์ แล้วเรือก็ย้ายหน้าไปยัง
 หมู่เกาะฟาโร ผ่านไประหว่างเกาะฮอร์กัน และเกาะเซ็คแดนส์
 ในวันที่ 11 เราก็เห็นแหลมปอร์คแดนส์ ^{๕๕} ซึ่งอยู่ตอนใต้ของ
 เกาะไอชแลนด์ เรือแล่นมุ่งไปทางทิศตะวันตก ในแฉกนั้น
 ก็มีคนเดินเรือห่างจากฝั่งไว้เสมอ เพราะความฝั่งของไอชแลนด์

เป็นหินระเกะระกะ และทะเลก็กำลังคืบอง ครั้นแล้วเรือกอซอม
 แห่ลมเรกยะเน่ส เข้าสู่มืองเรกยะวิกในวันที่ 13 เดือน
 เกียวกัน

กอนทเวาระซนยอก ลงโทษโทษหนักทางทิศเหนือของอ่าว
 ฉั้น เห็น ยอก เขา สง กระจ่าง ส่องยอก ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ
 กลอชย

“นั่นอย่างไรละ สเนเฟลด์” ลงของฉนวนรึงด้วยความ
 กนเตน

เขากำซอบฉนวนออกทรงหน่วงว่า ไม่ให้พุดถึงความประสงค
 ลันแท้จริงของเรา ในการทมาียงเกาะเนลเยเป็นอันซาค แล้ว
 เราลงเรือพายไปซันผิง เราได้คัดถลงว่าจ้างคนพายแยกทะเล
 ชาวเคนมารักผู้หนึ่งชื่อ ฮันส์ บีเซลเก เป็นผู้นำทาง ฮันส์เป็น
 ชายร่างสูง แข็งแรง ดำสน มีกำลังดีกับมีคา หัวโต นัยนทว
 สันฉนวน ซึ่งฉนวนรู้สึกว่าเขาเป็นคนซอซันฉนวน ออกคน และมี
 ไหวพริบ ฉนวนของชายผู้หนึ่งแก่ ยาวประยัก เขามิรูปร่าง
 ผอมผาย มีลักษณะเป็นนักกีฬา ว่องไว และมีอารมณ์สงบ
 เยือกขรม รู้สึกว่าเขาไม่เข้าใจใล่กับเรือเรวเรวของผู้ใดเลย
 งานถึงไถถ้าเขาเห็นควน เขาก็ลงมือทำทันที

เราคงใช้มาสัตว์ สัตวาทารย์และคนชคนละตัว อีก
สองตัว สำหรับบันทึกสัมภาระ ส่วนอื่นสั้นเกินไป เพราะเขา
ฉันทักเกินมากกว่าขมา เขารู้จักพื้นที่และขงเล่นเป็นอย่างดี
เขาสัญญาว่า จะพาเราไปยังภูเขาไฟสเนเฟลด์โดยทางลัดที่ใกล้
ที่สุด

ลุงโคกตกลงว่าจ้างชายผู้นี้ไว้ ตลอดเวลาเดินทาง ทำการ
ลำหรวกทางวิทยาศาสตร์ของเขา โดยคิดค่าแรงให้สัปดาห์ละ
สามเหรียญหกซ์ ซึ่งโคกตกลงกันแล้วว่า จะจ่ายให้ทุกเย็น
วันเสาร์

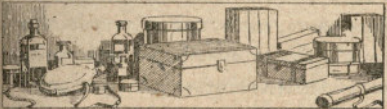
การลำหรวกจะเริ่มตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน

“นายคนนวลเสดทเคียว” ลุงพลซมซน เมื่ออินสลา
กลัยไปแล้ว “แต่เขาไม่เคยรู้ถึงความสำคัญองงานที่เขาจะ
ต้องปฏิบัติในพายุห้านัก”

“อินสละจะคงไปกับเราจนถึงยลางทางหรือ?” ฉันทถาม

“แน่ละ อัดเซด เขาต้องไปจนถึงใจกลางพิภพด้วย”

เรายังมีเวลาเหลืออีกสี่สัปดาห์ครึ่งชั่วโมงก่อนที่จะออกเดินทาง
ระหว่างนี้ ฉันทขงยุ่งหยุกกับการเตรียมสิ่งของต่าง ๆ ซึ่ง
คงใช้ความถดถวนของเราในการขนสิ่งของเพื่อให้โคกประโยชน์

เคมท์ เครื่องวิทยาศาสตร์ไวพวกหนึ่ง เครื่องฮาวพวกหนึ่ง
 เครื่องมือการช่างไวหอน และอาหารไวหอน รวมเป็นสี่
 ประเภทด้วยกัน

ฉันไม่ฮาทหาระโนไควว่าเวาเอาอะไรไปอย่าง รู้สึกว่าลง
 เป็นคนละเชือกไม้ไค้ ล้ม อะไรที่จำเป็นในการเดินทางคราวนี้โดย
 ลึกหย่างเกี้ยว แม้แต่เงินก็นำไปค้วยเป็นจำนวนมาก เขาคง
 หวังว่า จะไค้ไปพรวานขายสินค้าค่างๆ ในใจกลางโลกกะมีง
 สิ่งของที่เตรียมเอาไปซึ่งทวนจะกล่าวถึงนั้น มีเทอร์โมมิเตอร์
 ซึ่งอ่านไค้ถึง 150° ซ. อะนิริรอยก็ยาโรมิเตอร์ใช้วัดความ
 กดกันของอากาศพายไค้พันพิภพ โครโนมิเตอร์ คิฮ นาฬิกา
 ชนิดพิเศษ อ่านไค้จนถึงเสี้ยวส่วนของวินาที เซมิพิส ตะเกียง—
 ไฟฟ้า ชันยาว จวานแจะ ชันโคเชือก ไม้เท้าขอเหล็ก
 ขวานฟัน ค้อน และเชือก อาหารโคยมากเช่นจำพวกแ่ง
 และเนอเต้ง พอกันไค้ถึงหกเคอน จวนำซึ่งมีไค้ยื่นนำไป
 ค้วยเลย เพราะลงเชอมนว่ ฮาคไค้ยื่นไค้พายหลังเมื่อไปพ
 นำพายไค้พันพิภพเข้า นอกจากสิ่งเหล่านี้ เรายังเอายารักษา
 โรค และเครื่องใช้ในการยั้งยั้งพยามาสไปค้วยเป็นอันมาก

ครนถึงเวลา 6.00 น. วันที่ 16 มิถุนายน เราไค้
 เริ่มเดินทางออกจากเรกยวัก ฮันส์เดินนำหน้าไปหย่างรวกเร็ว

ลักมาถึงมาสองตัว ซึ่งขึ้นทุกสัปดาห์ ลงแคว้นเขมรมาคนละตัว
 ตามไปข้างหลัง อันสำเนาทางไปตามถนนอนคคเคียวโดยขังหูกแ
 เมอชอกจากเรกยะวิกมาไคราวสองชั่วโมง ก็ถึงหมู่บ้านกพนบุรี
 เราหยุดพักกินครึ่งชั่วโมง แล้วก็ออกเดินทางต่อไป ขวนเที่ยง
 ก็ถึงหมู่บ้านฮอยลเยอร์ก็ เราหยุดให้ม้ากินอาหาร แล้วเดิน
 ไปตามทางแคบ ๆ ระหว่างทะเลและภูเขาจนถึงอ่าวแห่งหนึ่ง
 เราตั้งเรือข้ามฟากไปชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงฝั่ง และเมื่อถึงคอก

ไปอีกครั้งชั่วโมง ถัดหมู่บ้านการก้าว ขึ้นรถยกการปล่อย
 มาให้ชอกไปหาอาหารกินเองในทุ่ง แล้วเราก็เข้านอนพักค้าง
 คืนในกระท่อมหลังหนึ่ง ซึ่งอากาศภายในไม่บริสุทธิ์นัก แต่ก็
 อุ่นสบาย

วันรุ่งขึ้น เวลา 5.00 น. เราอำลาเจ้าของกระท่อมผู้
 ใจดีออกเดินทางต่อไป

เราจึงเดินทางไป ภูมิประเทศก็ยิ่งเปลี่ยวและ ทุ้นการ
 มากจน ไม่มีคนหย่า คนไม้ หรือสัตว์ต่างๆเลย นอกจาก
 มาสองสามตัว ซึ่งเทวหาอาหารกิน บางคราวเราเห็นนก
 กวักใหญ่ ๆ ขึ้นไปทางใต้ เราต้อง ขำมแม่น้ำและ ลำเล็ก ๆ
 หลายแห่ง และไปพักค้างคืนที่โกรสสลย

วันที่ 19 มิถุนายน เราเดินทางต่อไปตามทาง ซึ่งมีกอนหิน
 ขรุขระแหลมคม ทำให้การเดินทางลำบากยิ่งขึ้นทุกที ตาม
 ทางที่ผ่านไปมีนาพรอน พืชขึ้นมาจากโคกหินอยู่หลายแห่ง ชอก
 เข้าสเนเฟลด์ขาว โพลนกวัยหิมะ และสูงเทียมเมฆ หูห่าง
 จากเราไม่ถึงไมล์ ฉันทูสักอันเพี้ยเหล็ลเกิน แขนงหมกแรง
 แต่ลงของฉันทูซึ่งคงแรงกระดึกระเดงตามเคย ส่วนต้นสั้น
 กระจุกยวการเกินทางคร่ง เป็นเพียงการเกินเล่นค้ำมสยาย
 ของเขาเท่านั้น

วันเสาร์ที่ 20 มิถุนายน เวลาห้าค่ำ ถึงหมู่บ้านยูเคอ
ซึ่งหู่ชายทะเล ที่นเองเป็นบ้านของฮันส์ ผู้นำทางของเรา
เขาขอรับเงินค่าจ้างในสัปดาห์แรก ดังก็ได้จ่ายให้ด้วยความ
เต็มใจ ญาติพี่น้องของเขาพากันมาต้อนรับเราด้วยความอาว

เราวันรุ่งขึ้น เราก็จนเมาออกเดินทางต่อไป เรายังใกล้
เพเขาไฟสเนเฟลด์เข้าไปทุกขณะ สภาคราจารย์ลิเตนบรอก เฝ้า
แต่ห้องยกของเขาไม่ว่างตา ยางที่ฉันได้ขึ้นเขาพูดคนเกี้ยวว่า
“สเนเฟลด์เอง ที่มีทวารนำไปสู่ใจกลางพิภพ สักนสเต็มมี
ฮาวเน สักนสเต็มมี เรามาถึงแล้ว” ในวันนั้นเราพักนอนที่
หมู่บ้านสคาย

วันต่อมา เราเตรียมพร้อมที่จะไต่ขึ้นเขา เราไม่ต้องการ
ใช้ม้าอีกต่อไปแล้ว จึงได้ว่าจ้างชาวไอซ์แลนด์สามคนให้
แบกสัมภาระของเราไป เราได้ซื้อไม้เท้าขอเหล็กไปด้วย ฮันส์
เตรียมเต็มน้ำใส่ขวดใหญ่ ซึ่งจะมี เหล็กอีกจนตลอดสัปดาห์
ครึ่งเวลา 9.00 น. เราก็ตอกจากหมู่บ้านสคาย

บั้นพเจ้าไฟ

พเจ้าไฟสเนเฟลตส่งตงท่าพัพค ในขณะ เรามอง
 เห็น แถ้ไหล เจ้า และ หิมะ ที่ ปักคลุม ห้อย เบื้อง บน เท่านั้น เรา
 เกินวันแห่งทางตามกันไป สันติเป็นคนนำหน้า คางก็ไม่ไต่
 พกจาอะไรกันเลอ ความเงยย และ สึง แวกล้อมตามขีวเว
 พเจ้าไฟนุ ทาไหลนหวนนทไปดงภมึประวัคของเกาะ โสชแลนค
 ขงเส้าควารายเคอเล้าไทพง กอนทีระมาดงเกาะน เมอหลาย
 วยชลาขมาแลว ทชงเป็น พนคินใน บัก นาม ห้อย ไค ทงทเล
 ครนนานเขากค้อย ฝลชนทละนอย ๆ จนเป็นพนคิน กงทปรากค
 ความแผนทในขรชน เกาะ โสชแลนคินคิง ฝล พนทเลชน มา
 ในราวสามสิยลาขนเฮง และขางทก้อทจะยง ฝลชนเรอช ๆ
 ค้อไปชก - ภมึประวัคประกอยไปค้วยพเจ้าไฟทคัยแลว ไคยมาก
 พายไคพนทกพ ยง คกรอน จก ห้อย และ ฉ้ายังลงไป ลัก เจ้า
 อนุหมกคยงส่งชนทกชนระ ดงกระนดง ของ ฉน ก็ ยง คกรงไ
 ะไปให้ดงสนยักตางขงโลกให้จงไค เป็นความคักคกแผลง
 พิสการเลอเทอเตน แม้วาขางทเมอเจ้าไคไปดงทชงมเห็น

ถ้าถึงจะตายแต่เราก็สัพสิทธิ์ ๆ หมดแล้ว เขาก็จะยอมเลิกเล่น
 ความมึนคึกคะมัง เมื่อฉันทึกเข้านแล้ว ก็ค่อยรู้สึกสบายใจขึ้น
 ทางที่เราเดินไปนั้นยังชันมากจน ทำให้เราเดินไปได้
 ด้วยความ ยาก ลำบาก ชน ตกช่น ชันส์เดินไปหย่าง สบาย
 รวดลยกำลังห้อยบนถนนทรายเรียบ เขาเอากลิ่นหินมากของเป็น
 เครื่องหมายไว้ตามทางที่ผ่านไปเป็นระยะ ๆ เพื่อเราจะไปได้ทำ
 ทางกลับก็สะดวก นัยว่าเป็นความรู้สึกทักของเขา แต่ในที่สุด
 ก็มีไ้เป็นประโยชน์แก่เราเลย

เราเดินทางมาเสด็จสามชั่วโมงเต็ม แต่เราก็ยังคง
 ห้อยเพียงเชิงเขานั่นเอง ชันส์แนะนำให้เราหยุดพักผ่อนอาหารกัน
 เล็กช่นสักครู่หนึ่ง ลงชอง ฉนวนกันเส็กกันคนช่นเป็นนาน
 เพราะความไวรอนของเจ้าที่ระฮอกเดินทางค้อไปโดยเร็ว แต่
 เราไม่ได้หยุดพักผ่อนอาหารเท่านั้น เรายังคงพักเห็นฮอกกราว
 หนึ่งชั่วโมง ชันส์จึงเตือนให้ฮอกเดินทางค้อไป ชาวโศซแลนก็
 สามคนนั้นไม่ค้ออพการอะไรเลย

เราไ้ไปตามทางที่ชันจนตกก็ ฮอกเขาซงมีหมะปกคลุม
 หย แล็กชาวโพลนเป็นเครื่องลวงตา กราวกยว่าหย โกลเสย
 เตมท แต่กักนเวลาดังคหลายชั่วโมงกยจะช่นช่นไปถง ยง
 ถวำนน เรายังไ้รับความล้ายากในประถารช่น ๆ ฮอก กช่นหินชง

มีโรคกันแน่นทึบกันพนัก หรือไม่มีผลชงช่ายกเหนียวโรคกัน
เมื่อเราเข้าเหยียบ ก็กลิ้งลงโลล่วลงมาตามลาคเขา

ลงไปพยายามเก็บซากตัวฉนทสก เขาไม่เคยปล่อยให้
ฉนลยคาไปไกลเลย และก็มีหลายครั้งที่เขาต้องช่วยพยุงเมอฉน
เกินขงตัวไม่หยุ ส่วนตัวเขาเองนั้นไม่เคยเหยียบพลาดเลย
เมอมองถึงความสูงของสเนเพลิงแล้ว ฉนรู้สึกว่ ถ้าชนทาง
คานัน ก็คงไม่มวนลงไค นอกจากไหลเขาจะชันนอยกว่า
เท่านั้น แต่เพราะหคเมอเราไคพยายามย้ายขึ้นขึ้นมาจนเห็นค
เห็นขอบแฉงทองชวไมง เราก็ขึ้นลงลาคเขาตอนหคมีลคสเน
คย้ายขึ้นไคทอคหยุหวัง กลาง หคหิมะ ชง ยลคลมไหลพเขาไฟ
คานัน ทำให้การไคเขาในคชนัน สกวดฉนมาก ทางใน
ลคสเนนเกคชนจากหคสละลย ชงพเขาไฟไคพน ออกมาใน
คราวระเบคคั่นเอง

พอเวลา 19.00 น. เราก็ขึ้นเขามาได้สองพันฟุต
และไคขึ้นมาหยุขึ้นปากปล่องของพเขาไฟทคยแล้ว
ทชงเราขึ้นหยุขึ้นส่งกวระคยนาทเลดงสามพันสองร้อยฟุต
และเห็นหระคยหิมะขึ้นมามาก รู้สึกหนาวจก มีลมหนาวพคแรง
ฉนหมกกำลังทหะเกินค่อไป เมื่อสาควราชารยเห็นว่ ฉนไม่

สามารถจะชงควอนหยู่ได้ เขาริงคกลงโห่ยกพิทกัน และโห่
ส่งฮานก็สัวฉวนหยู่คโห่ฮันสี่ชาย แต่ฮันสี่กลบยฮันหัว

“เห็นระคองฮันไปอ้อ” ลงหันมาพุกกยฮัน แล้ววอของ
ตามเทคผลกยฮันสี่

“มีสกร” ฮันสี่คอบ

“ยา มีสกร” ชาวโห่ฮันแลนคักคนหนึ่ง กล่าว ทวน กว๋ย
นำเสียงทสแกงโห่เราว่า เราหวากกลวถึงโห่สิ่งทงหยู่

“เขาพกว่าจะโห่” ฉันตามกว๋ยความไม่สบายโห่

“กุนันซี!” ลงคอบ พลงซมอไป

ฉันมองลงไปเบื้องล่าง แลเห็นฉงกัน และฉันพเขาไฟ
ปลิวจขั้ววมกลุ่มเป็นลำโห่ ลอขหมนควางฮันเบอฮัน รวากย
ลมทอยนำทเลฮันฮันฟ้า กระแสลมโห่พคพาคลุ่มละฮองเตสถาน
ตรงมายังลักเขา คานทเราพคทอ เมอกลุ่มละฮอง นลฮอยฉาน
ควางฮากิ ก็ขงเกกเงาคำมกว๋ยมาทพเขา ฉันนลฮอยมาทงท
เราทอ กระแสลมก็ระตงเขาเราฉนไปโห่ฮากาสกว๋ย สิ่งทกาสง
ปรากทฮันคอ พายมีสกรของฉนพเขาฉนนำฉง

“ฮาสกิดก! ฮาสกิดก!” ผู้นำทางของเราริงระโกน
ขอก ทง ๆ ทฉันไม่รูภาสาเตนมารก ฉันก็เตอดก ว่าเขาขอก
“เร็ว ๆ เจ้า! เร็ว ๆ เจ้า!” เราริงขอกเกินจากทกัน ในไม่ช้า

ถ้ากลุ่มละของหมานนกมานมาวงโกลเขาอกข้างหนึ่ง ก้อนหิน
 และแผ่นทองคำกลอยขึ้นไปนั้น ก็กระจายตกลงเบื้องล่าง นึกว่า
 เป็นเศษคอกของเรา ทวยทลยหนีมาหยุดเสีย ออกจากหนึ่ง ได้กิน
 จึงพบนครวราย ถ้าหากผู้นำทางของเราแลธ ไม่ระวังตกเขื่อน
 ให้รั้วควเสียก่อนแล้ว ร่างของเราคงถูกลึกเป็นเกล็ดด้วยสายลม
 และถูกลึกเป็นฝุ่น แล้วตกกระเด้กระเด้งทั่วไป สุดร้ายก็ยเสสหิน
 ของท้าวตกเป็นแน่

ถึงกระนั้นก็ตาม อันสอง เห็นว่าไม่ เช่น การปลอกกล้วยที่จะ
 หอบกพกนอันที่ปากปล่องคานัน เราจึงต้องขึ้นไปตามทางคก
 เคียวคอกไป ทนทางซึ่งเราจะคองยืน จนถึงกพนท้าวฮยพคน
 สิ้นเวลาเกือบห้าชั่วโมง ตามระยะทางตรงบ้าง คคย้าง จก
 กลยหลังมาอย่าง คเนหย์ในราวแก้วไม้เป็นหย่างน้อย ฉน
 เห็นอจนมตมตแรงเพราะ ความหนาวและความหิว และรู้สึก
 พายใจไม่เต็มชอก เพราะอากาศวางลงทุกที

ในปล่องภูเขาไฟ

เราวิจัยหาอาหารกินเร็วที่สุด เส็กแล้วต่างก็พักผ่อน
 หลับนอนตามแต่จะได้อันต้องนอนบนพนักหินรวย ๆ ทักายงก
 ไม่พอเพียง และหายใจไม่เต็มปอด เพราะเหตุว่าทักเราพัก
 นั้น สูงจากกระดาน้ำทะเลถึงห้าพันฟุต แต่สำหรับตัวฉันกลับ
 นอนหลับสนิทเหมือนตาย และมีไคณถึงอะไรเลย
 รุ่งขึ้น เมื่อเราตื่นนอน ก็รู้สึกซาไปครึ่งตัวเพราะอากาศ
 หนาว แต่เช้าวันนั้นแจ่มกมล ฉันลุกขึ้นจากพนักหิน แล้วก็
 ไปเดินรอบ ๆ ภูเขาอันงงามซึ่งปรากฏห้อยระเื่องล่างของ
 ภูเขาไฟ ในทันทีนั้นสูงและชันลึกเกินมาหอยกห้อยข้าง ๆ ฉัน
 ทึ่งเรายืนห้อยนั้น เป็นยอดหนึ่งของยอดเขาแฝดแห่ง
 ภูเขาไฟสเนเฟลด์ จากที่นั้นฉันมองเห็นภูมิลำดส่วนโห่ของ
 เกาะไค์ฉันัก ลงหินไปทางทิศตะวันตก และชมอโยียงแผ่นดิน
 แห่งหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะครุกลมหมอกเห่นอกถนนที่เห็นห้อย ๆ
 ทางขอบฟ้า แล้วพูดว่า

“แนคอกกรนแลนค”

“กรนแลนคทรอ?” ฉันทวนถามด้วยความประหลาดใจ

“ฉกแล้ว เราอยู่ห่างจากกรนแลนคราวร้อยไมล์เท่านั้น
 เมื่อดวงรัก ทินาแห่งละตาย พวกหม้อขาว ก็ จะเกาะมากยอกอน
 ฟ้าแห่งทะเลอันไกลจากทางเหนือ จนถึงไอซ์แลนด์โค แต่เรื่อง
 ไม่สำคัญอะไรหรอก เกยวนเรามาหย่อนยอกเขาสเนเฟลด์แล้ว
 พวกเขาทั้งสองยอก ยอกหนึ่งอยู่ทางใต้ และอีกยอกหนึ่งอยู่ทาง
 เหนือ อันสคองจะยอกเราไว้ด้วยยอกที่เรายืนอยู่ ชาวไอซ์แลนด์
 เรียกชื่อว่าจะไร”

ลงหันไปถามอันสคองว่า “สการ์ทาวีส”

ลงมองที่ดินด้วยความขี้ติ เพราะจุดประสงค์ของเขาใน
 ชั้นแรกก็คือ สการ์ทาวีส ซึ่งเป็นทวารที่จะพาเขาไปสู่พายุใน
 ไก่กลางพิภพ

ปากปล่องภูเขาไฟสเนเฟลด์ เป็น รุกขรอยเขาปลายแหลม
 ลงต่ำ มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวไมล์ครึ่ง ฉันทวนว่า
 ส่วนลึกคงราวสองพันฟุต ล่องนกกสีขาว ครึ่งหนึ่งนานมา
 แล้ว ปล่องนี้เองก็พ่นแร่ต่าง ๆ ที่กำลังละลายออกมากด้วย
 เสียงสเทือนเลอนลั่นยิ่งกว่าเสียงฟ้าคนอง และมีเปลวเพลิง
 พุ่งไหลลงจากปากปล่องนั้น ก้นปล่องวิกโคยรอยคงไม่เกิน

กว่าห้าร้อยฟุต ดังนั้น ความชันของกรวย ปาก ปล่อง จึงไม่สู้
มากนัก เราจึงไต่ลงไปไต่สควก

ฉันสังเกตเห็นน้ำลงไปตามที่ลาดชัน ไต่ไม่รู้สึกสทก
สท้านค้อสิ่งใญ่เลย ฉันไต่ตามลงไปเรื่อยๆ

เพื่อให้การไต่ลงสควกชัน ฉันได้เลือกไต่ลงตามทาง
คอกเคี้ยวไปมา แทนที่จะลงไปตรง ๆ เราจำเป็นต้องไต่ไปตาม
ก้อนหินแตก ๆ ซึ่งพลตกเหยียบยหนัก ๆ เจ้ากิ้งกือก็เลื้อยลงไปยัง
ก้นเหวลึก และทำให้ยิ่งเกิดเสียงสทอนซนมากกกก

บางคอนของปล่อง รุกกรวยนี้ เป็นทาง น้ำแข็งไหล ฉัน
ต้องเดิน ด้วย ความระมัดระวัง เขาคงเอาไม้เท้าขอเหล็ก
เกาะพันเพื่อฟังเสียงเรื่อยไป ว่าที่ไต่จะเป็นโพรงข้าง เมื่อถึง
คอนที่สงสัยว่าจะเป็นโพรง ก็จำเป็นต้องใช้เชือกเส้นยาวมัด
ลำตัวของเราโยงกึกกัน เพราะว่าเมื่อผู้ไต่พลากพลัดถลลงไป
ผู้อื่นจะได้ช่วยกันฉุดขึ้นมาได้

ถึงอย่างไรก็ดี นอกจากความยากลำบากต่าง ๆ ในการ
ไต่ลงไปตามทางลาด ซึ่งผู้นำทางเองก็ไม่เคยรู้จักแล้ว คดออก
ทางคอนนั้นหาได้มีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้นแก่เราไม่ พอเที่ยงวัน
เราก็ลงถึงก้นปล่อง ฉันเห็นหน้าขนมองดูเบื้องบน แลเห็น
ส่วนหนึ่งของท้องฟ้า ปรากฏอยู่ พายในวงกลมเล็ก ๆ ของ

ปล่องเหนือหัว ตอนหนึ่งของทางนเมอเจยหนาซัน ก็แลเห็น
 ยอดของสการคารวิศหุในท้องฟ้าพอก

พลองลงข้างล่างแล้ว ก็พบว่า ทึกนของปากปล่องนั้น
 เป็นที่รวมของปล่องเล็ก ๆ 3 ปล่อง ซึ่งเมื่อครั้งพเจ้าไฟนระเบ็ค
 ณะตรงนั้นเป็นใจกลางของสเนเฟลล์ ทพหินละลายและไอร้อน
 ออกมา ปล่องเหล่านี้คล้ายกับปากเหวคอบฮาร์วีไวหุ่ย ปล่อง
 หนึ่ง ๆ มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวร้อยฟุต ฉนั้นไม่กล้าพอที่จะ
 มองลงไปตรง ๆ ในปล่องเหล่านั้นได้ แต่สการคารวิศหุเดินยวอค
 ไกรยทำการสำรวจบริเวณปล่องเหล่านั้นทันที เขาวิ่งกระหืด
 กระตอยจากปากปล่องนี้ไปปากปล่องนั้น ทำอาการขี้ใจและพุก
 พิมพ่าไม่ไคเรอรรวไปด้วยตลอดเวลา อันต์และสหายชาว
 ไอชแลนกันงที่อยู่บนก้อนหิน จึงกักขวยความสงสัยว่าเขากำลัง
 ทำอะไรและพกวาอะไร คงพากันคิดว่าลงของฉนั้นเป็นแน่ไปแล้ว

ทันใดนั้น ลุงร็อง ออกมาเสียงกึ่งฉฉ ฉนั้นคิดว่าเขา
 ก้าวพลาดและคม่่าลงไปโนเทวเสี้ยนแล้ว แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่
 ฉนั้นเห็นเขากำลังยืนถ่างขาและกางแขนเหยยคออกไปเต็มทีตรง
 หน้าหินโทยกอนหนึ่ง ซึ่งห้วยตรงกลางของกันปล่อง เขาขึ้น
 ตะลึงอยู่ในท่าทางอันแปลกประหลาดคนลึกคู้หนึ่ง แต่ในไม่ช้า
 ก็สแดงความคโไรออกมาเต็มที

“อ๊กเซต! อ๊กเซต!” เขาร้องเรียก “มานี่ เร็วๆ!”

ฉันทรีบวิ่งไปหาเขาทันที แต่ชั้นสี่และสหายชาวไอชแลนด์
มิได้เคลื่อนไหวนเลย

“ทอะไรนั่นซี!” สัตราจารย์พูดหัวน้ ๆ

ถ้าไม่ใช่ความดีใจของเขา อย่างน้อยฉันก็มีส่วนร่วมใน
ความตกคดลงของเขาด้วยเหมือนกัน เพราะเหตุว่า บนก้อนหิน
ก้านตะวันตกมีตัวอ๊กสรวนิก ซึ่งลยเลือนไป เพราะ ความนาน
ของเวลา สักหรือจนอ่านเกือบไม่ออก ปรากฏอยู่ดังนี้

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

“ฮาร์เน สักนสเสมม์!” - ลงของฉันทร้องขึ้น “คราวนี้
หมกสังสัยหรือยังเถาอ๊กเซต?”

ฉันไม่ค่อยว่าอะไร เป็นแต่กลับไปยังลงที่เดิมด้วยความ
พิสวงงงววย เป็นที่ยิ่ง สัตราจารย์ทำให้ฉันนั่งงงอยู่เป็นนาน
ฉันไ้ค้มงคดลงหย่อนานเท่าไรก็ขอกไม่ถูก รู้แต่เพียงว่า เมื่อฉัน
เงยหน้าขึ้นอีกนั้น ก็เห็นแค่อันสี่กับลง ที่ยังคงอยู่ในปล่อง
กับฉัน ส่วนชาวไอชแลนด์ทั้งสามคนได้เดินทางกลับไปสคาย
แล้ว อันสี่กำลังนอนหลับสนิทอยู่ข้างหินก้อนหนึ่ง ซึ่งเขาคง

เห็นว่าเหมาะกว่าที่อื่น ลงของฉันถ้าตั้งกินกระต๊อบจะสำไปมา
 ทยุ่กันปล่อง รวาก็ดี สักขาก็ดี หยุ่ใน หลม ของนายพรวน
 ฉันไม่มีความปราดนาและทั้งไม่มีความเร่งที่จะลงขึ้นไปหาที่นอน
 ที่เหมาะอย่างอื่นดี ฉันจึงลงมาตั้งนอนหลับ ๆ คน ๆ ทยุ่
 น่ะที่เก็บมันเอง และเคลมไปว่า ไคยอนเสียดต่าง ๆ ข้างที่กรูสึก
 เหมือนว่าพวเขาฉันนั้นเสียดเทอนไปทั่ว

คนแรกไค้ฉันไปในสภาพการณ์ทั้งที่กล่าวแล้ว

วันรุ่งขึ้น มีกลุ่มเมฆสีเทาลอยทยุ่เห็นอย่างปล่อง ที่
 ให้พายุในปล่องมีกรรม ถึงสแกงอากาศฉันเดียวทยุ่ตลอดเวลา
 ฝนฉันลงถึงสภาพความมีพายุในปล่องเสียสิ้น

ฉันรู้สึกสลดหนักก็เลย จึงทำให้เกิดความหวังในใจ
 ทยุ่ทางหนึ่ง กล่าวคือ ปล่องทั้งสามที่พายุพายุไค้เราน ปล่องหนึ่ง
 เท่านั้นซึ่งเป็นทางที่สถินส์เสมนี่ไซ้เดิน ทางลงไป และความ
 ช็อคความในสายแสงที่สถินส์เสมนี่ไค้คำฉันไว้บอกไว้ ทางที่
 เดินคือไปนั้น ะมีเงาของยอกเขาเสการคำวิสทอชมาปรากฏทยุ่
 และ จะเห็นไค้ ชักเพียง สองสามวันระหว่าง ปลายเดือนมิถุนายน
 ในขณะที่มีแก๊สจกค่อนเทียงเท่านั้น

ถ้าแม่ทองพายุมีลมพายุทยุ่ตลอดเวลาเช่นนี้ เงาของเข
 ก็จะปรากฏค่อนกันปล่อง และผลที่ สักก็ จะไม่มีอะไรเป็น

เครื่องสังเวยให้รูทางใต้ ยกคนถ่วงวันที่ 25 มิถุนายนแล้ว
 ฉากของพวยงคงมกคลุม หูก็ออกไป ตลอดเวลาหกวัน เราก็จะ
 ค้างงกถาวรสำหรับทไปจนกระทั่งขึ้นมา

ฉัน ของ ก กล่าว ถึง โทสะ อันระงับไม่ หือ ของ ศาคราจารย์
 ดิเคนบรอก วันนั้นไ้ผ่านพ้นไปโดยไม่มีเงาปรากฏจนทพายใน
 ก้นปล่องเลย ฉันก็ไม่รู้สึกเคือทอะไร ถ้าแม่เงาจะตั้ง
 คำถามฉันถามทวเงาของสักทอย่างหนึ่ง เขาก็จะถามว่า เรา
 คอยหือกันทำไมกัน ลุงไม่พคะไรก็ฉันเลยแม่แต่คำเคือ
 เขาเผาเงาซึ่งทของพวอันปกคลุมไปทวยเมคหมอกเท่านั้น

ในวันที่ 26 ก็ยังไม่ มีแสง แดก ทั้งฝนและทิมะตก
 ปรอย ๆ ตลอดวัน ศาคราจารย์ไม่สามาถระสงชิสทอิารมนไว้
 ไ้ก็ออกไป ที่เป็นเช่นเพราะเขาได้มองเห็นทุกทมาหือไร ๆ
 แล้ว แต่กลับมือปล้คมาซึกขวางเสีย มีให้เขาขึ้นลทุกทมา
 นั้นไ้

ในวันค้อมวทของพวมกคลุมอีก แต่ ครน ถึง วัน อาทท
 28 มิถุนายน กลายเป็นวันแจกจก แสงแดดส่องเข้ามาใน
 ปล่องพวเขาไฟ ก้อนหินน้อยใหญ่และซงอนหินคางก็ไ้ด้วยแสง
 และทอกเงาลงมาองพื้น ในหม้เงาเหล่านั้น ปรากฏเงาเรือ
 แลคมของยอกเขาสคาร์ทาวิสหือทวู เงาที่ค้อ ๆ เคลื่อนไป

ซ้ำ ๆ เป็นวงโค้ง ลงของฉันทักคอยเคลื่อนไหวตามไปด้วย ควัน
 ถึงเวลาเที่ยงวัน ซึ่งเป็นเวลาที่งานนันทสลุค เงามหิ่งห้อย
 เขาศรศรตัววิสกี้ทอดออกไปจรดขอบปากช่องของปล่องกลางพอดี

“ทางนี้ใช่แล้ว!” สาครวาหารยะโกนลัน “ทางนี้
 ให้นำไปสู่ใจกลางพิภพ” เขาพูดขึ้นอีกเป็นภาษาเคนมารัก
 ฉันทมองกฮันส์

ฮันส์พูดอย่างหน้าทว่า “พอรุด!” ซึ่งแปลว่า
 “เกินหน้าค่อไป!”

“เกินหน้าค่อไป!” สาครวาหารยะโกนลันบรอกคอออกคำสั่ง
 ขณะนั้นเป็นเวลา 13.13 น.

ไปสู่ใจกลางพิภพ

หากปากปล่องนั้นเอง เราได้เริ่มเดินทางไปสู่ใจกลางพิภพ การเดินทางตั้งแต่แรกมาจนถึงขั้นนี้ เพียงแต่ทำให้เรา อ่อนเพลียเท่านั้น เรายังมีโอกาสกับความลำบากที่ย่างหนึ่ง หย่างใดเลย แต่ก่อนไปความยากลำบากจะยิ่งเกิดขึ้นทุก ๆ ๘๖

ฉันยังไม่กล้าใจลงไปในห้วงซึ่งลึกลับไม่เห็นกันแน่นอน และก็เหวนแหว่งที่ฉันจะต้องลงไป ถึงเวลาแล้ว ยืนยันจะคงอดทนไหวว่า จะสมัครไปช่วยในการค้นคว้าครั้งนี้ หรือ จะยอมอยู่เพียงปากปล่อง

ฉันนั้นกลัวอะไรที่ระยิบระยับ และปล่อยให้ลงไปที่ลำพัง กับผู้นำทาง ฉันเองยังยินดีที่จะมอบภัยอย่างเล็ดลอด และ ไม่หวั่นหวาดต่ออภัยอันกรวยไถ่ ๆ ทั้งสิ้น ฉันระยิบระยับตัวเองที่เป็น คนมีความกล้าห่านน้อยกว่าฉันดี ถ้าฉันระยิบระยับออกไป หากว่าฉันหยุดแต่ลำพังก็ขลัง ฉันก็คงกล้าพุกทักทานอดสักครั้ง แต่เมื่อมีผู้นำทางช่วยก็ขลัง ฉันจึงต้องเร่งรีบไว้ และแรงใจทำ ทำทางองอาจ สืบตามลุ่มและชันสักรั้งไปยังปากปล่องกลาง

ฉันก็กลัวแล้วว้า ปากปล่องนี้ วิกเส้นผ่านศูนย์กลาง
 ใ้กรวยฟุ้ง ทรมันเส้นรอบวงยาวกว่าสามร้อยฟุต ฉันเกาะ
 กอนหินที่ยื่นล้าออกมา แล้วขึงมของลงไปพวยใน ปล่องนั้น
 ฉันชนหัวตก ความน่าหวาดเสียวของเทวดากอนเวงว่าง ทำให้
 ฉันมืออ่อนคั่นอ่อนไปหมด ฉันรู้สึกเวียนหัวหนามกทันที รว
 กยคมสรวนมันเมาไม่ไ้สติ ฉันเกือบจะตกลงไปหู่แล้ว ก็
 พอคมมอข้างหนึ่งผลักฉันไว้ มือของฉันนั้นเอง ฉันองไ้
 วยการ ผล หัก มอง จากที่ สูงลง เบื้องล่างที่ ไ้เป็นเซแทนไม่ เพียง
 พอเสย

ถึงแม้ว่าฉันจะไ้สำรวจทุกเหว ใน เวลา อัน น้อย ก็ ตาม
 แท้ก็พอจะนึกถึงภาพและลักษณะของเม่นไ้ก็ค้ บ้านข้าง ๆ ของ
 ปล่องเหวซึ่งชนเกือบค้งไ้ฉากนั้น มีหินกระษมตะป้ายื่นออกมา
 ึ่งออกช่วยให้การไ้ลงสะดวกขึ้นมาก แต่ถ้าหินที่ยื่นออกมา
 ไซ้เป็นชิ้นชิ้นไ้ไ้แล้ว พวกขี้ซากก็สำหรับยึดเหนี่ยวห้อยอก
 ถ้าเขาเซออกผลจากขอยปากปล่องไ้แน่นอนแล้ว ก็พอจะไ้
 เป็นราวสำหรับยึดเหนี่ยวพองตัวไ้ แต่มีข้อหาห้อยว่า เมื่อเรา
 ลงไปนสูกปล่ายเซอกแล้ว เรา จะ แยกปล่ายเซอก ข้าง บนไ้
 ทย่างไร ?

ศาสตราจารย์ ลิเกนบรอกหาทางขจัดความลำบากข้อนี้ไว้
 ทั่วราชอาณาจักรและฉลากที่สกัด เขาแยกเขตออกซึ่งโตขนาดหัวนมมี
 ยาวราว สร้อย ฟัก ออก หย่อนลงไปข้างล่าง ครึ่งหนึ่งก่อน
 แลระลอกกลางเขตออกพันโอบรอบกอนหินซึ่งยื่นต่ำออกมา แล้ว
 จึงเหวี่ยงปล่อยเขตออกครึ่งหนึ่งนั้นตามลงไป เขาขานเงาว่า เรา
 จะไป ชาติเสีย เขตออกทั้งสอง ทางนี้ไหน ตัวไปไกลไปไกลโดยไม่พลาด
 เมื่อลงไปไกลสองร้อยฟุตแล้ว ก็ปล่อยปล่อยเขตออกข้างหนึ่งเสีย
 แล้วคงปล่อยอีกข้างหนึ่งตามลงมา และคงคนที่ไว้เช่นเดิมอีก
 ร้อย ๆ ไป

“คราวนี้” ลงพักเมื่อ ๓๖๖ เมตร การตั้งกล่าวข้างต้น
 เสร็จแล้ว “มานั่งดูชาวของกันเถอะ เราต้องแบ่งออกเป็น
 สามส่วน เขาฝึกคิดลงไปคนละส่วน เลือกว่าเพราะของที่
 แหกหักง่ายเท่านั้น”

ศาสตราจารย์ ผักปลาห่านมีไว้ให้ของที่แตกหักง่ายไปก้น
 และหันเสีย เขาแบ่งสเบียงออกเป็นสามส่วนเท่า ๆ กัน

“นั่น” เขาพูด “จงเอาเครื่องมือและสเบียงไปส่วน
 หนึ่ง อีกเขต เอาสเบียงออกส่วนหนึ่งและเอาขึ้นไปด้วย ลงจะ
 เอาสเบียงส่วนที่เหลือ และ เครื่องมือ วิทยาศาสตร์ ที่ ขอบข้าง แยก
 ง่ายไปเอง”

“แล้วกลืนเสีย” ฉันทาม “เชือกนั้น ออก ทั้ง กอง
และ ยืน ไท เหล่า นั้น ใคร จะ เป็น คน เขา ไป ?”

“มันไปของ มัน ไท เอง กอ กนะ”

“เฮ้ ! ใช่มั้ย ?” ฉันทาม กว้าง ความ ประหลาดใจ

“หลาน จะ รู้ เกี่ยว น แทะ”

ศาสตราจารย์ สั่ง ให้ สัน สรรว รว ม สิ่ง ที่ ไม่ แยก ทัก ง่าย เขา
ทัก ยกัน และ เขา เชือก มี คน แน่น แล้ว ก็ โยน ลง ไป ใน เหว

ฉันทายืน เสียง มี ก ของ น คน แทะ ก ซาก าศ กิ่ง หรือ กิ่ง ขน
มา เสียง นั้น ค่อย เบา ลง ๆ จน เงียบ ไป ลง ก็ มี ลม กู ความ สัมภาระ
ที่ หล่น ล่วง ลง ไป น ลึก ภา

“เฮว่ะ” เขา พก “ทน ดง คราว ของ เรา ย่าง”

ฉันทาม ผู้ อาน กว้าง ความ ใจ ว่า เมื่อ ท่าน ไท ยืน คำ พก
เช่น นี้ แล้ว ท่าน จะ ไม่ รู้ สึก ใจ หิว ย่าง เลย เทย หรือ ?

ศาสตราจารย์ ล เกน ยร ช ค มี ท หือ เกร อง ท ก ล อ ง วิ ท ยา ศ า ศ ร
เขา กย หลง ของ เขา อัน ส ด อ มี ท เกร อง มี ส ส่วน ฉ น ด ย น ไป
ทัก ย แล้ว เรา ก็ ลง ไป ใน เหว นั้น ตาม ลัก ย อัน ส น ำ ห น ำ ฉ ก มา
ดิ่ง ลง แล้ว ฉ น เป็น คน สุก ทัก ย เรา พากัน ไค่ ลง ไป เงียบ ๆ ไค่
ยืน แด่ เสียง ก้อน หิน เด็ก ๆ ที่ หล่น ล่วง หล่น ลง ไป กัน เหว ยาง ครัง
ยาง คราว เท่านั้น

ฉันปล่อยตัวให้เลือนลงไป มีอหังขัยเชือกทั้งสองเส้น
ไวแน่น ออกมีอหังขัยไม่เท่าเหล็กค้อยยังมีให้ทั่วแกว่ง ใน
ขณะนั้น ฉันเกรงว่า เชือกจะทาน น้ำหนัก คนถึงสามคนไม่ได้
ฉันจึงใช้กำลัง เหนียว เชือก เส้นนั้น ตาย น้อย ที่สีก ที่ระ ทำได้
และค้อยใช้เท่าความไปยืนก้มยืมทนท ยืนดำ ออก มา เพื่อให้
ช่วยรับน้ำหนักตัวไวบ้าง

พอครึ่งชั่วโมงล่วงไปแล้ว เราก็ดึงแผ่นดินไต่แผ่นดินตึง
ซึ่งผดคักแน่นห้อยก็ดำแดงของปล่อง อันสี่สาวปลายเชือกข้าง
หนึ่งลงมา ออกปลายหนึ่งก็เลือนขึ้นไป พอพ้นกอนหินที่เชือก
คดของห้อย เชือกก็ตกลงมา พาเอาก้อนหินน้อยใหญ่ร่วงกราว
ลงมาราวกับห่าฝน

เมื่อขึงลงมาจากขอบแผ่นดินก็ยืมห้อย ฉันมองไม่เห็น
กันเหวเลย

เราเริ่มไต่เชือกลงไปอีก และต่อมาอีกครึ่งชั่วโมงเรา
ก็ลงไปลึกอีกสองร้อยฟุต

เวลาล่วงไปแล้วสามชั่วโมง ฉันก็ยังมองไม่เห็น
กันปล่องห้อยนั้นเอง เมื่อแห่งหน้าฉันก็ข้างบน ก็รู้สึกว่ายาก
ปล่องนั้นเล็กลงไปมาก ก้านข้าง ๆ โดยรอบแคบเข้า และมีค
ดงตกที่

เวายังคงไต่ลงเรื่อย ๆ ฉันรู้สึกว่ไต่ขึ้นเสียงกอนทิน
เล็ก ๆ ร่วงตกดังกนเทวเร็วจน และมีเสียงกิ่งกว่ากิม

ในด้านที่ฉันคือเป็นผู้ระวังทำการนัยจำนวนครั้ง ของ การ
ไต่เชือก ฉันจึงรู้ระยะทางที่ทำการไต่ลง และเวลาที่ลงไต่
ไต่อย่างแน่ชัด

การไต่ลงทศกหนึ่ง ๆ ก็ใช้เวลาครึ่งชั่วโมง และเราไต่
ทำการไต่ลงมาแล้วถึงสี่ทศก ซึ่งกินเวลาเจ็ดชั่วโมง รวม
เวลาหยุดพักเป็นพิเศสเข้าอีกสามชั่วโมงครึ่ง เป็นสี่ชั่วโมง
ครึ่งทศกน เราเริ่มลงมาแต่เวลา 13.00 น. ฉะนั้น ยักน
คงเป็นเวลา 23.00 น.

เราทำการไต่ลงมาแล้วสี่ทศก ทศกละสองร้อยฟุต
ดังนั้นเราจึงลงมาไต่ถึงดังสองพันแปดร้อยฟุตแล้ว

ขณะนั้นไต่ขึ้นเสียงฮนสรของตะโกนขมวด "หยุด"

ฉันหยุดทันที แต่เกือบจะเหยียบลงบนหัวลง เพราะ
ความมึน

"เวลาลงมาถึงแล้ว" ฮนสรของชอก

"ถึงไหน?" ฉันถาม แล้วเลื่อนควงลงไปยังข้าง ๆ ขึ้น

"ถึงกนเทวแล้ว"

"มีทางแยกไปทางไหนอีกไหม?"

“มี ถนนเห็นมีทางเลี้ยวไปทางขวา พวงนรางคอย
 ตรวจรถกันเถระ เราควรถนอาหารกันเสียก่อน แล้วจะไถ่ถอน
 พกเสียที”

เวลานั้นยังไม่มืดก็เขยว เราแยกดังสี่เชิงออก เมื่อ
 กินเสร็จแล้ว ทางก็พกผอนหลยบนถนนพนกรวณและหินระกัน
 แหวนเอง

ขณะที่ถนนอ่อนหยันน เมอลม ค้า ขน สังกะตเห็นเป็นจก
 สว่างทย์ตรง ฆ่ากปล่อง ขน ไป ชง สังกะตสามพันฟุต บคนปล่อง
 สังกะตเราลงมากก็หาทเหมือน ไทรทสันอนมหมาไป เสียแล้ว
 สังกะตมองเห็นนกุศกวาทวงทง แล้วฉนก็ทลยไป

เวลา 8.00 น. วันรุ่งขึ้น แสงแดดเบื้องบนไค้ส่องลอค
เข้ามาภายในปล่อง ต้องนั่งหันคางกำแพงภายในปล่องเป็น
ประกายแวววาว ทำให้เรากัน แสงสว่างพอให้เราสังเกต
เห็นสิ่งแวกล้อมไค้ซัก

“อย่างไร อักเซล หลานเห็นว่าเป็นอย่างไร?” ลุง
ของฉันทกพลางถามถึงสองไปมา “หลานเคยรู้สึกว่ามีคนท
งเขย่งส่งที่ยังกวาน เมฆหุ้ททยานเราข้างโคม? ไม่มีเสียงรด
เสียงไว้วายคามถนน หรือเสียงตะโกนของชาวเรือเลย”

“แน่ละ ที่กันแหวนเราไค้รัยความเงยส่งกพิททเคียว
แต่ความเงยเช่นนี้ออกจะทำให้รู้สึกหวาดเกรงอะไร ๆ หุ้ข้าง”

“เอาแล้ว!” ลุงของฉันทก “ถ้าหลานกั้กันหวาดกลัว
เสียแล้ว จะไปค้อไปไค้ที่อย่างไรกัน เราเดินทางเข้าสู่ภายใน
เปลือกลอคไค้ยังไม่ถึงนวมหนึ่งเลย”

“ลุงหมายความว่าอะไร?”

214
895.913
0616 ก.

“หมายความว่า เราเพิ่งลงมาลงเสมอก็กระพือพนัก
พายุนอกเท่านั้น ความลึกของปล่องภูเขาไฟสมเพดลหียงลง
เมาเพียงระยะยี่นาทเลพอก

“ลงเซอแนเซนนหรือ?”

“เซอโคแนนชอนทเกือว ภูเขาโรมเคอชช”

“เห็นไหมล่ะ?” สาคราจายลเอนชวอชกกล่าวต่อไป

“เราชานโคทิงชวรายากาสพอก”

“ถ้าความกดของอากาศเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไปเซอแน จะไม่
ทำให้เราได้รับควมทรมาณมากชนหรือ?” ฉินถาม

“คงไม่เป็นเซอแนนั้น เพราะเราจะลงไปช้า ๆ และปลอกของ
เราก็จะคั้นกับอากาศแน่มากชนทุกที เซอ! ห้อของที่เราโยน
ลงมากอนไปห้อยเสอทีไหนล่ะ?”

ฉินกชนโคว่า เมอชคนเราโค ชวคกันทาหนทงนแลว
นเคก็ยังไม่พ

ลูงของฉินถามฮนสั่งห้อชงนน เขาเคลอชวมองไปรชช ๆ
ควือส่ายคานันแหลมคม คามวิสัยชงนายพวาน แล้วคอบว่า

“ห้อยข้างชนนั้นแนะ”

ห้อชงชงเราเกือว คิคห้อย กิษ แง หิน กอน ทนง ลัง พนหวั
ชนไปปรมาณรือพุด ชาวโฮชแลนทก็ชวอชวไวชนชนไป

คลองแก้วรววณีย์แม่ และต่อมาอีกสองสามนาที พวกก็
 หนีของนั้นคนมา

“คราวนี้” ลุงพุก “เรามากินอาหารกันให้เต็มที่ ก่อน
 ที่จะออกไปตลอดวัน”

เราพากันกินจนอิ่มยังกรอบกี้ชุปซัน แล้วกินนมผสมเหล้า
 นกน้อย แก้วคอก

“อีกเซต เตรียมตัวนะ” สาครารายพูดด้วยความ
 ร้อนรน “ต่อไปเราจะเดินกันเข้าสู่ภายในของโดกละ บัน
 ถึงเวลาอันควนที่เราจะออกเดินทางก็ได้แล้ว”

พอพูดซำคัก ลุงก็เอาไฟฉายส่องทาง และร้องบอกว่
 “หน้าเกิน!”

เราช่วยกันทอยสัมภาระของเราไป ขึ้นสู่เนินกลาง กลัง
 มีกเชือกและเสื่อสำไปก้วย ฉนั้นเกินข้างหลัง ค้างเข้าสู่ช่องทาง
 แคบ ๆ นั้นต่อไป

ก่อนที่จะเข้าปากทางอันมืดมน ฉนั้นแห่งหน้าชนมของทาง
 ปากปล่อง และมองศูทของพวอกครั้งหนึ่ง ซึ่งฉนั้นฮากไม้ก็เห็น
 อีกเลยก็ไ้

ราว 20.00 น. ลงให้สัณณานทุกพัก ขึ้นสู่เนินลง
 ทันที แฉวนตะเกียงไวคยแ่งหนทียนออกมา บันเราอยู่ในที่

ซึ่งก็คล้ายๆ แต่อากาศยังคงเป็นปรกติหุ่ไม่เปลี่ยนแปลงไป
 กว่าแรกเลย มีลมอ่อน ๆ พัดโชยมา ลมนี้จะพัดเข้ามาทาง
 โหนกคาม ฉันทันไม่มีจิตใจที่จะนั่งลง ฉันทันรู้สึกหิวและเหนื่อยมาก
 จนไม่หยากจะสนใจกับขั้วตาเล็ก ๆ น้อย ๆ เลย กวรวเดินทาง
 กลอกเวลาเจ็ดชั่วโมงโดยมิได้หยุดพัก ทำให้ต้องเสียดำล้ง
 ไปมิใช่น้อย ฉันทันพลอยเหลือทนอยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำว่า
 “หยุด!” ก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ฉันทันก็เตรียมสติแข็งวางเรื่องรายไว้บนแผ่นดิน แล้ว
 แรกกินกันหย่างเช่ร็คร้อย ฉันทันก็ง่วนอยู่หย่างหนึ่งคือนำนม
 น้ำของเรวาพร่องไปครึ่งหนึ่งแล้ว ลังคึกว่า จะได้เพิ่มเต็มจาก
 ถ้าเราได้อีก แต่เรวาเกินมาไกลลงเพียงนี้ ก็ยังไม่ปรากฏ
 ธารน้ำอะไรโดยเลย ฉันทันอยู่ไม่ได้จึงเค้นเอาลงเรือหน้า

“การ พียงไม่พบ น้ำทำให้หลาน ประหลาดใจ หย่าง นั้น
 หรือ?” เขาถาม

“จะ ฉันทันไม่สยหายใจเสียเลย เรวาจะมีน้ำเหลือพอที่จะ
 ใช้ดื่มได้อีกห้าวันเท่านั้น”

“อย่าวิตกไปจนน้อยเลยนะ อักเชล เราจะได้พบน้ำแน่
 นอน และมากเกินความต้องการเสียอีก”

“เมื่อไรจะพบล่ะ?”

"เมื่อเราผ่านพบนหินลาวาขึ้นไปแล้วนะ"

มีคนเราที่อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลที่นั่น

อันหมึกซึ่งควมจะเย็น 81 ก็อ่านได้เพียง 15 น้

เป็น สิ่งที่เราจะต้องไต่ครวนหุ้ย

รุ่งขึ้น วันอังคารที่ 30 มิถุนายน เวลา 6.00 น.

เราเริ่มทำการไต่ตกลงไปอีก

เรายังคงเดินทางไปตามช่องทางหินลาวา ซึ่งเป็นช่อง

บันไดตามธรรมชาติ ค่อย ๆ ลากหม้อนอนกับ พน เช่น ซึ่งใช้แทน

บันไดในย่านโบราณบางแห่ง เราเดินต่อไปจนถึง 12.17 น.

ถึงที่นั่นสี่ซึ่งหอยกคอยเราหุ้ย

"ฮา!" ลงรุ่งขึ้น "ทางตันแล้ว"

ฉันมองดูรอย ๆ เรากำลังหุ้ยที่ทางแยก ของหน้าเรา

ทางมืดแคบ ๆ หุ้ยสองทาง บันไดที่จะต้องคลไต่ไปอีกคือ

จะเล็ดออกเดินทางใด? ลงมีใกล้แคบ อาหาร ลังเลอย่างไร

เขาเข้าไปยังช่องอวมกทางตะวันออก เราทั้งสามจึงพากันเดิน

เข้าไปในอวมกนั้น

โซ่คร้าย อวมกชอกนนั้น เราจึงต้องย้อนทางกลับ

ใหม่ ค้อมาออกสี่วัน พยดงวันอังคารที่ 8 กรกฎาคม

ก็หมึก เรากลับมาเยือนหุ้ยที่ทางแยกเดิมอีกครั้งหนึ่ง

ขณะเป็นเวลา 10.00 น. เราเริ่มเดินทางลัดลงไปอีก
 ครั้งนี้เราเดินไปตาม อม่งคอกของหนึ่ง จนถึง 20.00 น.
 ก็ยังไม่ไต่แนวธารน้ำเลย ฉันได้รั้ความทรมานแสนเข็
 ลงเดินไปข้างหน้า เขาไม่ยอมหยุดเลย เดินไป ทักคอยฟัง
 เสียงน้ำไหลตามซอกกำแพงไปตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่ไต่ขึ้น
 เลยอะไร

ในที่สุด ฉันหมดกำลัง ร้องขอมาได้เพียงว่า "ช่วย
 หน่อย ฉันจะตายแล้ว!" คุยมาฉันก็ล้มลง

ลงหันกลับมาขึ้นกอกอก ฝั่งภูฉัน ฉันไต่ขึ้นเขากระซิบ
 เสียงแหบ ๆ ว่า

"ขบกันเท่านั้นเอง"

เสีย ฉันรู้สึกนอนตายก็ และสันตติจาอะไรไม่ได้ทำอะไร
 เมื่อลมคาซันออกครึ่งหนึ่ง ก็เห็นสหายร่วมทางทั้งสอง
 นอนคลุมผ้าหู้ เขาขนหตุยกันหรือนี่ ส่วนตัวฉันแล้ว ไม่
 ซากหตุยไคเลยแม้กระทั่งขี้เขี้ยว ฉันได้รั้ความทรมานอย่างหนัก
 คำพิทครึ่งสุดท้ายของลงยั้งแ้วคคคหตุย ในสภาพอันอ่อนเพลีย
 เช่นนี้ ไคร ๆ ก็ไม่สามารถจะคิดกลับสู่ผิวโลกไค

เวลาล่วงไปหลายชั่วโมง ความเจ็ยสังกเจ้ากรรมง่า
 ราวก็ยว่าหตุยในเข้าช้า ไม่มีสิ่งไคที่จะแซกกำแพงหินเหล่านี้ลงมา

ดึงเราไว้ เพราะจากพันกั้นเบื้องบนลงมาถึงเรา นทีหน้าดังท่าไม้
 ห้างไว้ก็ ในขณะที่คุณส่งมันงหยู่ ฉันคิดว่า ไทโยน
 เสียงอะไรอย่างหนึ่ง ในอ้อมก้นฉันครั้ง ๆ ฉันพยายามเพ่ง
 มองอย่างเต็มที่ และนี่ว่า ไทแลเห็นชาวไซยแลนที่ผู้นำทาง
 ของเราดูโคมเกินลับกายไป

เขาตกไปทำไม ? อันสิ่งทั้งเราเสียอะไร ? ลงของ
 ฉันก็ยังหลอหลู่ ฉันพยายามตะโกนเรียกออกไป แต่เสียงก็
 ไม่ดังผ่านพรมผ้ากันน้ำกันแห้งผากออกไปได้ และเสียงที่ไทโยน
 เป็นครั้งสุดท้ายก็เงียบหายไป

ชั้นสี่พบน้ำ

ขณะที่ชั้นสี่ขยับตัวเงยขึ้นไปนั้น ฉันทเห็นคนกลุ่มหนึ่ง ๆ ไป
 ตกหัวโหม่งทงหนึ่งเต็ม ๆ ก็คิดงแอกสิ่งแปลกประหลาดซึ่งเป็นไปได้
 ไปได้คล้ายกับคนขี้ ฉันทคิดว่าฉันทกลายเป็นขี้ไปแล้ว

แต่ในที่สุด ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินอยู่ในอุโมงค์ ชั้นสี่
 กาลังเดินถอยมาอีก มีแสงสลัว ๆ ฉายรุ่มร่าบนกำแพง แล้ว
 ต้องจำมาหากันทาง ชั้นสี่นั่นเอง

เขาเดินไปที่สูงของฉันท จับไหล่ลงเขย่าเบา ๆ จนสูงคืนขึ้น

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ?” เขาถามชั้นสี่

“น้ำ” ผู้นำทางตอบ

“น้ำ! น้ำ!” ฉันทตะโกน ทขมมือด้วยความทึ่งใจ และ
 ยกมือขวักไขว่ราวกับคนขี้

“น้ำ!” ลงทวนคำ “ที่ไหน?” เขาถามชั้นสี่

“ข้างล่าง” ชั้นสี่ตอบ

ฉันทช่วยมือคนนำทางมากมัวไว้นั้น เขามองดูฉันทด้วย

ในไม่ช้า เราก็เตรียมของเส็ก และออกเดินทางอันสับสนไป
 ตามทางซอระ ในราวครึ่งชั่วโมง เราเดินไปใกล้ไกลหกพันฟุต
 แดงไปใกล้ไกลเพียงสองพันฟุตเท่านั้น

ทว่าเวลานั้น เราได้ยินเสียงประหลาดเสียงหนึ่งซัดๆ สดแคง
 ว่าเป็นอะไรอย่างหนึ่งวิ่งผ่านไปในบ้านแพง เป็นเสียงซู่เหมือน
 พากันของหุ่ยไกลๆ เมื่อเดินมาครึ่งชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่พบ
 นำพักแห่งใดเลย ฉันเริ่มท้อคอขาดหยอก แดงลงโทษแรงกับฉัน
 ลงที่มาของเสียงที่เราได้ยิน

“อันสับสนไม่เข้าใจสักข้อ” ลงพูด “เสียงที่เราได้ยิน
 คือเสียงกระแสน้ำซึ่งไหลเซยวนนั่นเอง”

“กระแสน้ำใดกันหรือ?” ฉันถามเสียงกึ่ง

“ไม่ใช่อะไรเลยล่ะ ต้องมีแม่น้ำใดไหลพืดอยู่รอบตัว
 เราแน่นอน”

เราเร่งเดินหาไฟเร็วขึ้นอีก คิวหวังที่จะได้พิน้ำ ฉัน
 ไม่รู้สึกอ่อนเพลียอีกแล้ว เสียงน้ำไหลทำให้สับสนจนใจอย่าง
 ประหลาด เสียงกระแสน้ำซึ่งคงหยุดเหินหาวมานาน บัดนี้มาคัง
 หุ่ยที่กำแพงบ้านซ้าย เสียงน้ำซัดสาดกังสนั่น ฉันเอามือขยับ
 ไปตามกำแพงหินน้อยๆ หวังว่าจะพบความชื้นชุ่มน้ที่ใดที่หนึ่ง
 บ้าง แต่ก็ไม่ผล

เวลาส่งไปอีกครั้งชั่วโมง และเราเดินต่อไปได้ อีก
ไมล์สส

พอถึงตรงนั้น เราได้เห็นว่า ในขณะที่ฉันเข้ามาหน้าแค้มป์
เกยว เขามีได้เดินเลยต่อไปอีก เขาตั้งเกดกระแสน้ำหลังผนัง
ได้ควยสัณชาตมาน ซึ่งมักจะมียแต่ในพวกชาวเขาเท่านั้น
เราแน่ใจที่เกยวว่า เขามีได้พบน้ำ ทั้งไม่ได้มรสนาเพอร์ริย
ความกระหายของเขาเลย

ในไม่ช้าเราก็เห็นสัตว์ ถ้าเดินไกลต่อไปอีก เราก็ยัง
ห่างธารน้ำออกไปมากเข้า เพราะเสียงนั้นแล้วเขาลงทุกที

เราจึงย้อนกลับมา ฉันสหายคตรงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือน
ว่าอยู่ใกล้ธารน้ำที่สุด

ฉันนั่งลงริมกำแพง เสียงน้ำไหลดังสนั่นหวั่นห่างตัวราว
สองฟุตเท่านั้น แต่กำแพงหินก็ยิ่งกั้นเราไว้ ฉันทอดอาลัย
เสียแล้ว

ฉันสหายของฉัน และฉันคิดว่าได้สังเกตเห็นหน้าของเขา
เขากลับมา

ฉันสหายฉัน หวตะเกียงก้าวไปติดกำแพง ฉันก็ตามไป
ด้วย เขาแนะนำเขาจากผนังหินที่แห่งผาก แล้วค่อย ๆ เคลื่อนที่

ฟังไป เพื่อหาส่วนบางของกำแพงซึ่งกันน้ำไว้ ในที่สุดเขาก็
พบแหล่งกบของภรรยา และกำแพงด้านซ้ายสูงจากพื้นราวสามฟุต

ฉันรู้สึกตกใจจนขนลุกไม่ลุก ฉันแทบไม่กล้าเดาว่าเขา
จะทำอย่างไรต่อไป แต่ในไม่ช้าก็เข้าใจ และนั่งสั่นเสียวใน
หัวใจของฮันส์ เมื่อเห็นเขาเงยขวานเจาะจน แล้วก้มตัวลง
ลง เขากำลังค้นหาอะไรที่ตรงนั้น

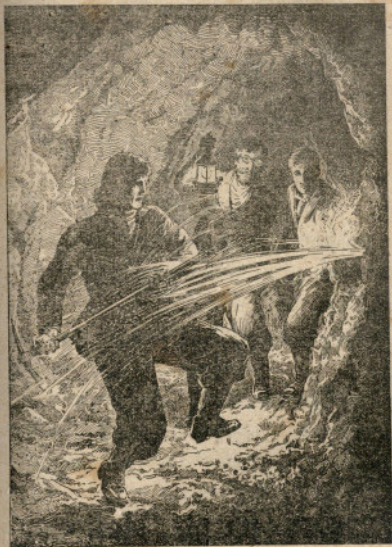
“รอกแล้วเรา!” ฉันตะโกนด้วยความตกใจ

“นั่นละ!” ตะลึงจน ทำทางเดินไปด้วยความอึดอัด
“ฮันส์ทำถูกทีเดียว ในเรื่องอย่างนี้เราไหวไม่ทันเลย”

ฉันเห็นด้วย หัวใจพริ้วว้ายๆ เราไม่เคยคิดได้ การเขา
ขวานเจาะลงไปใต้อำแพงหิน จนทะลุในถ้ำเช่นนั้น ก่อนข้าง
จะมีหินควายที่อยู่มาก สมมติว่า ถัดจากหินพังทลายทับเราแบบ
นี้ หรือถ้ำกระแสน้ำไหลเข้ามาท่วมเราแล้ว แต่ความ
กระหายน้ำของเราได้ขจัดล้างความกลัวภัยเหล่านี้เสียสิ้น

ฮันส์เจาะหินอยู่นานกว่าชั่วโมง จึงได้ยินเสียงน้ำไหล
และมีสายน้ำพุ่งออกมาอย่างแรงจนถึงกำแพงด้านตรงข้าม

กระแสน้ำพุ่งออกมาถูกฮันส์โดยแรง จนเขาเซและก้ม
ลงแทบกลิ้งพื้น ในไม่ช้าฉันก็รู้ได้ว่าเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น

และฉันเองก็ของรองชั้นเพราะถูกนารอนลวง เมื่อจุ่มมือลง
ไปในน้ำนั้น

“แหม! นี่เป็นน้ำเค็มจืดจืด” ฉันทะโกนออกมา

“เฮ่น้ำ! แล้วก็เย็นลงจืดจืด” ลงตอย

น้ำไหลนองทางเดินเป็นสายคอกไปเคียวมา ในไม้ชำเมือ
น้ำเย็นลง เราตกปากันก็มจมนสมทยาก

น้ำอะไรกันนี้! วิเสสอะไรเช่นนี้! ไหลมารากไหนกัน?
เป็นของวิเสสพิศวัตคามิโคทเคียว ชูวคซึ่งกำลังจะจากไปแล้ว
โลกดิยคนมาสู่เราอีก ฉันทิมแล้วทิมแล้ว โทยมิโคตของชิมุกก่อน
ว่านานเป็นนาทควนคิมหรือไม่

เมื่อคอยชนชานชนข่างแล้ว ฉันทิงวีรัส และร้องออก
มาว่า

“เฮ้! มีรสเป็นสนิมเหล็กกัน”

“เป็นประโยชน์สำคัญสำหรับกระเพาะอาหารมากที่เคียว”
ศาสตราจารย์ดิเคนบร็อคพูด “และเย็นน้ำน่วหย่างแรงกัวย”

“เฮ้อเฮ้อ วิเสสจริง!”

ฉันทิมก็เช่นนั้นเหมือนกัน น้ำที่อาทหาได้จากโคกิน
ซึ่งลุดกลงหกไมล์ ถึงรสจะปราไปย่าง ก็ยังใช้คิมโคก เพราะ

ฮันส์เป็นผู้พยนาเร็วเสถียร ฉันทจึงพยายามจะให้ไซซอเขาเป็นชื่อ
ของล่าอาวเสียเลย

“เหมาะทีเดียว!” ฉันทร้อง แคนนมาเราจึงเรียกฮันส์
นำแรนว่า ฮันส์ยก

ฮันส์ไม่รู้สักย่นคย่นรายหย่างไร เลยในการที่เขาได้รัย
เกียรติเช่นนั้น เมื่อเขาคมจนรู้สึกสกศนพอสมควรแล้ว เขาก็นั่ง
ลงท่อมที่นั่งของดา โกล์ ๆ กับล่าอาว คุยทาทาทางธรรม ๆ ตาม
เคยของเขา

“ควรวน” ฉันทพูด “เราคงไม่ยอมให้นานไหลไปหมด”

“ทำไมกัน?” ลงพูด “ฉันเชื่อว่า ล่าอาวจะไม่รู้จัก
แข็งไปไค”

“จะหย่างไรก็ตาม เราจะทำมันให้ละคิกและลงหนึ่งเสีย
ให้เต็มก่อน แล้วมาช่วยกันออกวันเสียเถิด”

เป็นอันตกลงตามคำแนะนำของฉันท เราจึงช่วยกันใช้เสด
หินและเชือกยกคอกกรททาแพง แต่ก้ทำได้ไม่ยำนัก มือของ
เราถกนารอนลวกยวคแสบยงกร้อนไปตาม ๆ กัน และกำลังกัน
ของนานนก็แรงมาก ความพยายามของเราจึงไม่ย่นผล

“คนน่าสาญคองหียสังมากทีเดียว” ฉันทพูด “สังเถค
ทุกาลงของน้ำทพองออกมาช

“ไม่ต้องสงสัยเลย” สกคอบ “แต่ฉันนะ ฉันนี่อะไร
โศกอย่างหนึ่งแล้วละ”

“นี่อะไรโศก?”

“ทำไมเราจึงมุ่งแต่จะออกของน้าเสียแล้ว?”

“ทำไมล่ะ? ก็เพราะว่า——” ฉันต้องหยอกขงัก
เพียงนี้ เพราะไม่เป็นการรายนึกในการทดลองหาเหตุผลที่เหมาะสม
มาตอบ

“เมื่อน้าของเราหมดก็ตกแล้ว เรามั่นใจโศกหรือว่า
เราจะได้น้ามาเติมใหม่อีก?” สกคอบ

“ช่างทำอะไรโศก”

“ถ้าเช่นนั้นก็ปล่อยให้มันไหลเรื่อยไปก็แล้วกัน มัน
ย่อมไหลลงสู่ที่ต่ำเป็นอันมาก มันจะเป็นผู้นำทางเราไป ทั้ง
จะเป็นยาสกัดล้างเราไปตลอดทางด้วย”

“ความก็ค้นแล้วเสียก็แล้ว” ฉันร้องชม “และเมื่อเรามี
ชาวนานร่วมทางไปด้วย ก็ไม่มีเหตุอะไรที่จะทำให้แผนการ
ของเราไม่สำเร็จตกลงได้”

“อ้อ! หลานกำลังคิดหย่างเขี้ยวก็ขงัก” - สกคอบ
พูดอย่างมีผล “ขงักเราจงมาพบกันคนเดียวสักสองสาม
ชั่วโมงก็ขงักเถอะ”

ฉันมีสินทรัพย์ขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน แต่หน้าดีกายอก
ซึกว่าคักแล้ว ในไม่ช้าเราทุกคนซึ่งสัคนและมกกำลังจน
เพราะนำแร่กันจนหมดไป

วันรุ่งขึ้น เราพากันลงความขากลับมาโดยสัน
เชิง เมื่อคนชนฉันแปลกใจที่ไม่กระหายน้ำเลย จนต้องนถ
ถามควเเองว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เสียงแผ่วเบาของน้ำที่ไหล
เอื่อย ๆ หยุ่นกบเท้าของฉนนเองที่ให้คำตขยฉน

เมื่อเราไต่กันอาหารและคมีนาแร่เหล็กจนวิเสสนแล้ว ก็
รู้สึกรำเริงกระปรกระเปร่า และพร้อมที่จะเดินไปไต่ไกล ๆ “เรา
ออกเดินกันเถิก!” ฉนตะโกนขึ้น ทำให้เกิดเสียงสท้อนถอง
ไปในถ้ำ

วันพวิทศยติ เวลา 8.00 น. เราเดินทางต้อไปอีก
อุมงคหิน มี ช่องทางคกเคยวขยชันไปมาคล้าย กยขาว วงคค
แนวทางที่เราเดินครั้งนึ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทุ่งกุ
เข้มทิศตลชกเวลา เพื่อให้รู้แน่ซึกว่าเราเดินทางไปทิศใด

พนอุมงคคตอนนเกยยเป็นทางแนวระคย แม้จะเป็นทาง
เลากก็ลาคไม่เกินถว่าสองนวิ ค้อหกฟค ขาวน้ำค้อยไหลเอื่อย ๆ
ไปกบเท้าของเรา

ลุงไม่ค่อยพอใจในถนนทางคอนกรีต เพราะเราไม่สามารถ
 เดินลัดลงไปในพื้นที่โล่งได้เร็วทันใจ แต่เราก็ไม่มีทางเลือก
 ทางอื่นเลย วันนั้นและวันรุ่งขึ้น เราเดินไปเช่นถนนทาง
 โกลดมากห่วย แต่เป็นทางตามแนวระดับ เราจึงลงไปใกล้กับ
 เพียงเล็กน้อย

วันศุกร์ที่ 10 กรกฎาคม เราคำนวณไว้ว่า ยี่สิบเราหยุด
 ทางจาก เรกยอร์วิกไป ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณเก้าสิบล
 ไมล์ และลงมาใกล้ใต้ประมาณเจ็ดไมล์ครึ่ง

ในคืนนั้น เราก็มาถึงปากเหวอันลึกน่ากลัว ลุงคงเน
 ความลึกของเหวนั้น แล้วก็คอยมือด้วยความยินดี

“เหวนะพาเราไปใกล้กับที่เกือบ” เขาพูดกับ “และเรา
 จะไปใต้โดยไม่อยากลำบากอะไรเลย เพราะแรงที่ขยับออกมี
 เหล่านี้ใช้เช่นขยับขึ้นใกล้กับที่”

ฉันสั่งจัดการเอาเชือกผูกขอยเขวเราทั้งสามคนโยงติดกัน
 เพื่อยึดกันอุ้มคืบเตล็ดขึ้นจากถ้ำลึกขึ้น แล้วก็เริ่มไต่ลงไป คราว
 นั้นฉันรู้สึกว่ามันลำบากและไม่น่ากลัวขึ้นคร่าวๆ เพราะฉัน
 ขำนาถข้อการไต่เขาแบบนั้นแล้ว

เหวนเช่นปล่องแคบในพื้นที่ ซึ่งเรียกตามภาษาภูมิวิทยา
 ว่า “ฟอสส์” เกิดขึ้นเพราะผิวโลกชั้นล่างไม่สม่ำเสมอ

ตัวโลกจึงแตกออกเป็นช่องลงไป ถ้ามันเคยเป็นปล่องของภูเขา
 ไฟที่พบแร่ธาตุละลายออกมาครั้งหนึ่งแล้ว มันก็คงมีร่องรอย
 เหลืออยู่ให้เห็นบ้าง แต่ฉันไม่เห็นร่องรอยเลย ทางที่
 เราได้ลงไปคล้ายขี้เถ้าภูเขา ซึ่งคราวก่อนว่ามีคนมาทำไว้

เราหยุดพักเหนื่อย เพื่อยืดแข้งขาให้หายเมื่อยทุกสัปดาห์
 นานๆ ในการพักครั้งสุดท้าย เรานั่งที่ชายานั่งหินก้อนออกมา
 กินอาหารไปพลาง คุยกันพลาง และก็มีน้ำจากลำธารที่ไหล
 ตกลงมาเรื่อยๆ

ธารน้ำที่ไหลลงมาในเขื่อนคล้ายน้ำตก ถึงแม้ว่าจะเย็น
 สบายน้ำเล็กน้อย แต่ก็มากเกินความต้องของเราเสียอีก
 นอกจากนั้น เรายังรู้ว่า เมื่อมันไหลลงถึงพื้นระดับแล้ว มันก็
 จะไหลเบาๆ และช้าลงอีก

วันที่ 10 และ 11 กรกฎาคม เรายังคงได้ลงไปตาม
 ขี้เถ้าภูเขา ลึกเข้าไปในโลกใต้ดินทุกไมล์ บัดนี้เราอยู่
 ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเกือบสองไมล์แล้ว แต่ครั้นถึงวันที่ 12
 กรกฎาคม เหตุซึ่งยังคงคงลงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ก็
 ถึงต้นชั้นน้อยลงเป็นทางลาดยาว 45

บัดนี้ทางเดินสะดวกขึ้นมาก แต่ก็ไม่มีอะไรแปลกทำให้
 เป็นที่น่าสนใจ

วันที่ 15 เราอยู่ที่คันทันพักพลกลงขี่ม้าเข้าเมือง และ
 คุยกันว่าอยากเช่าสนามเพลาะว้าวร้อยหัวม้าเมือง เราทุกคน
 เห็นชอบมาก แต่ก็ไม่ใช่ไม่ใช่ และไม่เคยแคะคางที่ขยาเลย

ตั้งแต่ได้เริ่มเดินทางมาจนบัดนี้ นับว่ายังมีไทม์สิ่งร้ายแรงอันใดเกิดขึ้นแก่เราเลย และฉันก็ไม่ปรารถนาที่จะยืนยันถึงความยากลำบากต่าง ๆ ไม่มีมากไปกว่านี้ เราที่จะขยันผลัดสมหวัง แล้วเราก็จะได้พบเกียรติสูงและมีชื่อเสียงโด่งดัง

เราได้ไต่ลงไปตามทางลาดชันต่อไปอีกหลายวัน ยางหอนักชันรถไต่ผา ภูเขาหาวากเสียวยิ่งนัก เราตกลงเข้าไปพายในเรือย ๆ บางวันเราก็ขยหน้าใกล้ศูนย์กลางพิภพเข้าไปอีกวันละสี่ไมล์อย่างหาไม่อย่าง การไต่ลงครั้งนี้ยากลำบากยิ่ง เราได้รับความช่วยเหลือโดยความสามัคคีและความโหยงของอินส์เป็นอันมาก น่าขอบใจเขา ถ้าไม่ใช่ด้วยความช่วยเหลือของอินส์ ลำพังเราเองคงไต่ลงไปไม่ได้

วันที่ 7 สิงหาคม เราไต่ลงไต่ถึงหอดิสก์ไมล์ บัดนี้เราอยู่ห่างจากไอซ์แลนด์ที่ทวีปไมล์แล้ว

ฉันนั่งเฝ้าดูที่ซึ่งลาดลงน้อย ๆ ฉันจึงเห็นออกหน้า เพื่อจะได้มีเวลาสำรวจหินต่าง ๆ ไปด้วย พอได้ใกล้ก็รู้ใหม่ ๆ ฉันทักทายมากข้างหลัง แต่ไม่พบใครเลย

“เฮฮ!” ฉันนึกอยู่ในใจ “ฉันคงเกินเร็วเกินไป หรือ
ไม่ขันดีและสองคงทยอยเลือกกลางทางก็เป็นได้ ฉันจะต้องกลับไป
ไปสมทบกับเขา เพราะที่ที่ทางไม่สู้จะขันนัก”

ฉันเกินย้อนกลับไปเป็นเวลาสี่ห้านาที ก็ยังแลไม่เห็น
ใครสักคน ฉันก็เรียกก็ไม่มีความตอบ คงมีแต่เสียงของตัว
เองสั่นก้องกลับมา แล้วก็เงียบไป

“ฉันเริ่มคันกระสับกระส่าย และยังเกิดมีความกลัวจน

“เราต้องสงบใจไว้” ฉันพุดกับตัวเองดังๆ “อย่างไร ๆ
ก็ต้องพบเขาเป็นแน่ ไม่มีทางแยกที่ไหนเลย ฉันเป็นคนเกิน
น้ำหนัก ดังนั้นต้องย้อนกลับไปใหม่”

ฉันเกินย้อนทางค่อไปอีกครั้งซ้ำไม่ และวิ่งอยู่หวังว่า
จะมีผู้ใดเรียกฉันบ้าง เพราะในท้องอากาศที่เย็นนั้น ความพึง
เสียงไกลจากที่ไกล ๆ แต่ไม่มีเสียงทำลายความเงียบจนเลย
และรู้สึกว้าพวยในอ้อมกอดเงียบอย่างประหลาด

ฉันทยอยเดินงยหึ่งอีกครึ่งหนึ่ง ฝั่งชายเทคแห่งความ
เงียบอันน่าพิศวงนั้น นะ พนแทยเท่าที่ฉันขยหาย ไม่มีการนำไหล
ทยอย

ฉันขอกไม่ถูกที่เกยขวา ฉันชวนเสียงแกลโตน ไม่มีการพุด
ใด ๆ ที่ขอกได้ว่าฉันรู้สึกอย่างไร ฉันเห็นจะถูกฝั่งตรงเป็น

เสียแล้ว ฉันคงต้องช่วยความหนาวและความหิวกระหาย
เป็นแน่

แต่ฉันก็หลงหน่วงง่วนมาไกลอย่างไร? คงมีทาง
แยกหยูกก่อนไกลก่อนหนึ่งของสมณะคน และฉันคงได้เก็บรอย
มาตามทางสายใหม่ ในขณะที่ฉันได้และลงเดินตามทางอีกสาย
หนึ่งไปสู่ความลึกลับไม่มีใครรู้จัก

ฉันจะกลับไปที่ไหน? ไม่มีร่องรอยอะไรเสียเลย
บนพื้นหนักไม่ปรากฏร่องเท้า ฉันคิดแล้วคิดว่าออกเพื่อประโยชน์
ให้กระจำ ความวิบัติทั้งหลายแหล่รวมอยู่ในคำว่า "หลง"
คำเดียวเท่านั้น

"โธ่ ลุง!" ฉันตะโกนด้วยสำเนียงสับสนความหมก
มุ่น

คำพูดของ ฉันผ่านริมฝีปาก ออกมาได้เพียงเท่านั้นเอง
เพราะฉันรู้ดีว่าฉันจะเสาะแสวงเพียงไร ขณะที่เที่ยวความหาฉัน
เมื่อฉันตระหนักซึ้งว่า ไม่มีมนต์คนใดที่สำมาดมา
ช่วยฉันได้แล้ว ก็ได้แต่ระลึกถึงพระ ฉันนึกถึงความหลังเมื่อ
ครั้งเป็นเด็กก็ จึงเริ่มทำถาวรอธิธาน ฉันคิดว่าอย่างน้อย
พระก็ควรจะไต่ขึ้นคำอธิธานนบ้าง พายหลงที่ฉันได้ลมพระองค์

เป็นเวลานานแล้ว ฉันพบว่าชีวิตมัน ด้วยสติหาอันแปลกต่างอยู่
ทุกหน

บางคนคงขบใจลงใจอย่างแล้ว สติของมันค่อยๆ หนีเข้าสู่อ
สภาพเดิม

ฉันมีสติแข็งพอเกินไปก็ออกตามวง นำในกะตักก็ยัง
เต็มอยู่ แต่ฉันจะไปทางไหนต่อไปได้ จะขออนุเคราะห์จะ
ลงต่อไป ?

ถ้าขออนุ ย้อนข้อนั้นเรื่อยๆ ไป ฉันเชื่อแน่ว่าคงจะ
กลิ้งไปถึงทางแยกใด และต่อจากนั้น ก็จะเดินย้อนตามธาร
น้ำไหลไป ก็คงจะขึ้นไปถึงยอดเขาสูงเนฟต์สไตท์ ทำไม
ฉันจึงไม่คิดเช่นนั้นเสียแต่แรก นี่แหละเป็นโอกาสที่จะเข้าตัว
รอกโกแล้ว ฉันต้องเดินทางไปให้พบอารยันส์อีกหนใด

ฉันลลกลั่นขุ่น ใช้ไม้เท้าเหล็กยื่นกายยื่นขายของมกคนนั้น
ไป ทางตอนนั้นขบพออยู่ แต่ฉันก็ยื่นมือไปด้วยความหวังอย่าง
เต็มเปี่ยม โดยไม่เอาใจใส่ต่อสิ่งอื่น เพราะไม่มีทางอื่น
จะเลือกอีกแล้ว

เวลาล่วงไปครึ่งชั่วโมง ฉันมีไม้ประคองอยู่สักโหลย
ฉันพยายาม สักพักทางใน ของมกนั้นด้วยการ พิจารณาดี กอนหินที่
ยื่นออกเป็นกระบี่มีกระบี่ และรอยที่เกาะเกาะหลดเคเลอนเคลอนที่ไป

แต่ก็ไม่พวยพุ่งเลย ในไม่ช้าฉันก็รู้ว่าอวมงค์คนนั้นไม่ใช่
 ทางไปยังธารน้ำสนธิ อวมงค์คนเสียแล้ว ฉันเดินไปชนกำแพง
 ที่ขวางหน้าอยู่ แล้วก็ล้มลง

ฉันไม่สามารถขอกไว้ว่า ฉันตกเป็นทาสแห่งความหวาด
 ถวิลและเสียขวัญอย่างไร ฉันล้มแผ่เหยียดบนพื้นหิน ความหวัง
 อันสุดท้ายก็อันตรธานไปเสียแล้ว เมื่อฉันได้ไปปะทะกับกำแพง
 หินแล้วล้มลง

ในขณะที่กำลังเสียขวัญนั้น สิ่งอันน่าทรมานหวาดกลัว
 ประการหนึ่งก็บังเกิดขึ้น คือตะเกียงที่มอดคดควมาไถ่แกะแตก
 กับกำแพงหินดังกับซำรค ฉันไม่มีเครื่องมือที่จะซ่อมแซม
 แสงสว่างจึงทริลงทีละน้อย ๆ และไม่ช้าก็จะดับ

ฉันของกูแสงสว่างที่ได้ตะเกียงซึ่งมอดลงทุกที เปลวไฟ
 ทำให้บังเกิดเงาขลุ่ยขลุ่ยไปมาที่กำแพง ซึ่งยังคงมองเห็นได้สลัว ๆ
 ฉันไม่กล้าหลับตาลง เพราะเสียกายแสงอันริบหรี่ที่กำลังจะดับ
 ไปนั้น ฉันนึกอยู่ที่ทุกลมหายใจเข้าออกว่า สักครู่ฉันก็จะดับ
 และปล่อยให้ฉันตกอยู่ในความมืดมิด

ในที่สุดตะเกียงนั้นก็ทริลง ๆ ฉันเพ่งดูอย่างแน่นแน
 และของกูสัมฤทธิ์สุดท้ายของแสงนั้น ก็อันที่จะตกอยู่ในความมืด

ฉันจะออกไปด้วยความหวาดกลัว แม้ในคนที่มุกตลก
 บนพมพิภพ ก็ยังคงมีแสงสรวลเหลืออยู่บ้าง แต่ฉันไม่มีเลย
 เลย มีกร ๆ มีคนทำให้ฉันมีสภาพที่คนตายออก

มือและเท้าของฉันเข้าไปหมด ฉันลึกลงบนถนน
 ออกทั้งสองข้าง เพื่อดำหาทาง ฉันวิ่งไปตามอุโมงค์อัน
 คดเคี้ยวซึ่งหาทางออกไม่ไ้เช่นกับขบวนม้า ฉันวิ่งลึกลง
 ไปสู่ศูนย์กลางพิภพทุกขณะ เร็วไป / ตะโกนไป กรวน
 ดวงไป หินคมเกี่ยวขลุ่ยร่างกายเป็นยาคนแมลงไปที่ลึกลงทาง
 ลมลงแล้วลึกลงอีก ลึกลงไกลแล้วลึกลงอีก และนั่นคือ
 เสมอว่า หัวของฉันจะชนกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ข้าง

ฉันวิ่งมาใต้หลายชั่วโมง จนหมดกำลัง ฉันก็ล้มลง
 ประทับก้นแห่งที่คนตาย ลึกลงในทันที

พอพอฉันมาอีก หน้าของฉันแยกโศกไปควายนาคา
 ฉันตกอยู่ในสภาพของคนหมดสติเช่นนานเพียงไรก็ยังไม่ถูก
 ฉันไม่มีเครื่องบอกเวลาอย่างหนึ่งอย่างใดเลย คงไม่มีใคร
 ในโลกนี้จะเปล้าเปลี่ยวและถูกละทิ้งอย่างฉันเป็นแน่แท้เกี่ยว ฉัน
 หมดอาลัยเสียแล้ว

ฉันรู้สึกหน้ามีอะไรเป็นลมอีก ก็พอได้เข้านเตียง ๆ หนึ่ง

เสียงนั้นคงควรมีรูปร่างราวกับฟารอง และก่อกอ ๆ เฝือหายไ้
ในส่วนลึกไกลออกไป

เสียงนั้นมาจากไหนกัน ? ฉันเจ้หูฟังรถทรงหนึ่ง
เฉอะไคยขึ้นซ้ำอีก เวลาวิ่งไปจ้อวสี่ห้า นาที พายใน
อุมกักยงคงเจ้ยงสังกท้อ ฉันไม่ไคยขึ้นอะไรเลย แม้แต่
เสียงหัวใจเต้นของคว้เองก็ไม่ไคยขึ้น

ทันไคยนั้น หูของฉฉนซึ่งแนบกับก้านพงหูแล้ว ก็จับเสียง
คนพูดไคยแล้ว ๆ แต่เสียงนั้นคงไม่ชัด ฟังไม่เป้นศัพท์ และ
หูไกลมาก ฉฉนรู้สึกสั่นเทมไปหมดทั้งตัว

ฉฉนคิดในใจ "เฮ้ ! ฉฉนมีสคพนเพื่อนไปคระมี"

แต่ไม่ใช่ ! เมื่อตั้งใจฟังฉฉน ฉฉนก็สามาถไคยขึ้น
ซึกว่าเป็นเสียงคนพูดกันพมพ้า ... ต้องมีใครคนหนังก้าลงพก
หูจิง ๆ ฉฉนถานกะเลื่อกกระสนไปคาก้าพงค้อไปอีก จง
ไคยขึ้นเสียงนั้นซึกฉฉน เป็นเสียงเยา ๆ เป้นท้วงจิงหระของค้ำ
ที่ประหลาดจับคว้ความหมายไม่ไค้ ฟังคเหมือนใครพกคว้ด้วยเสียง
แหบ ๆ ครงทงหระสองครงทฉฉนแล้วคว้ ๆ ทงซา ๆ
เป้นน้ำเสียงสแกงคว้ความเส้าสลก

ค้ำหมายคว้ความว่าอะไร ? ใครเป้นคนพก ? ต้องเป้น
ฉฉนของฉฉนหระฉฉนสั่นฉฉน ก็เมื่อฉฉนสามาถไคยขึ้นค้ำพกของฉฉน

เขาก็นำเรไ้ยยื่นคำพูดของฉันท้วอย
สลับเสียง

ฉันท้วอยตะโกนออกไป

“ช่วยท้วอย! ช่วยท้วอย!”

ฉันท้วอยสงขทัยในความมืด คอยฟังคำท้วอย ฟังเสียงถอน
หายใจ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เวลาล่วงไปหลายนาที
ฉันท้วอยก็คิดใหม่ ฉันท้วอยคิดว่าเสียงอันแหกแห่งของฉันท้วอยคงจะไม่ถึง
ไปถึงผู้ร่วมทางของฉันท้วอยเป็นแน่

“ต้องเป็นสงและอันสนั่น” ฉันท้วอยคนเคยว “จะมีใคร
ที่โหดมาท้วอยได้จนพท้วอยถึงแก่สยไม่เหลือเช่น

ฉันท้วอยแคงท้วอยอีก ได้เลาะไปตามกำแพงจนถึงท้วอยแห่ง
หนึ่ง ซึ่งปรากฏท้วอยเสียงนท้วอยกว่าท้วอยก่อน ฉันท้วอยยื่นคำท้วอย
ท้วอยขึ้นมาแล้วซ้าอีก และมีเสียงก่งเหมือนพท้วอยคนของ ซึ่งท้วอย
ให้ฉันท้วอยผู้สท้วอยกำลังใจขึ้น

ทันใดนั้น ฉันท้วอยก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด การที่ท้วอยทำให้
เขาได้ยินเสียงของฉันท้วอยได้ ฉันท้วอยจะต้องซ้าปากท้วอยให้ซ้ากท้วอยแคง
เสียงจะได้ท้วอยผ่านไปเข้าไปในท้วอยได้

ฉันท้วอยแนบค้วเขาซ้ากท้วอยแคง แล้วซ้อออกเสียงคำท้วอยฉันท้วอย
ซ้อท้วอยที่สท้วอยท้วอยจะสามาถท้วอยทำได้

“สูงต้วอยเตนขรวช”

ฉันเผื่อคอยคำคอยด้วยความกระวนกระวาย ความกัง
 ของเสียงแฉ่นไปไม่ได้ไม่เว้นสัก ความแน่นของอากาศมีก็เพิ่ม
 ความเร็ว แต่กลับเพิ่มความเข้มของเสียงให้ ครั้นเวลา
 ดวงไปส่องตามนาฬิกา ซึ่งกวาวกับเข็มนั้น ๆ ฉันก็ไต่ขึ้นท่า
 เหลาน

“ฮักเซด! ฮักเซด! นั่นหลานหรือ?”

“๊ะ ลูกแล้ว!” ฉันตอบ

“หลานเข็มนั้นอยู่ที่ไหน?”

“หลงอยู่ในที่ซงมกที่สุด”

“กระเบื้องของหลานล่ะ?”

“ก็เสียแล้ว!”

“แล้วธารน้ำล่ะ?”

“หายไปไหนก็ไม่รู้”

“อ๊กเซต หลานเขี่ย ทำไรกล่าไว้!”

“เดี๋ยวก่อน ฉันอีกโรยเกมทนแล้ว ฉันไม่มีกำลังที่จะพูด
แต่ลงพูดกับฉันก่อนไปซี!”

“ทำไรกล่าไว้” ลงพูด “อย่าพูดเลย คอยฟังลงเถอะ
เราโตเที่ยวขึ้นเที่ยวลงตามช่องอุโมงค์ เที่ยวค้นหาทางด้านก็ไม่
พบ ลงคิดถึงหลานเจนนาคาทก หลานรัก! ลงนึกอยู่เล่นมอ
ว่า หลานคงหยุดที่ธารอันต์ เรากลับลงไปอีกและไคยขึ้น
ขึ้นด้วย เราคิดว่าหลานคงจะไคยขึ้นเสียงขึ้นของเรา เที่ยวน
ถึงแม้เราพวกกันไคยขึ้น ก็เพราะชิมซากของเสียงนั้นเอง แต่เรา
แคะต่อกันไม่ได้ หลานหย่าเพิ่งหมดหวังเสียง อ๊กเซตเขี่ย!

การที่โตขึ้นเสียดๆ พวกมันก็นึกว่าเป็นขอม ยิ่งก็คิดว่าคิดต่อกันไม่
โง่เสียเลย”

ฉันคิดแล้ว คิดอีก ตลอดเวลา ก็นอนจำเป็นจะต้องรู้
ถึงสิ่งสำคัญบางอย่างหนึ่ง ฉันจึงเอาปากซีกกำแพงแล้วพูดว่า
“ลงยังทยหรือ?”

“หลานรัก!” เขาตอบพลายหลังจากที่เวลาล่วงไปหลายวินาที

“เราจะต้องรู้ว่า เราอยู่ทางกันเพียงไรเสียก่อน”

“นั่นนายนึกแค่นี้”

“ลงยังมันาลากาอยู่หรือ?”

“ยังอยู่”

“ก็แล้ว เอาชนะมากซี! เรียกชื่อฉันขึ้น แล้วจกเวลาไว้
ทันที ฉันจะคอยในทันทีที่ไคยีนเสียงของลุง แล้วลุงจะไค
จกเวลาอันแน่นอนที่ไคยีนเสียงคอย”

“เอาละ ครั้งหนึ่งของเวลาที่ไคคอยกัน จะเป็นเวลาที่
เสียงของลุงแล่นไปถึงหลาน”

“ตกลง!”

“หลานเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือ?”

“พร้อมแล้ว!”

“ก็แล้ว คอยฟังเถยวณ ลุงจะเรียกชื่อหลานละ!”

ฉันเอาหมอนขกั๊กำแพงหิน และเมื่อไคยีนคำ “ฮักเซต”
ฉันกรีขคอยทันทีว่า “ฮักเซต” แล้วก็คอยฟังผลต่อไป

“สี่สิบ วนาทิ” ลงบอก “ถึงนั้นเสียงกงม้วนมาถึงใน
 เวลาสี่สิบ วนาทิ อควาเร็วของเสียงหนึ่งพจนยสยทุก คอตหนึ่ง
 วนาทิ จึงเป็นสองพจนยสยทุก หรือเกือบสี่ไมล์”

“สี่ ไมล์” ฉนพมพา

“มันฮากเป็นไค้เช่นนั้น ฮักเซต!”

“แต่ฉนระของยชนทางชน หรือเกินทางลงท้อไปละ?”

“ลงเรื่อยไป ลงจะบอกให้หลานรู้ว่าทำไมจึงต้องทำเช่น
 นั้น เราไค้มาถึงที่โล่งแจ้งกว้างขวางเข้าแห่งหนึ่ง ซึ่งมี
 ปากอุมงกหลายทางมารวมอยู่ที่นั่น อุมงกหลายเข้าไปอยู่ที่นั่น
 ก็คงทลมาถึงที่นั่นเช่นเดียวกัน ลงเชื่อแน่ว่า อุมงกเหล่านั้น
 คงแตกแยกออกไปจากถ้าไค้ที่เรา กำลังอยู่ในบ้าน ลูกชน
 เดินทางท้อไปเด็ก ถ้าจำเป็นก็กลานไปบ้าง หรือปล่อยคว
 ให้ลงลงตามทางลาคบ้าง แล้วหลานจะพบเรากว่าถึงคชยหุ

นะ ปล่อยให้ทางนี้ เกินหน้าคือไปเกิด หลาน เกินหน้า!"

คำพูดเหล่านั้นโดนนิ้วตัวใหม่มาโดน

"ลืบลึกลับ" ฉับร้องตอบ "ฉับไปละ เมื่อฉับจาก
 หนีไปแล้ว พวกเราจะสนทนากันไม่ได้อีก ลาดะ!"

"จนกว่าเราจะโคกพอกันใหม่ นะ อักเช็ด"

เหล่านั้นเป็นคำพูดซึ่งฉับได้ยินเป็นครั้งแรก

การสนทนาโคกขอยอันประหลาด ระหว่างทางไกลเกือบ
 สี่ไมล์พวยในเปลวโลก โคกสนสกลดงคำขอยอันแห่งความหวัง
 ฉับชอบคุณพระ ซึ่งโคกซึ่งคนให้ฉับด้วยความมกไปดังซุกซึ่งเรา
 ไซ้เสียงคึกคักกันโค

ฉับลบกจนแล้วก็ออกเดิน หรือเรียกว่าความระดุกกว่า
 ทางคอบนลาดชันมาก ฉับปล่อยตัวให้เลื่อนไถลลงไป ในไม่
 ช้าความเร็วของการไถลเลื่อนไถลลงไต่ขึ้นก็ยิ่งเพิ่มจนทุกที จน

ฉันเสียหลักล้มลง
ฉันไม่มีกำลังพอจะขยับเพอซ่งถาม

ให้ทุกข์ทุกข์กับที่ไต่เตี้ยแล้ว

ทันทีนั้น ฉันก้าวเท้าพลาด แล้วรู้สึกว้าวุ่นล้ม

ถลงไปหลายทอด แล้วกะแทกเข่ากับแรงที่ชนออกมาจาก

กำแพงมืองค์หลายครั้ง หัวชนเข่ากับแรงที่ชนแหลมคม

ก็มาฉีกฉีกสติ

ทะเลเตนบรอก

เมื่อฉันได้สติ ก็รู้สึกความอ่อนช้อยนงนุชฝ่าเท้าต่างๆ ในที่
ซึ่งผมแสงสลัวๆ ลงนั่งเฝ้าดูหน้าฉันอยู่ว่า ฉันระงับกรรมชีวิตหรือ
ไม่ จนระแวกก็ฉันระงับลงมหายใจ เขาก็จับมือฉันไปกุมไว้
ครบเห็นฉันล้มคว่ำ เขาก็ร้องอันช่วยความมักใจ

“รอกแล้ว! รอกแล้ว! เพราะหุคิที่ไมค้าย?”

“จ๊ะ” ฉันตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

“หลานเอ๊ย!” ลงพูดกลางกอกฉันไว้ “หลานพัน
อันกรวยแล้ว”

ฉันรู้สึกชายซึ่งในน้ำเสียง และกิริยาท่าทางของลุง
เป็นอันมาก

ขณะนั้นฉันสำเภาโกล่ เขาเห็นลุงผมมอฉันอยู่ ฉันอ้าก
กล่าวไว้ว่า สายตาของฉันสั่นตงความมักใจยิ่ง

“สวัสดิ์” เขาพูด

“สวัสดิ์” ฉันสั่น “ฉันพมพ้า” “สวัสดิ์” ลุง ไประกอบอก
ฉันหันอัยเอ็ดกว่า เราหยุดที่ไหนกัน?”

“พี่นี่เด็ก ลูกเซเลบอะไรพวกนี้ วันหนึ่งหลานยังอ่อนเพลีย
มาก คงใช้จัดการเอาค่าพันแปลงที่หลานไว้แล้ว เวลานี้
ยังไม่ควรจะได้รับความกระทบกระเทือน นอกหลยเสียเด็ก พวกนี้
หลานจะได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด”

“แต่ขอคุณพี่ขณเด็กว่า ขณะนี้เป็นเวลาอะไร?” ฉันทัก

“23.00 นาลึก วันอาทิตย์ 9 สิงหาคม หลานต้อง
ไม่ตามอะไรมากไปกว่านี้ หนควาระดงวันที่ 10”

ฉันท่อนเพลียวิ่ง ๆ หนทนงตัวยังคงเอง ทั้ง ๆ ที่ยังไม่
หายากหลับ

วันต่อมา เมื่อตื่นขึ้นแล้ว ฉันก็เหลือวมองไปกระซิบ ๆ
ก้นของฉันทันไร่น้ำท่วมหนา ๆ หลายคนอยู่ซันกัน ๆ ๆ ฉันท่อน
กยูนเป็นซอกดำ มีหินขอยงาม ๆ หอยดงมา พันเบองล่าง
เป็นชายทะเลเขียดสีเขียว มีแสงสัว ๆ พายใต้น้ำ ที่จริงเราไม่ได้
ยกยไฟหรือตะเกียงเลย ถึงกระนั้นแสงประหลาดก็ดูเหมือนว่า
ส่องเข้ามาจากบ้านนอกทางป่าดงด้านเคย ๆ ฉันทันยั้งเสียงซันก
ก้นทั้งเบา ๆ สม่่าเสมอซอกกวอ ฟังก็คล้ายเสียงคลื่นกระทบฝั่ง
นาน ๆ ก็มีกระสุนมิโฮยเข้ามากระซนง

ฉันทันยั้งใจว่า ฉันทันทรอฉันทันไป หรือลมของของฉันทัน
ไปกระซนงกระแตกกยอะไรเข้า กอนที่ตกหยในสภาพนี้ จึงทำให้

ฉันมีสติปัญญาเหมือนคนอื่น คนแพ้ แต่อย่างไรก็ตามและทุกของฉัน
ก็คงจะไม่มีผิดพลาดไปไหนเป็นแน่

“นี่เป็นแสงสว่างในตอนกลางวันนี่นา” ฉันคิดอยู่ในใจ

“แสงนี้คงต้องลอคเข้ามาทางรอยแยกของกำแพงหิน ทั้งยัง
ไต่ขึ้นเสียงคลื่นกระทบหาด และมีเสียงลมพัดซอกกิ่งไม้ สิ่งเหล่านี้
ลงฉันหรือเปล่า? เราได้กลับขึ้นมาสู่ผิวโลกแล้วหรือ? หรือว่า
ลงของฉันได้เลิกมีการเดินทางสำรวจเสียแล้วหรือ? หรือว่า
เขาได้ทำการสำรวจจนล้าหรือหมดความประสงค์แล้ว?” ขณะที่
ฉันพยายามคอยขย้อหาเหล่านี้หู่ ก็พอส่องเห็นเข้ามา

“สวัสดี อักเซล” เขาพูดอย่างร่าเริง “ลงเชื่อว่า
หลานกรุงรัฐก็สบายขึ้น”

“ฉันสบายก็แล้ว” ฉันพูด แล้วลุกขึ้นนั่ง

“คุณจะเป็นเช่นนั้น เพราะหลานนอนหลับสนิท ชันส์
และลงผลักดันเข้าอาคารของหลาน และ เห็นว่าสบายขึ้นมาก
ชันส์ได้ใช้ยาของชาวไลซแดนส์ ซึ่งเขาได้สรรพคน ของมันก็
ทำที่ยากแค้นของหลาน ยาก็ช่วยรักษาแผลให้หายเร็วขึ้นอย่าง
ประหลาด”

ขณะที่พูด ดังก็ยกแรงเคี้ยวมหาอาหารให้ ฉันกินด้วย
ความหิว ทั้ง ๆ ที่ลงแนะนำให้กินแค่พอสมควร ในขณะที่ยกมัน

ฉันก็ไต่ซึกไล่ไล่เลียงสิ่งต่าง ๆ ที่ฉันไต่ผ่านมาจนกระทั่งฉันไม่รู้ สึก
ควี่ ซึ่งเขาก็รีบตอบให้ชายที่นอกหน้าต่าง

ขคนฉันรู้แล้วว่า ที่ซึ่งฉันไต่ตกลงมานั้น ฉันเกือบคง
ไต่ฉาก ฉันตกลงมาพร้อมกบที่นอนหินใต้อันน้อย แม้ฉันเล็ก
ก็สุด ก็มีคนมาคอยทักทายฉันให้ฉันไปไต่ที่เกี่ยว ฉันกลง
ลงมายังที่นอนของฉันที่เตียงนอนของฉัน ฉันสลับใส่ และเลือก
อวยไปทั้งตัว

“ลุงประหลาดใจ” ลุงพูด “ที่หลานรอกมาไต่ แต่ก็
ระวังอย่าให้เราหลงทางกันอีกเลย เพราะเราอาจไม่มีโอกาส
ไต่พบกันอีกต่อไป”

ลุงพูดเช่นนั้นน้อยอนสแกงว่าการเดินทางยังไม่ สุกสัน ฉัน
ล้มตาโพล่งด้วยความพิศวง ซึ่งทำให้ลุงสงสัยและถามว่า

“เป็นอะไรไปหรือ อักเซล?”

ฉันพยายามถามลุงสักข้อหนึ่ง ลุงบอกว่า ฉันปลอกภัย
แล้ว “ใช่ไหม?”

“ข้อนั้นไม่ต้องสงสัย”

“แขนขาของฉันไม่เป็นอะไรเลยหรือ?”

“แน่นอน”

“แล้วหัวข้อ (ฉันนะ) ?”

“นอกจากพักห้าสัปดาห์แรก อื่นๆ ก็เป็นปกติ”

“แต่อย่างไรก็ดี ฉันคิดว่าสมองของฉันคงพิการไปแล้ว”

“พิการไปแล้วจริง ๆ หรือ?”

“จะ... ฉันสงสัยไม่กล้ายิ่งถึงหัวโลกซักหรือ?”

“ยัง”

“อ้าว! ถ้าเช่นนั้น สมองของฉันก็คงฟื้นเพื่อนเป็นแน่ เพราะฉันเห็นแสงตะวัน ได้ยินเสียงลมพัด และได้ยินเสียงคลื่นในทะเลด้วย”

“เฮ้! ทมกเท่านั้นเองละหรือ?”

“ไปรทบอกให้ฉันรู้หน่อยเถอะ”

“ลุงจะไม่บอกอะไรละ เพราะ มันเหลือที่จะอธิบายได้ แล้วหลานจะได้เห็นเอง และขอเข้าใจว่า ความรู้ทางภูมิวิทยานั้น เรายังจะต้องลึกสาธึกมากนัก”

“ถ้าเช่นนั้น เราออกไปข้างนอกดีกว่ากันเถิด” ฉันพูด แล้วลุกขึ้นยืนในทันที

“ไม่ได้ อภิเชต ไม่ได้ ฤดูกาลในทักกลางแจ้งจะทำให้ หลวมไม่สบายไปอีก”

“เฮ้! ทักกลางแจ้งหรือ?”

“ถูกแล้ว พักกลางวัน สวมคอนข้างแรงจึก ลงไม้ทองการ
ให้หลานไปตากก็ลมเลย”

“แต่ฉันหยากให้ลงมันใจว่าฉันสบายเป็นปรกติแล้ว”

“อกใจไว้ก่อนเด็กหลานเอ๊ย ถ้าเจ็บป่วยลงไปจะเป็นภาระ
ยุ่งยากแก่เราทุกคน และเราไม่ควรจะให้เสียเวลา เน้นเข้าไปอีก
เพราะทางที่จะต้องข้ามน้ำอากาศไกลโหดอยู่”

“ข้ามน้ำด้วยหรือ?”

“ถูกแล้ว พักผ่อนเสียอีกวันหนึ่งก่อน พรุ่งนี้เราจะลงเรือ
ข้ามฟากไป”

“ลงเรือหรือ?”

“คำนี้ทำให้ฉันสับสน

อะไรกันนี้! ลงเรือ มีแม่น้ำ มีทะเลสาบ หรือมีทะเล
เพื่อไปมาสะดวกหรือ? นี่มีเรือมาออกเทียบท่าในสมทได้พิภพ
ด้วยหรือ?”

ความ ประหลาดใจ ของ ฉัน มี มาก มาย เหลือ เกิน ลง
พยายามที่จะทำให้ฉันสงบลง แต่ก็ไร้ผล เมื่อเขาเห็นว่าความ
กระวนกระวายของฉันมีมาก จนอาจจะเป็นอันตรายแก่ฉัน ยิ่งกว่า
ที่จะรอไว้สักวันหนึ่ง เขาจึงไม่ชักชวนต่อไปอีก ฉันรีบแกลงตัว

ไทยเร็ว และเพื่อระวังรักษาตัวเป็นพิเศษ หันไปใช้ผ้าขนสัตว์
หนาฉนวนกันลมคลุมตัวไปด้วย แล้วดีคืนธรรมาภรณ์

ครึ่งแรกฉันมองไม่เห็นอะไรเลย เพราะสายตายังไม่คุ้น
กับแสงสว่าง ฉันรีบขดตัวกางทันที เมื่อลืมตาขึ้นแล้ว ฉันรู้สึก
ค่อนข้างงง แล้วก็เกิดความรู้สึกสงสัย

“เฮ้! ทิด!” ฉันตะโกนออกมา

“ถูกแล้ว” ดงพืด “ทะเลเกินมรดอก ลงยึดมือไว้มาก
หมัดกว่า ไม่มีคนเดิน เรือคนโตยราถน่าจะโตแยะกับลงใน
เกาะที่โตสาหร่ายพอกเล่น หรือในสีที่นี้จะเรียกชื่อเล่นตาม
ชื่อของดง”

หญิงไทยซึ่งเป็นคนทางของทะเลสาบ หรือมหาสมุทร
ใต้พอกพอน ทอดเหยียดไปไกลถึงสี่กสายตา มีทะเลเป็นทากขาว
เหลืองขรรมสีคล้ายทองคำ ทยอยลงที่กระแสน้ำอันกว้างขวาง
ที่เป็นระลอก วงมากระทบฝั่งห้วยเรื่อย ๆ ชายหาด มีเปลือกหอย
เล็ก ๆ ห้วยเกล็ดขนดลก คลื่นโถมกระแทกที่ฝั่งกระแทกห้วยใน
ขาวอันแวววาว ทกขณะ ฝอยน้ำซัดกระเซ็น ตามลมมา ค้างหน้า
ของฉัน

บนฝั่งยังมีทะเลเขาซากงูที่ทะเลที่นั่นนี้ ห่างจากชาย
กตมชนไปประมาณหกหรือฟุต มีเรือหินมีหมาเป็นทิวแถวโค้ง

ไปตามฝั่ง ทั้งสองตรงทางสุดก็จะประมาณได้ ข้างใดก็ยื่น
ลงมาปะทะกันแนวคลื่น กลายเป็นคลื่นลมน้อยใหญ่ เพราะอำนาจ
ของแรงตลกดันทุกระลอกคลื่นลงหยุ่เป็นน้ำ ไกลลึบชอกไปเบื้องหน้า
มีทิวไร่นาขึ้นกันห้อย มีเมฆลอยห้อยเบื้องเหนือเป็นฉากหลัง

ภูมิภาคแห่งนี้เป็นมหาสมุทรจริงๆ มีฝั่งทะเลสูงๆ ต่ำๆ
หลายชนพื้นโลก แต่เปล่าเปลี่ยว และเงียบเหงามากทีเดียว

การที่ฉันสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของทะเลในไกลไกล ก็เนื่อง
จากแสงสว่างอันประหลาดซึ่งฉายแจ่มกระจ่าง แลเห็นได้แม้ใน
เวลากลางคืน มีไฮโซเป็นแสงของดวงอาทิตย์ ซึ่งมีลำเป็นประกาย
ลลิลไล หรือมีไฮโซแสงนวลของดวงจันทร์นั้น ๆ การส่องสว่างของ
แสงนี้กระจายกวาดไปประกายระยิบระยับ มีความกระจ่างแจ่ม
ขาวโพลน สุนหภูมิคำ และสว่างนวลลลิลไลกว่าแสงจันทร์ เหล่านี้
ส่องให้เห็นว่า เป็นแสงที่เกิดจากไฟฟ้าแท้ ๆ

เมื่อขยับขึ้นไป ท่านจะเรียกว่าท้องฟ้าก็ได้ คุกกลาง
เกล็ดขนนกด้วยกันเมฆมาเลือนลอยไป และนลกลเปลี่ยนม้วนไต่
ไต่กันแลกัน ซึ่งวนหนึ่งคงกลั่นตัวเป็นหยกน้ำ แล้วตกลงมา
เป็นท่าฝน แต่ขณะนี้อากาศกำลังปลงชกไปวังแจ่มใส และฉัน
ไม่มีเหตุผละอินใดที่จะเสียดายในคราวนี้ ชอก ฟัน จากท่าไม้ นั้น มา

ลงไปเกี่ยวกับความประหลาดมาก่อนแล้ว จึงมีได้สภาวะความ
พิสดารเลย

"คุณรู้สึกความของแรงพิชิตที่กระเด็นเล่นไกล ๆ แลมันได้
ไหม?" ลงตาม

"ได้" ฉันตอบ "ฉันไม่ต้องการทำอะไรมากกว่านี้เลย."

"ก็แล้ว เกาะแขนลงเจ้าซี เราเดินไปทามฝั่งอันตกเกี่ยว
นั่นแหละ"

ฉันรีบตกลงความทันที ครั้นแล้วเราก็เริ่ม ออกเดินไป
ทามฝั่งทะเลที่โคกพิชิตใหม่ ทางซ้ายมือมีกองหินสูงชัน ซ้อนต่อ
ทอดกันขึ้นไปเป็นดงมดมาสง่างาม ความค้ำข้างเขียงกลางมี
น้ำตกน้อยสายไม่ถ้วน หลังไหลซาซ่านลงสู่ลำธาร มีไอน้ำเป็น
วงมีสีราว ๆ ลอยขึ้นเป็นแห่ง ๆ ทัศนียภาพที่งดงามทิวทัศน์
หิน ลมแรงให้รู้ว่าเป็นพายุร้อน และมีธารเล็ก ๆ ไหลเอื่อย ๆ
ลงตามตลิ่งเขาสูงแอ่งกลางเขียงกลาง

ในชั้นภาวธารเหล่านี้ ฉันนั่งถึงสหายอันซื่อสัตย์ของเรา คือ
ธารชั้นสี่ ซึ่งได้ไหลลงสู่ท้องทะเลด้วยความสงบ ราวกับว่า
มันไม่ได้ทำอะไรเลยอันใดแต่โลกอยู่ขึ้นมา

"ธารจะต้องจากธารชั้นสี่ ไปเสียแล้ว" ฉันพูดพลาง
ถอนใจ

“ฮะ!” ลากวาทะพูด “จะเป็นอารยันส์หรืออารอะไร
ก็ช่างเป็นไร มันเกี่ยวอะไรกับตัว?”

ฉันคิดว่าคำตอบของลุงค่อนข้างระชาความกตัญญูไปสัก
หน่อย แต่ในขณะที่ความสนใจของฉันกำลังเพ่งเล็งอยู่กับสิ่งหนึ่ง
ซึ่งไม่คิดว่าอะไรที่เห็น สิ่งนั้นคือ ข่าสูงที่ขรยแหลมเบื้องหน้าเรา
ห่างออกไปราวห้าร้อยก้าว ข่านั้นมันไม่มีสูงขนาดปานกลาง
รูปคล้ายร่ม มีเส้นขอบตามลักษณะเรขาคณิตอย่างเกินซัด ๐๓
เหมือนว่า กระแสลมมีไว้ ทำให้ใบของมัน สั่นสั่นเหมือนหยางไรเลย
แม้แต่มีพายุพัด มันก็ไม่โอนเอนไปมา มันเหมือนกับต้นไม้ที่
กลายเป็นหินไปแล้ว

ฉันเร่งตัวเร็วขึ้นจนเข้าไปใกล้ และได้ร้องกับต้นไม้
ประหลาดเหล่านั้นเป็นเวลาสั้นๆ ลุงก็ออกชื่อให้ฉันว่า -

“ต้นไม้เหล่านี้ไม่ใช่ชื่ออะไรเลย ข้าเห็นมันเอง”

ฉันรู้สึกเพลย์เล็กน้อย จึงนั่งลงที่ปลายแหลมซึ่งมีกลิ่นซัด
หู่หู่แต่เช้าของฉัน จากที่ซึ่งฉันนั่งอยู่นี้ ข้ามองเห็นภูมิประเทศ
ของฮาลา ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความโค้งของฝั่งทะเล ในเชิงฮาลา
มีท่อนลงเหมาะที่จะใช้เป็นที่เรือได้ น้ำทะเลในท้องถิ่นสงขรยเรียบ
พ้นจากกระแสลม เรือใบขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ๆ อาจทอด

สมของคหุไ้ล็กสองสามตำ ฉันทษาการเห็นเรือล็กลำหนึ่งใช้
ใบเค็มที่ แล่นออกากท่าลู่ทองทะเลคามกระแสดมไคยงัก

แค่แล้ว ความคึกเช่นนี้ก็ เลื่อนหาย จาก สมองไปไคยเร็ว
เราเท่านั้นเอง ทมิ ชวคหุไ้ใน มหาสมทไ้พิภพนี้ ท่ามกลาง
กระแสดมที่พักกระโศก มาไคยแรง ครึ่งหนึ่ง ๆ นั้น ความเจียยัก
แผ่สำนหุ้เหมือไซคหินเหล่านั้ ยังมีมากไปกว่าในทะเลชายเสียอีก
ความเจียยสรักไ้แค่ครอขงำไปทั่วผิวพื้นมหาสมท ฉันทษายาม
เพ่งมองผ่านทมอกขงลอยหุ้ในระยะไกล เพือไ้ทอดเห็นขอบฟ้า
อันล็กดลยเยื้องหนาโนน ขอลดงนวาง ๆ ขงเกกขนพรอหมกันไ้
สมองของฉันท ทเลนจะไปสู่นสสุคตงทไ้ไหน ? ทเลนจะพาไปสูท
ไคย้าง ? เราจะไ้ไม่เห็นฉงคองขามข้างเลยทเคียวทริช ?

พวยหลงทไ้ไ้เฝ้ามองภภาพอนนำพิสงวเหล่านั้เป็นเวลาดึง
ง ช่วโมงแล้ว ไรถั้พากันเกินกถยคามชายหากเจ้าสุดำ ฉันท
หลยไป ทง ๆ ทความคึกเกยวคิยเรองขระหลากเหล่านั้ยงวน
เวียนหุ้ในสมอง

วันค่อมา เมอฉันทนชน ฐิ่ล็กว่าสขายเป็นปรกคิจริง ๆ แล้ว
และคิว่าดำไคยขานาสคิครึ่งหนึ่ง คงจะทาไ้สคชอนชน ฐิ่ล็ก
ลงแ่งค่วหุ้ในน้ำแห่ง ทะเลกลาง พิลพราวสองสามนาทไ้ โนยันภา

ทดลองหลาย คนเห็นว่าการเล่น แต่ละสัปดาห์ที่เด็กจะ ไขว่คว้า
เล่นที่กลางพิภพ

ฉันถนัดมากกินอาหารเช้าหย่างเชร้ก็อร่อย ฉันสั่งทำหน้าก
เป็นพ้อครวี และเนื่องจากฉันมีไฟพร้อม เขาจึงสามารถปรุง
อาหารได้แปลกจากที่ใดเคยกินชั่ว ๆ กันเรื่อยมา ฉันสั่งขงกาแพ
มาใส่ไว้หลายถ้วย ฉันไม่เคยได้ชิมกาแพที่มรสหอมชวนกิน
เช่นนี้เลย

“ขณะนี้กำลังจะจนห่วยแล้ว” ลุงพัก “เราคงไม่คลาก
เวลาขอเราทระสังเกตุปรากฏการณ์ อันระเกะกอน

“อะไรกัน กระแสน้ำไหลทริช?” ฉันถามด้วยความ
สงสัย

“ไม่คงสงสัยละ”

เราเดินมาถึงชายตาคชาย แลเห็นคลื่นกำลังท่วมชาย
ตาคเขามาทก

“นี่กำลังไหลชนแนบสน” ฉันพัก

“ตกแล้ว อีกทะเล หลานระดมก้ร้จากฟองคลื่นเหล่านี้
ว่าน่าทะเลไหลชนแล้วหย่างน้อยสยพิค

“ใช่ทะเลจริงๆ”

“เปล่าเลย มันเช่นของจ้มีก้านนึ่ง”

“ลองว่าอย่างไรก็ได้ถ้าใจชอบ แต่มัน เป็นของ
ประหลาดสำหรับฉัน ฉันแทบไม่เชื่อสายตาของตนเอง แต่ลอง
วางแผนการไว้อย่างไร? ลองขังไม้เท้าไว้ที่ระกอบ้านลู่วิ่งโลก
ไม่ใช่หรือ?”

“กลัวยุ? นึกอะไรเช่นนั้น! ตรงกันข้ามก็เกี้ยว เรา
กำลังจะเดินทางต่อไป เพราะ ครั้นที่แรกมาจนบัดนี้ ตลอดทุก
หย่างก็เรียบร้อยดี”

“ลองเช่นนั้น ฉันก็ยังไม่มองไม่เห็นว่าคุณจะลงไม้เท้ากับ
ไม้เท้าอย่างไร?”

“ลองไม้เท้าหมายความว่า เราจะโกหกเขาหรือก็ลงไม้
แต่ความทาสทุกทั้งหลาย ก็ไม่ค้างอะไรกับทะเลสาบ เพราะ
ยอมมีแผนกัน ล้อมทอ ฉะนั้น ทะเลสาบก็พิศพจน์ทั้งนี้ ย่อม
ล้อมล้อมด้วยหินสีลาแดงหย่างไม้ทองแดงสี”

“ฉันก็ไม่สงสัยเลยในข้อนี้”

“ก็ละ ลองเช่นนั้น ลองก็เช่นนั้นว่า เราคงจะพบดาวอม?”

“อีกทางฝั่งตรงข้าม”

“ลองคิดว่าทะเลกว้างยาวสักเท่าไร?”

“ราวหนึ่งไมล์”

“อ้อ!” ฉันทูทาน และคิดว่ากำรคำนวณครั้งนั้นคงไม่ไ้
ผลถูกต้อง

“เราต้องออกทะเลพ่วงัน ทั้งนั้นเราจึงไม่มีเวลาพอที่จะอยู่
ต่อไป”

ฉันทูทานมองหาเรือ ซึ่งจะเป็นพาหนะของเราด้วยอาการ
ไม่เต็มใจ

“เราต้องลงเรือ” ฉันทูทาน “แต่เราจะไปเรืออะไรกัน?”

“ไม่ใช่ลงเรือคอก อีกรเซด แคตเตอร์แพทแซงแรงทนทาน
ทางหาก”

“แพ” ฉันทูทาน “แต่การที่จะจ้างแพหรือเรือนั้น ก็
เป็นไปได้ไหมเช่นเดียวกัน ฉันทูไม่เห็น.....”

“หลานยังไม่เห็น อีกรเซด แคตเตอร์แพทแซงไป หลานก็จะ
ไ้ยิน”

“เอ๊ะ! ไ้ยินอะไร?”

“ไ้ยินจริงๆ ฟังซิ เสียงค้อนกำลังคอกอยู่ที่นี่ ะบอก
ให้หลานรู้ว่าฉันตั้งกำลังทำงานอยู่แล้ว”

“ท่านแพทหรือ?”

“หย่างนั้นนะ”

“อะไรกัน? ชันส์ใช้ขวานของเขาโค่นต้นไม้ไว้พร้อมแล้วเช่นนั้นหรือ?”

“ต้นไม้โค่นไว้เรียบร้อยแล้ว เราไปคุยชันส์ทำแพกันเถิด”

เมื่อเดินมาราวสิบห้านาที ก็ถึงอกบ้านหลังของแหลม ซึ่งเป็นอุ้งเล็ก ๆ ฉันแลเห็นชันส์กำลังทำงานอยู่ ฉันถว้เท้าเข้าไปอีกสองสามก้าว ก็เข้าไปนอนอยู่ข้างตัวเขา และรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก ฉันได้แลเห็นแพซึ่งต่อเล็กไปแล้วครึ่งหนึ่งหยุดย่นทากชาย แพนทำด้วยหนัง ทัพเนอไม้คอน ข้างแปลกกว่าฉันคาด ส่วนประคองคาง ๆ วางเรียงรายหยุดย่นพันชาย มีไม้เป็นจำนวนมาก พอดีจะสร้างกองทัพเรือได้ทีเดียว

“ลง นั่นไม้อะไรกัน?”

“เช่นไม้จำพวกสนทศอยขึ้นในภาคเหนือ ไม่เหลว่น แขงคล้ายหินด้วยปฏิกิริยาของน้ำเค็ม”

“เช่นไปไ้หรือ?”

“แน่นอน มันเช่นพวกไม้ที่กลายเป็นถ่านหินไ้”

“ถ้าเช่นนั้น มันคง แขงเหมือนหิน และ คงไม่ลอยน้ำด้วย”

“ บางทีก็เป็นเช่นนั้น มิใช่หลายชนิดที่กลายเป็น ถ่านหิน
 ชนิดแท้จริง ” แต่ บางชนิดเช่นไม้เถล่าน เช่นหินไปเพียง
 บางส่วนเท่านั้น ภูเขา ” ลุงพลางโยนไม้ธนูมีค่าชิ้นหนึ่งลง
 ไปในน้ำ

ไม้ธนูนั้นร่อนน้ำหายไปครึ่งหนึ่ง แล้วกลับไหลขึ้นลอย
 กระพือม ๆ ทุยเหนือคลื่น

“ เชือหรือยังล่ะ ? ” ลุงถาม

“ ฉันเห็นว่าเป็นของที่ไม่น่าเชื่อเลย ”

ชายวันรุ่งขึ้น การก่อสร้างที่สำเร็จลง น่าขอบใจใน
 ความสามาถ ของผู้นำทาง ของเราขึงนิก แพนยาวลือฟุค
 กว้างห้าฟุค ผูกด้วยเชือกเส้นโต เป็นแพทแขงแรงทนทาน
 และ เมือ ลอยปล่อย ลงน้ำ แพก็ ลอยนิ่ง ทุยบน ฟนน้ำ ของทะเล
 ลึกเกินชวอก

ข้ามทะเลไทย

เช้าวันที่ 18 สิงหาคม เราค้นแค้นมก - การเดินทาง
 คราวนี้ เราอาศัยยานพาหนะชนิดใหม่ ซึ่งสร้างขึ้นโดยรวดเร็ว
 และง่าย ๆ เราใช้ไม้สองท่อนผูกคอกันทำเสาโย ออกท่อนหนึ่ง
 สำหรับขึงโย และใช้ผ้าห่มขึงส่วคอกันเป็นโย ส่วนประกอຍ
 ของเรามีเพียงเท่านั้น เรามีเชือกห้อยมากมาย ดังนั้นเราจึงใช้
 มีดแลให้แน่นและแรงแรงโย

ครั้นเวลา 6.00 น. สาคกรจารย์ลเคนยรชค ก็ให้
 สัตว์ลงแพ เราช่วยกันขนสิ่งของ ทิชชอ เครื่องชกของ
 วิทยาศาสตร์ อวอ และน้ำจืด ลงขึ้นทุกแพ

ชั้นสี่เท้าทางเสียดคเขาอันหนึ่ง ส้าทรวโยไซยงคยให้แพไป
 ตามทลศทพงประสงค ชั้นสี่ถอทางเสียดเอง ฉนปล่อยเชือกผูกแพ
 ทิชชอไวคยผง ชกโยชน ครนแล้วเราก้ออกห่างจากฝั่งโดยเร็ว

เมื่อเราไค้ออกพ้นท้ำไปแล้ว สาคกรจารย์ลเคนยรชค ซึ่ง
 พรวงในการทงชอทางภมึสาคกร ก็ประสงคระคองชอท้าวเรอนนชค
 เขาแนะชอหลายชอรวมทงชอฉนท้วย

“ฉันอยากจะแนะนำให้ลุงไล่ชื่อออกชอตนึง จะไล่ไหน?”

“ชื่ออะไรล่ะ?”

“กรวยเบน เขียนไว้นบนแผนที่ว่า ปอระควรวอยเบน จะนำพังกว้า”

“เฮลละ ตกกลงเรียก ปอระควรวอยเบน”

ทั้งนั้นนางสาวกรวยเบน ลูกขอมขิมของลุง ผู้ซึ่งฉันรัก จึงได้มีส่วนร่วมในความสำคัญแห่งการสำรวจทางครั้งนี้ด้วย

มีลมอ่อน ๆ พัดมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เราแล่นโยโยไต่เร็วมาก เมื่อแล่นไปไต่ชั่วโมงหนึ่งแล้ว ลุงก็คำนวณความเร็ว แล้วพูดว่า

“ถ้าเรายังคงไต่ไต่ในอัตราเร็วเช่นนั้น ในเวลาสี่สิบห้าชั่วโมง เราจะเดินทางไต่ถึงเกาะสิขีไมล์เป็นหย่างน้อย และไม่ช้าก็จะถึงฝั่งข้างโน้น”

ฉันไม่ทขยว่าจะไร แต่เกินไปยื่นทขยคอนหัวแพ ภาพทะเลอันข้างกว้างปรากฏทขยเบื้องหน้า ทมออกกลุ่มโต ๆ ลอยผ่านไปเห็นซพหน้าไต่เร็ว ทำให้เห็นเงาครม วิสขอนนวนเปล่งของไฟฟ้าเป็นประกายแววววย สทอนจนตามผอຍนำ ทนขย ทั้งนขย้าง ทำให้ส้ว้างเป็นค้วง ๆ ทขยข้าง ๆ แพรของเรา ในไม่ช้าเรวก็แล่นลขยแผ่นดินไป ถ้าปราสจากฟองคลื่นทขยค้แตกกระจาย

บนทางข้างหลังแพเราแล้ว ฉันแทบจะเห็นได้ว่า แพของเรา
นั้นมิใช่แค่ก้อนไผ่เลย

ตกท้าย สภาพความสว่างของอากาศ มิได้ลดน้อยลง
เลย เราแทบจะคิดว่า ปรากฏการณ์เช่นนี้เป็นเหตุบังเอิญที่ตลอดวัน
ตลอดคืน

พอกินอาหารค่ำแล้วก็แล้ว ฉันนอนลงที่โคนเสาใบ ในไม้
ซ้ากที่ลยผยไป - และฉันถึงแก่ถึงเพลกเพลนตลอดเวลา

ฉันสังเกตเห็นเหมือนรูปหุ่นตุ๊กตาที่ยังคงค้างเสื่อ ปล่อยให้
แพล่องลอยไปตามกระแสน้ำ ไผ่ไม่คงถ้อย

วันศุกร์ที่ 14 สิงหาคม ลมพัดมาจากทิศตะวันออก
เฉียงเหนือ แผลงไปไต่เร็วมาก และแล่นเป็นทางตรงก็ เรา
ออกห่างจากฝั่งมาเก้าสิบลีแล้ว มิได้พยับประดังไผ่เลย ถ้าตั้ง
แห่งแสงสว่างก็มีไผ่เปลือยเปล่ง ลากาสสหายก็ เมฆลอยสูง
ก็เห็นสีเงิน เทอร์ โหมมิเทอร์บอกกระต๊อ 32°

เมื่อตอนเที่ยงวัน ฉันสังเกตเห็นเข้าก็คล้ายเชือกเส้นหนึ่ง
และเอาเนื้อชิ้นหนึ่งหิ้วเข้า แล้วหย่อนลงไปใต้น้ำ ลอยไป
แล้วถึงสองชั่วโมงก็ยังไม่ขึ้นอะไรไผ่เลย ถ้าเช่นนั้นไม่นาน
เหล่านี้ก็คงไม่มีปลาอยู่เลย แต่ไม่แน่แท้ เพราะมีสิ่งหนึ่งกำลัง
กำลังเชือกอยู่แล้ว ฉันสังเกตเห็นเข้ามา มีปลาเล็กเข้ามากตัวหนึ่ง

ปลาควนมีลักษณะตัวแบน หัวกลม บนหลังมีเกล็ดแข็ง
ไม่มีตา ไม่มีฟัน และไม่มีหาง

“ปลาแปลก อะไร อย่างนี้” ฉันทวีรัง คิ้วด้วยความ ประ
หลากใจ

ศาสตราจารย์พิจารณาคูปลาประหลาดคนหยุดครู ทนง แล้ว
พูดว่า

“ถูกละ เป็นปลาชนิดที่สูญพันธุ์ ไป จากท้องทะเลบนผิว
โลกนาน มาแล้ว เป็นปลา ชนิดเดียวกับที่หลาน เคยเห็น ซาก
ของมันในพิพิธภัณฑ์นั้นแหละ มันเป็นตัวในยุคนิกอ้าบรพ”

“อะไรกัน” ฉันทวีรังคิ้วด้วยความแปลกใจ “เราจับได้ปลา
เป็น ๆ ซึ่งสูญพันธุ์ ไปจากผิวโลกนี้ แล้วมันคงวิเศษกว่าคนอื่น?”

“เราจับได้ แล้วจริงๆ” ศาสตราจารย์ คอยด้วยน้ำเสียง
เบิกบาน “ปลาที่พิพิพเหล่านี้ แปลกกว่าปลา ซึ่งมีชีวิตอยู่บน
ผิวโลก นี้ มากที่เดียว การที่จับปลา ในยุคนิกอ้าบรพได้
เป็น ๆ เช่นนี้ นับว่าประหลาดมาก”

ฉันทวีพยายามตกปลาอีก ค่อยมาอีกสองชั่วโมง เราก็จับ
ปลาชนิดเดียวกับตัวแรก และปลาอื่น ๆ ต่าง ๆ ชนิดได้อีกมาก
มาย ล้วนแต่ เป็นปลา ซึ่ง สูญพันธุ์ ไป จาก ผิวโลกแล้วทั้งสิ้น

การจับปลาได้โดยมิได้คาดหมาย เป็นการเพิ่มจำนวนอาหาร
ของเราจนอีก

มีคนเราเชื่อแน่ว่า ปลา ซึ่ง สายสอยไป จากพื้นโลก
คงหลาย ล้านปี มาแล้ว และ เหลือแต่ ซากติดหิน ปรากฏหยา
จนทุกวันนี้ ยังคงมีชีวิตอยู่ในทะเลโคเฟอพ มันจะเป็นไปไม่ได้
เที่ยวทรวา เราซากได้พบสัตว์เลื้อยคลานอื่นที่ร้าย ซึ่งเคยมี
ชีวิตอยู่เมื่อหลายล้านปีมานี้ ?

ทันใดนั้น จิตใจของดิฉันก็เคลิบเคลิ้มไป ดิฉันรู้สึกเหมือน
ว่า ทั่วดินโลกกลับไปอยู่ในยุคแรกของโลก แรกเริ่มเดิมที
โลกปราศจากสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ไม่มีสัตว์ ไม่มีพืช เป็นโลก
ที่เปล่าเปลี่ยว มีแต่ไซกเจนและ นานา แล้วจึงเริ่มบังเกิด
สิ่งมีชีวิตขึ้นมา (บางทีราวสองร้อยล้านปี มาแล้ว) ก็ต่อมา
ถึงสมัยปลา แล้วถึงสมัยพืช ก็แปรสภาพเป็นด้านหินให้เรา
ใช้ ดิฉันก็ ถึงยุคที่มีสัตว์บกจำพวกสัตว์เลื้อยคลาน ทั่วมหินมา
ซึ่งเที่ยวเพ่นพ่านไปมาตามพินทน์ สัตว์ เลื้อย คลาน ซึ่งอาศัย
แหวกว่ายอยู่ในน้ำ และ สัตว์เลื้อย คลานซึ่งมี ขกบนไป มาใน
อากาศ ครั้นคือจากนั้น (บางทีเพียงร้อยสี่ล้านปี) ก็ถึงยุค
สัตว์ต่าง ๆ มีรูปลักษณะอย่างที่เราเห็นกันอยู่ในทุกวันนี้ นับถึง

มากเกิดในยศแรก ซึ่งควไม่โตกว่าหมา นกถึงข้าง แล้วกลับมา
ถึงคนที่เกิดในยศถัดมา มีชนยักคลุมร่างกาย และอาศัยอยู่
ตามขี้ตามฉี่ เช่นเดียวกับสัตว์ และในที่สุดลงมลายคนน้ำแข็ง
เมื่อทวยโรยส่วนมากยักคลุมไปด้วยพขนาน้ำแข็งมัทมา

แต่ไม่น่าจะเป็นไปไกล่หรือ เมื่อกัน นะ พายโต พนพพ
ฉันโคเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของยุคทั้งหลาย ทดว
มาแล้ว ในสภาพที่ยังคงดำรงชีพอยู่ และเป็นจริงเช่นนี้ ด้วย
ตาของตนเอง

ฉันค้นจากความนึกฝัน โต้แย้งลงพทจนว่า

“ ลมก็ กเล็กเรื่อยเรื่อย ถ้าฉันกะไม่ผิด เราคงลงฝัง
ในไม้ซ่านัก ”

ฉันยอนัน เหลือวมองไปรอบ ๆ แต่ก็แลไม่เห็นอะไรเลย
นอกจากแนวระเคียมมหาสมุทรหายไปไหนหมด

วันเสาร์ที่ 15 สิงหาคม เหตุการณ์ปรกติ ยังไม่แลเห็น
แผ่นดินเลย รอบ ๆ ตัวเรามาแต่หน้า เราขาดมวอยู่นะท่ามกลาง
มหาสมุทรฟ้าซพทหรือคลื่นคึกแล้ว

ฉันรู้สึกทนเด่นหย่างประหลาด แต่ก็เหมือนลงกลั้มไม่
พอใจ เขาไม่พอใจทำไมกัน ?

ฉันได้กล่าวแล้วว่า สัตวราชารย ลีเคนยรอก เช่น คน

หัวเสียง่าย แต่ขี้คนไม่น่าจะมีอะไรทำให้เขาหัวเสียเลย ทุกสิ่ง
ทุกหย่าง เป็นไปโดยเรียบร้อย การเดินทางของเราที่สวดกัก
และแพ็กก็กำลังลุล่วงล่องไปอย่างรวดเร็ว

“ลงเช่นอะไรไปหรือ?”

“ไม่เป็นอะไรคอก”

“งั้นลงก็คงไม่สบายใจ”

“ฉันจะไม่สบายใจทำไม?”

“เรากำลังเดินทางไต่เร็วมาก”

“จึง เราเดินทางไต่เร็ว แต่ทงเลี้ยวเกินไป”

ฉันยังจำไต่ ลงเขยอกระว่าทเลควนกว้างเพียงร้อยไมล์
เราเดินทางมากกว่าระยะนั้น ทั้งสามเท่าแล้ว ก็ยังมองไม่
เห็นฝั่ง

“เราไม่ได้เดินทาง ลักลงไปเลย” สาครจารย์พูด

“เสียเวลาแท้ ๆ”

“แต่ถ้าเราไต่มาตามทางของสักนลเสม —”

ข้าพเจ้าขออนแต่ละทีทำให้ลงของใจ มาตามากทางของ
เขาหรือเปล่า? เขามาพบทเลนกววยหรือ? เขาซามทเลนหรือ
เปล่า? ขารนำทเรตามแนวเรือยมานันนำเราไปถูกทางหรือ?

“อย่างไรก็ตาม” ฉันตอบ “เราไม่ควนเสียใจเลย
ในเมื่อเรามาได้ไกลถึงเพียงนี้แล้ว และทุกสิ่งทุกอย่างก็กำลัง
ดำเนินไปเรียบร้อยดี”

“จึง แต่ว่าเราไม่ได้เดินทางลัดลงไปอีกเลย”

สัตว์ประหลาด

วันอาทิตย์ที่ 16 สิงหาคม ไม่มีอะไรแปลก อากาศ
 คุมเข้ม ลมแรงจนเล่นชย เมื่อคนคนจน ก็กดลงแสงสว่าง
 เป็นสิ่งแรก ฉันหวาดหวั่นเสมอว่า แสงคงระลอกน้อยลง ๆ ทุกที
 แต่มันก็ยังสว่างจ้าอยู่เช่นเคย

ก็เหมือนว่าทะเลไม่มีก้นสัก มันคงโห่เหว ๆ กับทะเล
 เมกเคอร์เวเนอช หรือมหาสมุทรก็คิด ทำไมมันจึงระโห่
 เท่านั้นไม่ใช่ ?

ลงพยายามหยั่งกความลึกของทะเลหลายครั้ง เขาก็ปลิว
 ชนหนักก็สักเขาก็ยเซือกเส้นทรงยาวพันสองร้อยฟุต แล้วหย่อน
 ลงในน้ำ แต่ก็ยังไม่ถึงก้นทะเล เรากำลังเซือกกลบขึ้นมาได้ยาก
 เต็มที่ เมื่อเขาพลวขึ้นมาได้แล้ว ชนสี่ขไปทรอยประหลาดขม
 พลวขึ้นนั้น แล้วพูดว่า

“ทันใด!”

ฉันไม่เข้าใจ

“วอยพัน” ลงพัก

ถูกแล้ว มันเป็นเรื่องขงรถชนกับคน - แต่มันช่างกึกกวย
ถ้าถึงแรงอะไรเช่นนั้น ยังมีสติคิดพิจารณาว่ากลัวอาลัยหุ
นระกนทะเลนออกหรือ? ความฝันของฉินเป็นจริงแล้วหรือ? ความ
กึกเถล่านทำให้ฉินตัวสั่นกวยความหวาดกลัว

วันจันทร์ที่ 17 สิงหาคม กลอดเวลาฉิน ออกกึกถึงรอยพัน
ที่พลัวไม้ไค ฉิน มองกตแลแล้วก็รู้สึกหวาดกว่า เจ้าสีก
กึกกวยรพอนนำสฟงกลวอาศโผล่ขึ้นมาไคทุกขณะ

ฉินคาว่า สาคราจารย์ดิเกนบรอกคงกึกเช่นเดียวกับฉิน
เพราะเมื่อเขาตรวจกตพลวอนนั้นแล้ว ก็เผ่าของมองกตเลอย่าง
ระมีกระวัง

ฉินตรวจกตขึ้น เพื่อให้เป็นทีแนใจว่ายังใช้การไคกึหุ ลง
เห็นฉินทำเช่นนั้นก็ขม สันคงว่าความกึกของเรากรงกัน

ข้างเวลาเราก้สังเกดเห็นอาการเคลอนไหวอย่างประหลาด
ขณฉนวนางชงคเหมือนจะบรอกเหตร้าย ทำให้เราก้ชงระวังกวมมากจน

วัน อังคารที่ 18 จวนค่ำ หรือถึงเวลาทเราก้มาถึงรู้สึก
งวังนอนแล้ว สันสันงหุขางแจวกอขระวังกึบ แต่ฉินหลับไป

ก้อมาอีกสองช่วโมง ฉินคงตนชนเพราะรู้สึกสันตเกอน
หุขางแรง แผลไคฉินชงนส่ง พนจากพินนำ แล้วก้กลบชกกลง
เทนออกฉินออก ห่างจากทเคมรวารอขฟุค

“อะไรกัน” ลุงร้องถาม “เพราะไปจนหินเข้าแล้วหรือ?”

ฮันส์ชี้ไปยังรางท่ามก ซึ่งกำลังคาบูก้าว่าอยู่ ห่าง
ออกไปราวพันสองร้อยฟุต ฉันทมองดู แล้วร้องขึ้นมา “ปลา
โตมาตัวเข็ชเรือกเดียว”

“ถูกแล้ว” ลุงพูด “แต่ยังมีสัตว์เลื้อยคลาน ซึ่ง
อาศัยอยู่ในทะเลนี้ ออกตัวหนึ่ง ขนาดใหญ่ไม่ชอบเหมือนกัน”

“นอกจากนี้ ยังมีจระเข้ตัวมโหฬาร ก็พบนั่นสิ ฮาว!
หายไปแล้ว”

“ปลาवाल! ปลาवाल!” ลุงทราจารย์ร้องตะโกน “คุณ
นักเดินพันเป็นลำสังขึ้นมานั่นสิ”

เรานั่งอยู่ด้วยความ ประหลาดใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรถูก
เจ้าสัตว์เหล่านี้ ทำให้เรากกคลั่ง มันมี ขนาดใหญ่ โคมทมา
เหลืงเกิน ถึงตัวเด็กที่สถในพวกมัน ก็ชักกักแกของเราให้ชัก
ออกเป็นสองท่อนได้โดยง่าย ฮันส์หยากจะหันแพเล็งไปออกทาง
หนึ่งเพื่อลดยให้พ้นภัย แต่ในที่สทางก็เราหันแพไปนั้นแล้ว ก็มี
สัตว์ชนิดโทมโหล่อขึ้นมาอีก เราเห็นเตาตัวหนึ่ง ยาวราวสี่สิฟุต
และรอกตัวหนึ่ง ยาวราวสามสิฟุต กำลังชหัวขึ้นล่ายไปมาเหนือ
คลื่น ไม่มีทางใดที่จะหนีไปให้พ้นสัตว์ร้ายเหล่านี้ได้ เราพวก
สัตว์ร้ายพากันเข้ามาใกล้เรากกขณะ มันเคลอนไหวว่าวนไป

มารอบ ๆ แผล ฉันด้วยขันจีนมากระยอกหนึ่ง แค่นี้ก็คิดว่า
 ขันจะทำประโยชน์อะไรให้เราไต่ข้าง ในเมื่อสัตว์พวกนั้นมีหนึ่ง
 สองแห่งราวกับเหล็กกล้า

เราตกใจจนพูดไม่ออก มันพากันโกลนเข้ามา / จรวะหุ่ย
 ข้างหนึ่ง หุ่ยอีกข้างหนึ่ง สัตว์อื่น ๆ หายไปหมดแล้ว ฉันยก
 ขันจีนจะยิง แต่ขันสร้างแซนฉันไว้ สัตว์ทั้งสองหุ่ยห่างจากแผล
 เราสามารถอพยพเท่านั้น มันโกลนเข้าหากัน แล้วการต่อสู้ก็
 เริ่มขึ้น มันกัดกันอย่างคึกคัก เพราะหุ่ยของมันไม่ทันเห็นเรา แต่
 เมื่อฉันมองของมัน ก็รู้สึกเหมือนว่ามีสัตว์อื่นนอกหลายตัวเข้าร่วม
 วงในการต่อสู้ นั่นคือ มีปลาโลมา ปลาวาฬ สัตว์เลื้อยคลาน
 และเต่า ฉันแลเห็นพวกมันทุกตัว ฉันนับจำนวนขอกขันจีน เขา
 กลยี่สิบหัว และพูดว่า "สองตัว!"

"อะไร? สองตัวหรือ? ฉันคิดว่ามีสองตัวเท่านั้น!" ฉัน

ออกเสียง

"ถูกของเขาแล้ว" ลงพูด

"ลงว่าสองตัวเหมือนกันหรือน!"

"ถูกแล้ว ลงว่ามีสองตัว ตัวหนึ่งมีปากเหมือนปลาโลมา

มีหัวเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน มีฟันเหมือนจรวะ มันเป็นสัตว์

คว่ายที่สุด! ในจำพวกสัตว์เลื้อยคลานที่อาศัยอยู่ในทะเล เรียกว่า
‘อีทโทเซารัส!’”

“แล้วอึกทวหนงละ?”

“อึกทวหนงมีตัวเหมือนเต่า มีคอเหมือนงู เรียกว่า
‘เปร์ลีโอเซารัส!’”

จึงของฮันส์ ทนมีสัตว์ที่อยู่เพียงสองตัวเท่านั้น และ
ทั้งคู่อีกก็เป็นสัตว์ซึ่งมีกำเนิดก่อกอนยุคกลางของโลกเสียอีก

สัตว์ทั้งสอง คำนวณคืบกัน ด้วยอาการ นึกตัวและ รุนแรงจน
แทบไม่น่าเชื่อ มันทำให้อีกก่อกอนสูงราวชนเขา เวลาล่วง
ไปชั่วโมงหนึ่งก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว สัตว์ทั้งสองก็ยังคง
คืบคืบประชิดคืบพันกันอยู่นั่นเอง บางขณะเจ้าคืบคืบก็ย้ายหน้ามา
ทางขวา บางคราวมันก็เหไปทางทีลอื่น พวกได้แค่นี้ก็
หยุดเลย ๆ

ทันใดนั้น สัตว์ร้ายทั้งสองตัว ได้จมหาย ไปยังก้นทะเล
เวลาล่วงไปอีกสองสามนาที มันยังคงคืบคืบกันอยู่ที่ใต้ซากาน
อึกทวหรือ?

ทันใดนั้น ทิวของเจ้าสัตว์ ๒ ตัวนั้น ก็ตกลง พรวกพวน พ่นน้ำ
ขึ้นมา หัวของเปร์ลีโอเซารัสนั่นเอง เจ้าสัตว์ร้ายมหึมาควน
ได้รีบขากลับเข้าที่ มันเหวี่ยงคอ อย่าวงนงนงของมัน ขึ้น ๆ

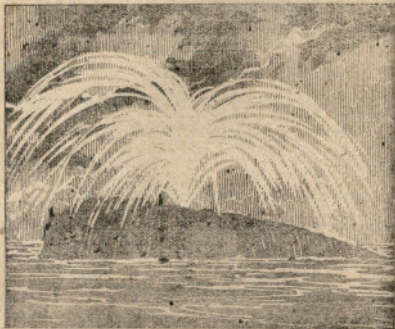
ลง ๆ หมุนไปรอบ ๆ แต่ไม่ขานัก การเคลื่อนไถวของมันก็
 ค่อยคลายความรุนแรงลง คอมีอีกครึ่งหนึ่ง ก็อันยาวของมัน
 ก็เทียบกรวยหย่อนลงมา ปล่อยให้มันสนใจ

ส่วนตัวอีกทีโอเชารัส เรายังสงสัยอยู่ว่า มันจะกลับไป
 ยังถ้าได้ ยากของมัน หรือว่าจะกลับไหลลงมาเห็นหน้าให้เรา
 เห็นอีก

บทที่ 14

พายุไทย

วันพฤหัสบดีที่ 20 สิงหาคม - เรือรบเกาะยาว
หกพันสี่ - หนักสละกลาย บ่อวาลทวิไทย - สงพันนำ
หกสิบสี่ - ทอนเกาะนนมีพ่นารอนพองจนดังมาก - เรือระชนไทย
และวัด ชนทมิ ชองพ่นารอนนไทย 160 - ลุงโกไทยเกาะ

กลางสมทได้พิพากษาตัดสินแล้วเราก็กลับลงเพเกิน
ทางต่อไป

วันศุกร์ที่ 21 สิงหาคม เราเดินทางมาใต้ไกลกว่า
แปดร้อยไมล์ ตั้งแต่ฮอกวากบอร์ตกรวยเขนมา ถึงเซนต์ปี
ยังไม่มีฝนแล่นดินเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนภัยไม่มีขอยเจก
คอนเข้าอากาศสี่ห้าสิ่ แต่พอถึงเวลา 10.00 น. ก็มีเค้าว่า
จะเกิดพายุขึ้น ลมส่งกรวากบอร์ตกรวยเขนใจ ท้องฟ้าเหมือน
ภัยถึงไทยก็เกิดระวบรวมพวยไว้ ฉันท้องที่อยู่ที่ใต้ จึงพูดว่า
“ข้างหน้าเราอากาศไม่ก็เลย”

ถึงกลางสามมน ไมก็ที่เห็นทะเล อันยาวเหยียดสกลสายคา
เมื่อได้ขึ้นดินว่าถึงนั้น เขาจึงไม่พกระไรเช่นแต่ก็ก็ไหลเท่านั้น

ทางขอบพากันได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในทันทีทันใด
ไอน้ำที่รวมกลุ่มกันนั้น ไต่กลายเป็นฝนตกลงมา และลมก็
กลายเป็นพายุไทย ความมืดของทิวเขนทุกที่

ทันใดนั้นแสงก็ลอยขึ้นสูง แล้วตกลงมา ลงถึงดิน ฉันท
กลางไปหาลง เขายกสายลวดไทยเส้นหนึ่งไว้บนนั้น และก็เหมือน
ว่า เขามองก็ด้วยความพอใจในความมึนย่นของอิมชาที่เขานั้น

อันสำนึก โยหน้าขรม รมยอวประปราของเจ้าปลิวสยัก
ตามกระแสดม ทิวใต้รูปร่างของภูเขาแปลกไปมาก เพราะ

ปลายผมตกเส้นตรง มีแสงเรืองๆ เป็นปมยาวห้อยด้วย เส้าใย
 ยังกงอยู่เป็นปรกติ ฉันโยโย่ง พอง รวากับยีสันพองเต็มที
 กำลังจะปริ แผลมนคว้างไปด้วยความเร็วที่คนไม่ได้ ฝนกระหน่ำ
 ลงมาคังสนนราวกับน้ำตก หยู่ระหว่างเราและขอบฟ้าในทิศที่เรา
 กำลังแล่นโยโย่ แต่ก่อนที่ฝนจะตกมาถึงเรา เมื่อก็ก่แตกกระเที
 กระจายแยกจากกัน ทล่กเริ่มมึนเข้วน แสงไฟฟ้วูต้งคันส้ในอง
 รัช พาร์ธองก้องกักท่วโย มีสายฟ้าแลบตามขอบกั้นเมื่ แต่
 มืดก่เหี้ยออกลงมว พลกกถกส่วนโตหะของเครื่องมอและฮาวยบิน
 ของเรา ก็เป็นแสงววยววยๆ กลันท่เกิดจนัน สล้วยกัยปลออง
 ทักกำลังพนไฟออกมว ความยอกกลันมีเปลวไฟลุกเป็นประกาย
 ท่วโย

นัยนตาของฉันทพรวามวท่วยความเจมของแสง ทอศท่วย
 เสียงฟาร์ธอง ในทามกลาง ความมกเคือกของพวยทอชวนาโคน
 อนตองกอกเส้าโยซึ่งโคงเหมือนกยคนฮอไวเนน.

วันลาภิจที่ 23 สิงหาคม เราห้อยที่ไทรกัน? แพพาเรา
 ลอองลอโยโย่โดยเร็วทสุด เวลากลางกัน นากสวเหลอเกิน พวย
 กัยงไม่สงย เราห้อยในโลกอันเต็มไปท่วย เสียง — เสียง
 ฟาร์ธอง ซึ่งไม่มีจกสันสค เลือกกำลังไหล ออกจากทของ
 เราพคกันไม่ได้ยีนเลขสคค่าเคยว-

วันจันทร์ ๒๔ สิงหาคม มันจะไม่ยักกินสักทีเดียวหรือ?
เราหมกกำลังเพราะความเหนื่อยอ่อน แผลยังคง ลอยละลือไป
ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

เวลาเที่ยงวัน ความรุนแรงของลมพายุยังเพิ่มขึ้นเป็น
สองเท่า เราคงจะมีคำสั่งของทุกหย่างไว้จนแน่นหนา ทั้งยัง
ต้องมีตัวเราเองไว้กับแพด้วย คลื่นซัดผ่านหัวเราไปเรื่อย ๆ

เราไม่สามารถจะพักจากกันได้ถึงสามวัน ฉันทึบเรือและทำ
การการซึ่งหมายความว่าลือลือเงือก ลุงก็เห็นพ้องด้วย

ทันใดนั้น ลุงไฟกลมลูกหนึ่งขวากดขึ้นทรมานแพ เสา
และใบดกพัดกระเด็นไปพร้อมกัน ฉันเห็นมันปลิวขึ้นไปสูงลิบ เรา
ตัวแข็งทื่อด้วยความกลัว ลุงไฟกลมนั้นมีสีน้ำตาลอ่อน โคนปาก
ลูกขนสีน้ำตาล เกือบสีขาว ๆ หมดรอยตัวเองในอัตราเร็วมาก
ด้วยกำลังแรงของพายุ ประกายห้วยหิน ประกายห้วยหิน

มันขึ้นมาตยที่ซุงคานหุงงอนแพ แล้วลอยขึ้นไปห้วยบนดง
สี่เข่ง เลื่อนลง มาช้า ๆ แล้วกระดอนขึ้น ครบหนึ่งมันแยกไป
ไกลห้วยคานขึ้น นำหว่ากเสี้ยวเหล็กเกิน เรานกกลัวว่าเราจะ
ถูกระเบิดแตกกระเอยกเสี้ยวแล้ว แตกแควระหัดภัสส ลุงไฟ
กลมนั้นเลี้ยงไปเสียดทางหนึ่งเขาไกลสนส์ แควสนส์กลบของมอ
กุเคย ๆ แล้วมันก็มาไกลถึงของฉิ่ง เขารับคูกเขาถึงเพชเสียด

โทพน แล้วมันกกลงมาลงตัวฉัน ฉันหน้าซก ตัวสั้น มัน
 หมุนงอโยกโยก ๆ เถ่า ฉันพยายามซกเถ่าหนี ก็ทกเถ่าไม่เข้า

ทำไมฉันงทกเถ่าไม่เข้า? ทวีรว่าเถ่ามันตรึงทกทกขี้
 แผล? ฮา! ลกกลมไฟฟ้านโตทำไฟเหล็กททขี้มันแผลนกลายเป็น
 เป็นแม่เหล็กไปหมดแล้ว เครื่องทกลอง เครื่องมอและเครื่อง
 ฮาวูเคลอนทเจ้าหากันและกระทยกัน ระเบิดพรองเถ่าซงหัด
 ไปคักแน่นทขี้แผลนเหล็กทขี้ใน เเนอไม้ ฉันซกเถ่าไม่ออก
 เลยแล้ว

ในที่สุด ทวีรพยายามสทกล้าง ฉันงกระซกเถ่า
 ออกมาได้ พอดีก็ลกลงไฟน้กำลังหมนตรงเข้ามา ถ้า——

แหม! แสงล้างนมซงทไม้โต ลกไฟกลมันระเบิด
 ออกแล้ว มีเปลวเพลิงพุ่งทขี้รอบตัวเรา ครันแล้วทกลิงทก
 ทขี้ข้างกมทกัน

เราตกลงไปทางไหน? เรากำลังไปทางไหน?

วันอังคารที่ 25 สิงหาคม ฉันพนอนมา หลังกาทกโต
 สิ้นสุดไปเป็นเวลานาน ฟ้าแผลนเปลือยคล้าย เหมือนกขี้ฝงท
 เลือยทขี้เพนฟ้าน เรายังคงทขี้ในทเลทหรอน? แนนอน กำลัง
 ลอยลระลิวไปคด้วยความเร็วทไม่น่าเชือ เราฮากโตผ่านไปพายโต

ประเทศ อังกฤษ พายโต้ ช่องแคบอังกฤษ พายโต้ ประเทศ
 ฝรั่งเศส และบางทีอาจจะผ่านไปทั่วพายโต้ทวีปยุโรปด้วย
 เราได้ขึ้น เรือขงมปลัดทอนทางหนึ่ง ครั้งนั้น เรือนั้นว่า เป็น
 เรือนำทะเลกระทกกันหิน แต่ทันใดนั้น ———

เมื่อแพขนกอนหินเข้าแล้วเช่นนั้น จะมีอะไรยังเกิดขึ้นต่อ
ไปอีก ฉันบอกไม่ถูก รู้สึกได้ว่า ร่างของฉันกระเด็นลงไปในน้ำ
การที่ฉันรอดพ้นความตายมาได้ หรือที่ร่างกายของฉันไม่
ยับเยินเพราะก้อนหินคม ๆ ก็คงเป็นเพราะแขนอันแข็งแรงของ
สันส์เท่านั้นได้ช่วยฉันไว้

ชาว โสซ แลนท ผู้กล้าหาญ โค้กแยก ฉันขึ้น ไปนพิน คลื่น
สู่หาคซาซที่รอนระช แล้ววางฉันลงข้างลง

เราหัน กลับไปยังกองหิน ซึ่งกำลัง ถล่มถลายเสียดสี
โถมกระแทกห้วยทรายรุนแรง เพื่อพยายาม เกยลงของ ท้องคง
เหล็ช หยุ่น แพนแตกมาไว้ เก้าพระเกี้ยวโค ฉันหมดกำลัง พก
ไม่ออก เพราะความ เหนื่อยอ่อน และตะเนตะเนจนขาด หง
หัวไม่คงเต็มดวงไปแล้ว ฉันจึงคอยรู้สึกสยหายขึ้น

ฉันยังคงตกหนัก เช่นเดิม เราเข้าไปพักหอยฝนห้วยโค
เพิงหิน สันส์จกอาหรงมาได้ แต่ฉันมีไม้เท้าและค้อนเลย เรา

ทุกคนเห็นชอบกันอีกโรย มาตลอดเวลาสามคืนแล้ว ถึงนั้น
ไม่ช้าเราต่างก็หลับไป

วันรุ่งขึ้นอากาศสดชื่น ไม่มีเค้าพายุหุ่ยเลย เมื่อฉันตื่น
ขึ้น สุภาศราราวัย จีเอนบรอก ก็พุดกับฉันด้วยน้ำเสียงว่าเรีง

“เป็นอย่างไร หลาน” เขาพุด “นอนหลับสบาย
ก็หรือ?”

“สบาย มากทีเดียว” ฉันตอบ “ยังมี สักเพ็ดลี่ยหุ่ยข้าง
แต่ก็ไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว”

“เขาวนบนกลองสบายก็” ฉันพุดม ๆ

“ฮัมใจเสียเด็ก หลาน ฮัมใจเด็ก เรามาถึงแล้ว”

“ถึงปลายทางลำห้วยของเราแล้วหรือ?”

“ยัง แต่ถึงปลายทาง ของทะเล อันกว้างใหญ่แล้ว ยี่คืน
เราจะเดินทางทางบกต่อไป และบ่ายหน้าลงไปใต้พิภพอีก”

“ฉันทงจากถ้ำมีอะไรสักอย่างไ้ใหม่?”

“ไ้ซี อักเซล”

“เราจะเดินทางกลับไ้ได้อย่างไร?”

“กลับรี! ไม่ทันจะถึงที่หมายเลย ก็ก็กระกลับเสียแล้ว”

“มีไ้ ฉันเพียงแต่ต้องการรู้ว่า เราจะกลับกันอย่างไร
เท่านั้น”

“เป็นของร้ายที่สุดในโลก เมื่อถึงใจกลางพิภพแล้ว
เราจะหาทางใหม่ ซึ่งคาดกันว่าเรากลับสู่ผิวโลกไ้ หรือมีฉะนั้น
เราก็จะกลับความทางที่เรามา ก็หย่างหนึ่งที่เราไม่มีอะไรก็คิดกันไม่ได้
เราขืนรออยู่กลับทางเดิมไ้”

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ต้องช่วยกันไ้ไหมะซี”

“แน่ละ”

“แต่เรามีสิ่งเหลือเฟือหรือ?”

“มีพอทีเดียว ฉันเป็นคนมีไหวพริบดี และลงใจเชื่อว่า
เราคงเกิดสมมุติของเราไว้ไ้เป็นส่วนมาก เราไปต่อกันเถอะ”

เราออกจากศาศาทพักถ้ำขงม ฉันมีความหวังอย่างหนึ่ง
ซึ่งน่าจะ เป็นความกลัวมากกว่า ฉันรู้สึกเหมือนว่า การที่แพ
เข้าสู่มืดวงนี้ บันดาลสิ่งซึ่งกั้นกั้นมาที่จะไม่เสียหลายเลยนั้น
คงเป็นไปได้ แต่ที่ทรงฉันก็คิดฉันก็ เพราะเมื่อเราเดินมา
ถึงฝั่งทะเล ฉันได้เห็น ฉันรู้สึกว่า หายท่ามกลาง สิ่งซึ่งต่าง ๆ
ซึ่งเขาที่วางไว้เป็นพวก ๆ อย่างเร็วหรือช้า คงหวังไปก็มีอัน
สแกงความของขงคุณเป็นอันมาก ชายคนนั้นเดินมึน ๆ
ทั้งเป็นผู้ที่เสียสละหย่าง ไม่มีใครเปรียบ เขาทำงานด้วยความ

เห็นก็เหนื่อย ขณะที่เรากำลังหลับสบาย และยังได้รวบรวมสิ่งที่มีค่าไว้มาก กวดยการเอาชีวิตของเขาเองเข้าเสี่ยงภัย

เราไม่โศกเสียใจอะไรมากมายนัก แม้ขึ้นของเราจะลงไป เราก็พอจะใช้สิ่งอื่นแทนได้ กินขี้มันนี่ไม่เสียหายอะไรเลย คงรอดพ้นจากการระเบิดในคราวเกิดพายุใหญ่มาได้

ศาสตราจารย์กล่าวว่า "ขึ้นหายหมด เราจะไม่ทำการถ้าสิ่งนี้ ไม่โศกเสียแล้ว"

"เครื่องมีชีวิตยาสัตว์ของเราเป็นอย่างไรบ้าง?" ฉันถาม

"เครื่องนาโนมีเคอร์ทูน เป็นเครื่องที่มีประโยชน์มากที่สุด ซึ่งลงยอนก็เอาสิ่งอื่นทั้งหมดลง ลุงฮากใช้เครื่องนี้คำนวณได้ที่เราลงยอนได้เท่าไรแล้ว และเราพอรู้ได้ว่า เราถึงใจกลางพิภพเมื่อไร ถ้าไม่มีเครื่องนี้ฉันนั้น เราตายคนเดียวเกินจุดหมายของเราไป จนถึงกับไปโผล่ขึ้นที่ผิวโลกทางด้านตรงกันข้ามก็ได้"

ความร่าเริงของเขาช่างมากมายเหลือจึงๆ

"เซ็มทีล่ะ?" ฉันถามอีก

"หุยนกอินทนิลนั้นแน่ ยังใช้ถาวรได้ทีเดียว ใครไม่มีเคอร์และเทอร์ โมนิเคอร์ ก็ยังใช้ถาวรได้ เธอ! ผู้นำทางคนนี้จะยังเป็นคนที่หาค่าเปรียบมิได้เสียจึงๆ"

อันดีเป็นเยี่ยมนี้จริง ๆ เครื่องมือวิทยาศาสตร์ของเราทยอย
 ยับยวนตกจน เครื่องมือในการช่าง วางแปลนทยอยบนหน้ากระดาษ
 ยับโต เซตกลุ่ ขวานเจาะ เครื่องมือพ่นหิน และเครื่องใช้อื่น ๆ
 วางเรียงรายอยู่เป็นพวก ๆ

“ สบายดี ? ” ฉันทถาม

“ เราไปพักผ่อนกันเถอะ ” ลงพุด

เครื่อง สบายของ วางเรียง เช่น แถวห้อง เรียบร้อย ทยอยฝัง
 ตกตลึงไปเสียมากมาย เมื่อรวบรวมค มีชนมย์กรวย เนอเค็ม
 เหลืองยอน และยี่ดาแท่ง ซึ่งพอกันไปโถงสี่เคอช

“ สักอ้น ” ลงพุดเสียงดัง “ ถ้าเช่นนั้น ก็พอสำหรับ
 เกินทางต่อไปน่ะทั้งกลบ ถ้ามีอาหารเหลอกลบไป ลงจะเขา
 เลียงพวกเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัยให้หมด ”

ฉันทควนจะวัน สดสี่สูงของฉันทในครั้งนั้น แต่เขาก็ยังทำให้
 ฉันทประหลาดใจอยู่เสมอ

“ คราวนี้ ” เขาพูดต่อไป “ เราจะเอาน้ำฝน ซึ่งขงทย
 ความแองหินเหลอานแหละขงระคักไว้ให้เต็ม จะได้น้ำคองทนทช
 ในการชอนน้ำอีก ส่วนแพนนี้ ลงจะขอโทษันสี่ชอมแนมให้คักกล
 ที่เราจะทำได้อึงแม่ลงคักว่า จะไม่คองใช้มันอีกคักตาม ”

“ ทำไมล่ะ ? ” ฉันทถาม

“ลองเขียนดูให้เขาเตรียมพร้อมไว้ให้เรียบร้อยเท่านั้น
ลงไม้ก็คิดว่า เราจะย้อนกลับตามทางเดิมอีก”

“เราไปกินอาหารพิเศษเถอะ” เขาชวน

เมื่อเขาสั่งให้ซันส์ เตรียมพร้อมแล้ว เขาก็เดินตรงไปที่
แหลมหิน นั่นก็ตามเขาไปด้วย

เราได้อินเนอร์แท่ง ซอมบี้เกรวย และน้ำชา นินซอ
ลารภาพว่า เป็นอาหารพิเศษ ที่ฉันไม่เคยได้กินอะไรอร่อย
เหมือนอย่างนี้เลย ความที่ประคบกับอากาศสดชื่น และ
ความสงบใจหลังจากที่ได้ตื่นเค้นมาแล้วแล้ว ส่วนแต่เป็นเหตุ
ทำให้เรานอนอาหารอันนี้

ในขณะที่กำลังกินอาหารกันหย่อน นินตามลงว่า เราจะ
รู้แน่ได้ทุกอย่างว่าเวลาที่เราอยู่ที่ไหน และได้พักเสีมา

“สำหรับตัวฉันเอง รู้สึกว่าอยากกระคำนวณได้ทีเดียว”

“จึงหยา การคำนวณที่แน่นอนย่อมเป็นของยากใน
เวลานี้” เขาตอบ “เพราะว่า ในระหว่างสามวันก็เกิดพายุ ลม
ไม้ไค้จกยักราวเร็ว หรือที่ลทางที่แปลของลอยไว้อยู่ แต่ถึงกระนั้น
คามการคำนวณ เราก็อยากกำหนดตำแหน่งที่เราหยาขึ้นก็ได้โดย
ใกล้เคียง เราไปค้เข็มทิศกันเถอะ”

เราสองคนก็ไปก้กันหิน ซึ่งสันสว่างควรมองไว้

เมื่อถึงถิ่น ลาดวารีรายทยอยเข้ามาตั้งแถว วางลง

แขนวราย และสิ่งเกศกเข็ม เข็มนั้นแกว่งไปใต้สีกสองสามวอย
แล้วก็ทยอยเข้าไปตามแนววงของสนามแม่เหล็ก ลงมือขุด ขุด
ตามลวดก็มีของขุด ในที่สุดเขาหันมาทางฉัน ทำท่าถาม

“เป็นอย่างไรกัน?” ฉันถาม

เขาชี้ให้ฉันดูเข็มที่สี ฉันวิ่งขึ้นด้วยความประหลาดใจ
ปลาย เหนือของเข็มที่สีนั้นชี้ไป ตามแนวที่เราเชื่อว่า เป็นที่สีได้
ปลายเข็มขุดกรงเขาทำผิง แขนก็จะขุดออกไปทางทะเล

ฉันเข่ากุดของเข็มที่สีนั้น แล้วตรวจดูอีก มันก็ยังคงจ
หยุดตามเดิม ไม่ว่าฉันจะหมุนกลองไปทางทิศไหน เข็มก็ยังคง
หยุดตามทางเดิมที่มีทิศทางหมายไว้

เราต้องลงเสียเถวว่า ระหว่างเกิดพายุไต้ฝุ่นนั้น ทวงลม
โตะเปลี่ยนไป โดยเราไม่ทันสังเกต และได้ศึกษาผลของกลอง
เข้าผิงเข็ม ซึ่งลงมันไว้ว่าใต้เส้นทางที่หลั่งน้ำไหลแล้ว

ฮาร์เน่ สักนุสเสมมี ฮักแล้ว

ฉันรู้สึกว่าเป็นการ เหลือความสามารถ ที่จะพรรณนา
อธิบายต่าง ๆ ซึ่งรศวนศาสตร์อาหรับ ลึกลับหรือลึกลับ อธิบาย
เหล่านี้คือความฉงน ความไม่เชื่อในสิ่งต่าง ๆ และในที่สุด
ความโกรธอย่างสุดซึ้ง ฉันไม่เคยเห็นใครมาแต่ก่อน ที่คิด
อะไรอย่าง ๆ ที่แหม หรืออื่น ๆ แทนที่จะง่าย ๆ พายุล่องเช่นนี้เอง
ความอึกโรยในการเดินทางก็ และภัยที่เราไปประสบมาแล้ว
นั่นก็ เพราะต้องผ่านข้าศึกครั้งหนึ่ง เพราะเราเกลียดชังมาสู่
ที่เต็มอก แทนที่จะก้าวหน้าต่อไป

ในไม่ช้าก็ ลงก็ใกล้ก็ถึงเต็ม

"เพราะเหตุอะไรอย่างนี้?" เขาคำครวญ "ความ
แผ่วปรวนของข้าศึกกลายเป็นสัตว์ของลงเสียแล้ว ลม ไฟ
และน้ำ ได้มาร่วมกันเป็นอุปสรรคขวางทางของลง ก็ละ ระโถ
รู้กันว่า ความประสงค์ของลงจะทำได้ไหน ลงจะไม่ยอมแพ้
จะไม่ถอยหลังจนกว่าจะถึง เราจะได้เห็นว่าใครชนะแน่ มันเส
หรืออิมชาติ เราจะได้เห็นทางพวงน ขณะนั้นเอง เขาคณะที่

ได้ใส่สิ่งเรามาซึ่งฝั่งทะเลส่วนนี้แล้ว ลุงก็จะไม่จากไปโดยไม่
 สำหรับหกโททิวเสียดอกัน

คำพูดเหล่านี้ของพวกเขาใจโตชดชอน เมื่อใจเข้แรงจวเรา
 โทกกลับมายังฝั่งเหนือออก - แดะเป็นคนละคอนกันกับที่เราเริ่มออก
 เดินทาง ซ้ำมทะเล - ช้อรตกรวยเขนคงจะ ห่อ ห้าง ไปทางทิศ
 ตะวันตก - ถึงนั้นแรง ไม่มื่อะ ไรก็ไปกว่าที่จะ ทำการ ล้ว หรวก
 ภูมิประเทศใหม่แต่ั้นโดยรอบหย่างละเอียด

“เราออกตรวจคราวเสียดอกันเดี๋ยวนะ” ล้นพท

เราพากันออกเดินไป ปล่อยให้สันต์ทำธุระของเขาหุ
 คนเดียว

เราเดิน เลี้ยวไปตาม ฝั่งทะเล ลีเคิน ยวอด เป็น ทนทางราว
 หนึ่งไมล์ ก็เห็นภูมิประเทศเปลี่ยนแปลกไปทันที พนทแถบนั้น
 ดูเหมือนว่า โทพลดกกลับย่นลงล่าง แยกแยะเนินชันด้วยก้อนหิน
 ซึ่งซับซ้อนกันหุยเยื้องกลางกันขึ้นมาเป็นเนินสูง เช่นชันๆ

เราเดิน ไปกับความลำบาก ทันใดนั้นเราก็แลเห็นทงของ
 หรวกทราย ซึ่งเต็มไปด้วยท่อนกระดูก ก็เหมือนกันเป็นเข้า
 หนักวาง โหยซึ่งฝังสพมันต์และสัตว์คงสองพันขึ้นมาแล้ว

เราวิ่ง เดิน ผ่าน โครง กระดูก เหล่านี้ไป เท้าของเรา
 เหยียด ย่ำ ไปบน โครงกระดูก ของสัตว์ ในสมัย ก่อน ประวัติ สาค

ซากสัตว์ หรือ คอไม้ที่ กลาย เป็น หิน ล้วน แค่งเป็นของหายาก
และเป็นโบราณวัตถุที่น่าสนใจ ซึ่งสถานพิพิธภัณฑ์ของ เมือง
ไทย ๆ จะต้องพยายามให้ได้ไว้เป็นสมบัติ

ฉันประหลาดใจจนพูดไม่ออก ลงมือขึ้นไปบนท้องฟ้า
ข้าปากกว้าง ตามอง ลอกแว่น ออกมา ก็มี ๆ เงย ๆ
เหลียวซ้ายแลขวา อากัปกิริยาทั้งหมดของเขา สดกเงกให้เห็น
ว่าเขามีความประหลาดใจเต็มที

แต่ถึงกระนั้น ก็ ยังมี สิ่ง ที่น่า ประหลาด ใจ ยิ่ง ไป กว่า อีก
เขาวิ่งตรงไปเหยียดตัวกระโดดลงมาหัวหนึ่งแล้วพูดด้วยเสียงสั้น ๆ ว่า

“อ๊กเซต อ๊กเซต หัวคน”

“หัวคน จิง ๆ แทะละ” ฉันพูดขึ้นด้วยความสนเท่ห์
เช่นเดียวกับเขา

เราเดินเหยียดย่ำไปบนกองกระดูกต่อไปอีกครึ่ง ชั่วโมง
เราพากันเดินต่อไปด้วยความหายากรู้หายากเห็น ยังมีสิ่งแปลก
ประหลาดอะไรอยู่ในที่นั้น อีก ? มีสมบัติอะไรบ้างเพื่อวิชา
วิทยาศาสตร์ ?

เมื่อเดินไปไคร่ราวหนึ่งไมล์ เราก็มาตั้งชายป่าที่ขี้แคมีใช้
ป่าที่คึกคักเหมือนขี้แคที่เราเห็นที่ใกล้ประตูนครอยเนน

พนักมัตระไคร่น้ำจนทั่วไป มีลำธารเล็ก ๆ หลายสาย ไหลห้วยเขยิบ ๆ ตามข้างลำธารมีคนเพื่อนจนทยอยเรียงราย คล้ายกับที่ปลูกไว้ในห้องกระจก ต้นไม้แต่ละพซเหล่านี้ไม่มีสี เพราะไม่ได้มีแสงอาทิตย์ ล้วนเป็นสีน้ำตาลอ่อนซีด ๆ เหมือนกันหมด ใบไม้ไม่มีสีเขียวสดเลย กอถักไม่มีสีและไม่มีการดูราวกับว่าถ้าช่วยกะตาคัสซัค ๆ

ลงกล้าก็เก็บเข้าไปในป่าทึบนั้น ฉันความคิดไปเกี่ยวกับความหวาดกลัว ทันใดนั้นฉันหยุดซังก กระจกแก้วใสไว้นั่งที่ฉายกรากไปทั่ว ๆ นั้น สามารถส่องให้เห็นสิ่งเล็กที่สุดในส่วนลึกของบ้านไม้ ฉันคิดว่าฉันได้เห็น—ได้เห็นแน่ ๆ ไม่ใช่ชั้นตา ผากเลย ฉันได้เห็นจริง ๆ เห็นร่าง โหยงโตหลายร่างด้วยกัน เคลื่อนไหวอยู่ใต้หมักต้นไม้ใหญ่ ร่างเหล่านั้นเป็นสัตว์ทมิฬที่มีคอ ผงข้าง ไบรอนซึ่งสวมพื้นช่ไปแล้ว ไม่ใช่ซากของมัน แต่ยังมีชีวิตอยู่

ฉันเห็นข้างตัวใหญ่ ๆ งวงของมันแกว่งไปมาอยู่ใต้ต้นไม้ เหมือนกับผึ้ง ฉันได้ยินเสียงงาของมันที่มแทงเปลือกต้นไม้ ไบรอน กิ่งหัก ไบรอน หายเข้าไปพวยในคอหอยอันแข็งแรงของสัตว์ใหญ่เหล่านั้น

ลงมองกฝูงข้างเฉยอยู่

“มาสิ!” เขาพูดแล้วขยับแขนขึ้นไว้ “เกินค่อไป!
จะไค้เจ้าไปทูลโถ่ๆ”

“หย่าเลย!” ดันค้าน “หย่าทีเดียว! เราไม่มีอาวอมา
เราจะไปทำอะไรไค้ เมื่อตกไปอยู่ในฝูงของสัตว์สี่เท้าเหล่านี้?
กลั๊ยเด็ก ลุง ไม่มีมนสกล้ำพอที่จะเผชิญกับความคร่ำครวญของสัตว์
พวกนี้ โดยไม่คำนึงถึงภัยที่จะบังเกิดขึ้นในภายหลังดอก”

“ไม่มีมนสหรือ?” ลุงพูดเสียงต่ำๆ “หลานเข้าใจผิด
เสียแล้ว อักเซต มองคุณนซี ลุงคิดว่าไค้เห็นมนสคนหนึ่ง
มนสเหมือนกั้เราเอง และเป็นผู้ชายกั้ว”

ดันยักไหล่แล้วกั้มองก ในใจไม่แนกั้วจะเชื่อ แมกั้กั้ของ
เชอ ทางออกไปไม่ถึงหน่งในสี่ของไมล มีมนสคนหนึ่งยืน
พิงต้นไมไ้ใหญ่เฉ่าฝั่งข้างนั้นอยู่

ชายนั้นสูงกั้วสี่สอของฟุต หัวของเขาใหญ่เท่ากั้กับหัวควาย
ปกคลุมกั้วยผสมวงรัง เขากวักแกวกั้กั้กั้ไมไ้ใหญ่ ซึ่งเป็นไม้ชอ
อันมีคาสำหรั้มการคุมฝูงสัตว์คักกั้วยรรพนี้

เขายืนนิ่งมีไค้เคลอนไหว งงงัน เขาอาคมองเห็นเรา
เราจึงค่อขั้ตนเสียก่อน

“มาเด็ก!” ดันร้องตะกอน พลังคักลุง ผู้ซึ่งขอมไ้คั้ม
อันน่าเป็นครวงแรกในชวค

เราวิ่งมาราวสี่ห้านาที ก็พ้นจาก สายตาของ สัตว์ผู้
 นึกกลัวนั้น

เราพากัน วิ่ง เรื่อยมา เหมือน กับคน ขี่ าน ถึงชายทะเล
 ก็เทนมพรอก

“คุณนี่!” ฉันพุดพลาถ่วงครึ่งไปยังวัดสี่สิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็น
 ปรุกายหย่อนบน พนชาย

“อะไรนี่?”

“กูนี่!” ฉันร้องตอบ และยื่นคางลงตรงหน้าหย่อนนมมา
 ใหญ่

“เกี้ยวก่อน” เขาพุด “หลานเขาอาจดูเหมือนมากด้วย
 หรือเปล่า?”

“ไม่ใช่เข้ามาเลย แต่ฉันนึกว่า ลูกคงเขามากะมัง?”

“ลุงไม่รู้” สาครวาทพยักขย “ลุงไม่เคยมีสาวชุนนิก
 นเลย”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“แปลกมาก”

“ไม่แปลกหรอก เป็นของมีค่านึง ชาวโชนแลนก็
 มักใช้สาวชุนนิกนี้ อันส์คงเป็นเจ้าของ และทำหลนไว้เป็นแน่”

“อันส์!” ลุงของฉันเอ่ยชื่อผู้นำทาง พลาถ่วงต้นหัว

ครบแล้วเขาก็จำรนาคาวจนนหน้างละเอียก

“อ๊กเซล” เขาพอกข้างของซึ่ง “กายเส้นเด็มเป็นอาวอ
ในสมัยสควัสกสยทก ซึ่งพวกขนนางมีกระเหน็บเข็มชกตักคว
ไปด้วยเสมอ เพื่อใช้สำหรับชั่งกันตัว เช่นชงทมก้าเห็นคมา
จากชาวสเปน และมีได้เป็นของหลานหรือของลุง หรือของคน
นำทางของเราหรือ”

“ลงกล่าวพอกไว้หรือว่า——”

“คุณ! ไบคายมีสนิมขี้เกรอะ ไม่ใช่ขี้มาวันเดียวหรือ
ขี้เขียว หรือสควัสกสยทก”

เจ้าจรวารอดีเกินหรือก กลั้มกระเป๋กระเป๋ว่าคามิเคย เมื่อ
เขาได้ใช้ความมคคค่านัง

“อ๊กเซล” เขาพอก “เรากำลังโกลั้ระสำหรับคผลใน
การค้นพยอหนองไทยแล้ว กายเด็มได้คกห้อยบนพันชาย ทนง
สอง สามร้อยขี้มาแล้ว และได้กะทยกระแทกคกคกคกคกคกคกคก
ทลได้พิภพพันกร่อนไป”

“แก้ว” คันทก “มัน ไม่ใช่มา หยทกด้วยลำพังตัว
มันเอง ทั้งมันคงไม่ใช่คคคกขไปเองด้วย คงมีผู้ใคผู้ทงมาทก
ก่อนเรา”

“แน่นอน ชายคนทง”

“และชายคน^๕—”

“ชายคน^๕นั้นได้^๕ใช้^๕กาย^๕สัน^๕เล^๕มน^๕น^๕าร^๕ก^๕ช^๕อ^๕ของ^๕เขา^๕ไว้^๕ เขา^๕
 ต^๕้อง^๕การ^๕ส^๕แ^๕ง^๕ท^๕าง^๕ไป^๕สู่^๕โ^๕ก^๕ล^๕าง^๕พิ^๕ภ^๕โ^๕ห^๕ี^๕ปร^๕าก^๕ค^๕อ^๕ค^๕ร^๕ง^๕ท^๕ง^๕ มา^๕
 ช^๕ว^๕ย^๕ก^๕ัน^๕ท^๕าร^๕อง^๕ร^๕อย^๕ค^๕ช^๕”

เรา^๕ค^๕าง^๕ก^๕ั^๕ส^๕น^๕โ^๕ม^๕าก^๕ ึง^๕ พ^๕าก^๕ัน^๕ค^๕ึ^๕น^๕ไป^๕ค^๕า^๕ม^๕ท^๕น^๕า^๕ผ^๕า^๕ส^๕ิง^๕
 ท^๕ร^๕ว^๕ค^๕ก^๕า^๕ม^๕ช^๕อ^๕ก^๕เขา^๕แ^๕ก^๕ย^๕ ึง^๕ อ^๕า^๕ค^๕ เป็น^๕ท^๕าง^๕ น^๕ำ^๕เข^๕า^๕สู่^๕อ^๕ม^๕ง^๕ค^๕.ค^๕
 โ^๕น^๕ที่^๕ส^๕ก^๕เร^๕า^๕มา^๕ด^๕ัง^๕ท^๕เ^๕ง^๕ท^๕ง^๕ ช^๕ง^๕ม^๕ผ^๕ง^๕ท^๕เ^๕ค^๕ย^๕ น^๕า^๕ท^๕เ^๕ส^๕าก^๕จ^๕น^๕มา^๕
 ด^๕ัง^๕เช^๕ง^๕ผ^๕า^๕ม^๕ท^๕าง^๕เ^๕ล^๕ล^๕ช^๕ย^๕ก^๕ว^๕าง^๕ไม่^๕ก^๕ั^๕น^๕ท^๕ก^๕ฟ^๕ุ^๕ ะ^๕ท^๕ว^๕าง^๕ก^๕อง^๕ท^๕น^๕ค^๕็^๕อ^๕
 มา^๕ท^๕ง^๕ส^๕อง^๕ช^๕ำ^๕ง^๕ เรา^๕แ^๕ล^๕เ^๕น^๕ช^๕อ^๕ง^๕ท^๕าง^๕น^๕ำ^๕เข^๕า^๕สู่^๕อ^๕ม^๕ง^๕ค^๕ม^๕ก^๕แ^๕ท^๕ง^๕ท^๕ง^๕
 น^๕ร^๕ท^๕น^๕ บ^๕น^๕ท^๕น^๕าร^๕าย^๕ของ^๕ส^๕ี^๕ลา^๕แ^๕ง^๕ปร^๕าก^๕ค^๕อ^๕ก^๕ั^๕ร^๕ปร^๕ะ^๕ท^๕ล^๕าก^๕
 ส^๕อง^๕ค^๕ว^๕ ึง^๕ล^๕ย^๕เ^๕ด^๕เ^๕น^๕ไป^๕ม^๕าก^๕แ^๕ล^๕้ว^๕ เป็น^๕อ^๕ก^๕ส^๕ร^๕ย^๕ช^๕อ^๕ช^๕อง^๕น^๕ก^๕ท^๕อง^๕เท^๕ย^๕
 ผ^๕ู้^๕ก^๕ลา^๕ท^๕ว^๕น^๕แ^๕ล^๕ะ^๕แ^๕ปล^๕ก^๕ปร^๕ะ^๕ท^๕ล^๕าก^๕ผ^๕ู้^๕ท^๕ง^๕

• 4 •

“เอ.เอส.” ล^๕ง^๕ร^๕อง^๕เ^๕ย^๕ง^๕ค^๕ัง^๕ “อ^๕า^๕ร^๕เน^๕ ส^๕ัก^๕น^๕ุ^๕ส^๕เ^๕ม^๕มี^๕
 ก^๕็^๕อ^๕ง^๕เป็น^๕ อ^๕า^๕ร^๕เน^๕ ส^๕ัก^๕น^๕ุ^๕ส^๕เ^๕ม^๕มี^๕ น^๕ั^๕ง^๕”

อุปสรรค

ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมา ฉันได้ผ่านสิ่งประหลาดพิสดาร
 ต่างๆมามาก ฉันคิดว่าคงไม่มีสิ่งที่จะทำให้ฉันประหลาดใจ
 ใจอีกแล้ว แต่เมื่อได้แลเห็นอักษรสองตัวนี้ ซึ่งได้จารึกไว้
 นานถึงสามร้อยมาแล้ว ฉันก็ฉงนยิ่งขึ้น คุณสติและความ
 คึกเห็นให้เหมือนกับคนงมเข็มในมหาสมุทร ไม่ใช่เพียงแต่ลายเซ็นของ
 นักสีกสารสาวยนวิทยา ซึ่งจารึกไว้บนแผ่นหินเท่านั้น แม้แต่
 ภาชนะซึ่งเราใช้เป็นเครื่องมือสำหรับจารึกนามยี่ห้อของเขา ก็ยัง
 คงอยู่ในมือฉันอีกด้วย ฉันมีใจสงสัย ในความเป็นอยู่ของ
 นักท่องเที่ยวผู้นี้ และข้อเท็จจริงในการเดินทางของเขาอีกต่อไป
 แล้ว ฉันล้มทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ชิ้นตราที่จารึกไว้ประสมใน
 คราวเดินทางกลับ ผู้อื่นได้ทำมาแล้วอย่างไร ฉันก็อาจทำได้
 เช่นเดียวกัน ฉะนั้นฉันจึงคิดว่า ไม่มีสิ่งใดอีกแล้วซึ่งเหลือความ
 สามีลาที่จะทำให้ไม่ได้

“เกินต่อไป! เกินต่อไป!” ฉันร้องตะโกน

ฉันจะกระโดดลงไปยังถ้ำมืดของหน้า แต่ลุงฉุดเอาไว้

ตามปรกติเขาเคยชอยอาหารอันแรงร้อนรวกเร็ว แต่บัดนี้กลับ
แนะนำให้ฉันทำใจเย็นและสงยไว้ก่อน

“เรากลับไปหาชั้นสักก่อนเถิด” เขาพูด “และถอยแพ
มาออกไว้ทนกว่า”

ฉันทำตามเขากว้ออาหารไม่เต็มใจ และชอกเกินอย่าง
วิษณฆ่าไปบนก้อนหินริมฝั่งทะเล

“ดูเงาใหม่” ฉันพคะนระที่พากันเกินไป “ว่าเหตุการณ์
ต่าง ๆ ได้ช่วยผลดีให้แก่เราเร็วมาจนบัดนี้?”

“หลานคึกคะนองหรือ อักเชล?”

“ไม่ของสงสัยเลย แม้แต่พายุก็ยังพิศพาเราเข้าสู่ทางที่
ถูกต้อง สมพายุใหญ่ได้พาเราเข้าสู่ฝั่ง ซึ่งดาอากาศก็ตาม
ปรกติแล้ว เราก็จะถูกพิศพาไปห่างไกลจากถิ่นมาก สมมติว่า
ถ้าแพของเราไปสู่ฝั่งใดแห่งทะเลใดเกินยรอก เราจะเป็นอย่างไร?
ชอยของสักนสเสมหรือ เราก็จะไม่ได้พบ และเราก็คงจะ
ระเหวระอนอยู่บนฝั่งซึ่งไม่มีทางไป”

เมื่อเรากลับมาร่วมวงกับผู้นำทางของเราแล้ว ทุกสิ่ง
ทุกอย่างก็เรียบร้อย พรอมที่จะเดินทางต่อไปได้ในทันที ครั้น
นั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อยแล้ว เราก็ชักใบแล่นไปตามแนวฝั่ง
ย้ายหน้าไปจนถึงแหลมสักนสเสม ตามที่สาคราจารย์ได้เคยบอก

โกตงซอให้ เพื่อเป็นพระลูกดงนักทองเทียวผู้กล้าหาญ ซึ่ง
โกมาพบเป็นคนแรก

กบแสดมไม่สู้เหมาะแก่การเล่นแพ เราจึงนำแพเล่น
จิกฝั่งมากนกกไม้ไ้ บางตอนเราคงใช้ไม้ดอช่วยค้ำเพื่อให้ไป
เร็วขึ้น ก่อนหันซึ่งมทยไ้หน้าทำให้เราคงเดียงซอถนนอกทาง
ไกลไปอีก แต่อย่างไรก็ เมื่อเดินทางมาได้ราวสามชั่วโมง
เป็นเวลาราว 18.00 น. เราถึงตำแหน่งที่เราจะจอดแพไว้ไ้

ฉันไ้คชณฝั่ง ลุงและฉันไ้ไ้คตามจนมา การเดินทาง
พกนมีไ้ทำให้ความเร่งร้อนของฉันทนน้อยลงไ้เลย กลับตรง
กันข้ามเสียอีก ฉันทอดูกความเห็นไ้เฝ้าแพของเราเสีย เพื่อ
คักคณทางมีไ้ขยชนกลับมาจากทางนไ้คอีก แต่ลุงไม่ยอมตาม
ความคักคณ ฉันทคึกว่าเขาไม่รู้สึกกะตือรือรณะอะไรเสียเลย

“หย่างน้อยที่สั้” ฉันทพูด “เราคักควนเริ่มออกเดินทาง
เสียเดยวัน หย่าไ้เสียเวลาเลย”

“ก็แล้ว” ลุงพูด “แต่เราคักจะทำการตรวจคักควนคัก
ไ้หมันเสียก่อน เพื่อไ้แน่ใจว่า เราเรคักคงเคยมเขาขึ้นไ้ค
ไปคักยหรือไม้”

ปากถาซึ่งมี ลักสนะเกือยเป็นวงกลมฉันท กว้างประมาณ
ห้าฟุต ฉันทนคักเป็นโพรงเข้าไปในดิน และเกลี้ยงเกล้าเพราะ

เคยดูสิ่งซึ่งระเบิดพุ่งออกจากไฟไหลผ่านมาแต่ครั้งก่อน
โน้น เราเข้าไปในถ้ำนั้นได้โดยไม้อำบากเลย

เราเดินไปตามพื่นที่ซึ่งรายเอบเสมอกันหมด เมื่อเดิน
ไปไ้คราวหกก้าว ก็มีคนเห็นมีหมวกของทางขวางหน้าเราอยู่
“ข้างๆ หินก้อนนี้มาเกาะอยู่ที่ใด” ฉันร้องขึ้นด้วย
ความเคือง เมื่อรู้สึกตัวว่าคงหยุดซึ่งก็ลงทันที เพราะอุปสรรค
อันเราไม่อาจผ่านพ้นไปไ้

เราพยายามหาทางขวาก็แล้ว ทางซ้ายก็แล้ว ทั่วทุกทั้ง
ข้างบนและข้างล่างจนทั่ว ก็ไม่พบช่องทางอะไรเลย แต่ฉันยังไม่
ยอมยอมมาที่ระหัดทางไปไ้ไ้ไ้ ฉันยังไม่เชื่อแน่ว่าอุปสรรคนี้จะ
ชักขวางเราไว้ไ้จริงๆ จึงก็ลงตรวจดูไ้ก้นหินนั้น ไม่มี
ร่องรอยอะไรเลยสักแห่งเดียว ข้างบนนั้นเฝ้าก็เป็นสีดาแดง
ขวางอยู่เช่นเดียวกัน เราพากันทอดอาลัยในความหวังที่จะ
เดินทางผ่านค่อไป

ฉันชุกตัวลงนั่งกับพื้น ลุงของฉันเดินกลับไปกลับมาย้ำอยู่ที่
ปากทางนั้น

“สักนี้เสมมีทำอย่างไรกันนี้?” ฉันพูดออกมาดังๆ

“อ้อ! เขาคงหยุดซึ่งก็การเดินทาง เพราะก้อนหิน
นี้ขวางหน้าไว้ไ้ไ้ไ้หรือ?” ลุงกลับยั้งถาม

“เข้าไปไม่ได้” ฉันทักเธอ ๆ “หินก้อนที่แตกแยกมา
 ออกช่องทางไว้ คงจะเคลื่อนมาหยุดกันโดยบังเอิญ ในขณะที่
 พยายามไปเกิดระเบิดขึ้น พายหลังจากสักงึดเส่มมีได้เดินทาง
 กลับแล้วเป็นเวลาหลายคืบหลายขี อมงคแห่งคงเป็นช่องทาง
 กัดกินละลายไหลลงมา และแระอาจที่พยายามออกมากงมา
 รวมกันหยุดกัน ทงนเป็นอุบัติเหตุแห่งขปลักขงสักงึดเส่มมีก็ได้
 ปรระสัย และถ้าเราเอาหินก้อนนี้ออกไม่ได้ เราก็จะไปสู่
 โลกต่างพิภพไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้น” ลงพัก “เราเอาเครื่องมือมาเจาะและพัน
 ทำทางไปเถิด เรามาช่วยกันเอาหินก้อนนี้ออกกันเถอะ”

“มันคงแข็ง เกินกำลัง ที่จะเจาะ หรือ พันทงไปได้” ฉันทัก
 พักชุน

“แต่ — — —”

“ใช้หินขี้เถ้าเถอะ เราฝังหินขี้เถ้ากัน แล้วระเบิดมัน
 เสียเลย”

“กินขี้เถ้า! เออ จึงแหละ!” ลงของฉันทัก “เราต้องการ
 ระเบิดหินก้อนนี้ด้วยเท่านั้น ขี้เถ้า ลงมือเถอะ”

สุดท้ายชาวไอชแลนด์ของเรากลับไปที่พัก ไม่ช้าก็กลับ
 มาพร้อมด้วยขวานเจาะ ซึ่งเขาใช้ขี้เถ้าฝังหินขี้เถ้า มันเป็นงานที่

ไม่สู้ร้ายนัก เขาต้องขอรู้ให้หายพอที่จะรักกันสักได้ทำให้เสียอนาคต
กันระเบิดชนิดนี้แรงกว่ากันคำคงสี่เท่า

ฉันกินเกินมาก ขณะดื่มน้ำกำลังทำงานอยู่ ฉันก็ช่วยลง
เตรียมสายชนวน ซึ่งทำด้วยกันขนสั้นๆ ขึ้นไว้ในแถบผ้า
ควีนเช่นเกลียวยาว

“เราคงทลไปไต่ละ” ฉันพูด

“เราคงทลไปไต่แน่นอน” ลงของฉันทวนคำ

พอเที่ยงคืน งานของเราที่สำคัญก็สำเร็จกันสำคัญๆ อยู่ใน
หลุมเรียบร้อยหมดแล้ว สายชนวนล้ามมาตามพินอิมงกันลงปาก
ถาดข้างนอก ประกายไฟแวบเกี่ยวเท่านั้นก็เพียงพอที่จะทำให้
กันระเบิดอย่างแรงระเบิดชนิด

“พรู้งนี้!” สภาคราจารย์พูดสั้นๆ

ฉันต้องคอยหยุดอกดังหกชั่วโมง

รุ่งขึ้น วันพรหัสภักดิ์ ๒7 สิงหาคม เป็นวันสำคัญวันหนึ่ง
ในการเดินทางได้พิภพ เมื่อคิดถึงตอนนี้ ฉันขอไม่ได้ที่จะไป
เห็นระวีด้วยความหวาดหวั่น ถึงแม้ว่าวันนี้มาเราก็ไม่ต้องใช้
เหตุผลในการตัดสินใจ หรือความฉลาดไหวพริบของเราอีกเลย
เราต้องปล่อยให้ เหตุการณ์ดำเนินไปตามแต่ชะตากรรม จะขึ้นตาม
เรากลายเป็นเครื่องเล่นของโลกชาติไปเสียแล้ว

พอเวลา 6.00 น. เราค้างกรูสึกกินเต็น บิกันถึงเวลา
ที่เราจะทิ้งระเบิดสี่ตาแดงเพื่อเบี่ยงทางเดินต่อไปแล้ว

ฉันขอรับเกียรติเป็นผู้ชักสายชนวนเอง เมื่อชุกแล้วฉันจะ
ทิ้งกอลย์มาลงแพร่วมกับคนทั้งสอง แล้วเราจะพากันเดินไปให้
ห่างฝั่ง เพื่อเลี่ยงภัยอันเกิดจากการระเบิด ซึ่งถ้าไม่ยังเกิด
ผลแต่เพียงพายในถ้าเท่านั้น

ตามการคำนวณของเรา สายชนวนจะลามาหยุดราวสี่นาทีก่อน
ที่จะถึงหลุมกินน้ำ ดังนั้นฉันจึงมีเวลาที่จะทิ้งกอลย์มาลงแพ

ฉันช่วยมทวิเพื่อปดขีคหน้าที แต่ก็ไม่สามารถจะระงับ
ความคั่นตกใจไว้ได้

เราไควยเร่งกินอาหารกัน เมื่อเส็ดแล้ว ลุงและผู้นำทาง
ก็ลงแพ ขณะนั้นฉันยังคงหยุดนั่ง ฉันมีโคมจุกไฟไว้พร้อมแล้ว
ดวงหนึ่ง สำหรับชักสายชนวน

“ลงมือไค้แล้วหลาน” ลุงของฉันพูด “แล้ววิยกลย์มา
ไคยเร็ว”

“มันใจเส็ดเด็ก” ฉันพูด “ฉันจะไม่เส็ดเวลาไคยไม่
จำเป็นตามทางเลย”

ฉันไปไค้ปากถ้ำ เข็คข้างโคมออก จัยสายชนวนขึ้นมา
สาคราจารย์ดีเคนขรอกถือโครโนมีเทอวีไว้

“พร้อมแล้วหรือ?” เขาคะโกนถาม

“พร้อมแล้ว!”

“ถ้าเช่นนั้นบุกไฟไค้”

ฉันรีบเอาสายชนวนจ่อไฟ ยังเกิดเสียงเข็วระๆ ครั้นแล้ว
ฉันก็วิ่งอย่างเร็วที่สุดที่วิ่งได้ ทรงไปยังฝั่ง

“โศกลงมา” ลงเว้ง “ถอยไปออกเร็ว”

ฉันส่ายอย่างแข็งแรง เราย้ายหน้าออกทะเล แผลพุ้ยต่าง
จากฝั่งราวหกสัปดาห์แล้ว ขณะนั้นเป็นเวลาที่น่าหวาดเสียวมาก
สาคราจารย์เล่าของเข้มีที่ใคร โนมิเคอร์ก็ลอกเวลา

“อีก ห้า นาที” เขาพูด “สี่ นาที สาม”

ชีพจรของฉันเต้นสองครั้งในหนึ่งวินาที

“สอง หนึ่ง วินาที”

ขณะนั้นยังเกิดอะไรขึ้น? ฉันไม่คิดว่าฉันไค้ยินเสียง
ระเบิด แต่ลักษณะหินเตล่านั้นไค้เปลี่ยนแปลงไปทันที มัน
เข้คทางออกคล้ายกับแหวกม่าน ฉันมองเห็นเทวลักลงไค้ไค้ฝั่ง
ท้องทะเลขึ้นขั้วนเกิดเป็นคลื่นกลมๆมาทนมแพดอยขึ้นสูง

เราทั้งสามคนล้มลงทันที ในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที ทุกทนม
ทุกแห่งก็มืดไปหมด ทนมไค้ฉันรู้สึกว้าสงทนมแพดอยหายไป
เสียแล้ว ฉันคิดว่าแพนตลกคงจะงัดลงไค้ แต่ฉันก็ไค้ไม่เป็น

เท่านั้น ฉันพยายามผลักมันลง แต่เสียงคลื่นได้กักขังเสียงของฉัน
เสียงหมก จนเขาไม่ได้ยิน

นอกจากความมืด เสียงกึกก้อง ถาวรสันต์เตือนและ
วิสกัฟายโน ฉันเข้าไปใกล้กับที่วางได้เกิดอะไรขึ้น ข้างหลัง
ก็ชนหินซึ่งเราจะได้ยินมีเหตุอยู่ การระเบิดทำให้มันเกิดแผ่นดิน

ไหวจน ยักยอกพวกนั้นไปเข้ชอก และรถเล็กกลายเป็นสายน้ำ
ที่ไหลเชี่ยว พักพาเราล่องไปในเหวด้วย

ฉันหมดหวัง - หนึ่งชั่วโมงก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว
เรายังคงเฝ้ากันแน่นห้อยบนแพ ทางซ้ายมือฉันไว้น้ำมันฟอก
มีให้กระเด็นตกไปจากแพ เราวิ่งสับสนสี่เดือนอย่างแรงทุกคราว
ที่แพชนเข้ากับข้างเหว แต่อากาศเข้านั้นก็มีไคยวากคั่นน้อยนิด
ฉันวิ่ง ทัก ทัก เธอว่า เหว นคงกว้างใหญ่มาก ทาง นั้นเป็นทางที่
ลึกลงเสมอ ไคยเคยผ่านมาแล้ว ไคยไม่ต้องการสิ่งใด แต่แทนที่เราจะ
ลงมาด้วยตนเอง เราลัดพาเขาน้ำที่ลงมาด้วย เพราะความ
ประมาทของเรา

ความคิดที่เสถียรอันเวียนอยู่ในสมอระฆังฉัน เป็นการยาก
ที่จะคิด ในขณะที่ ทำกำลังตก ถึงลงมาหย่างน่า เวียนหัวเช่นนั้น เรา
สังเกตจากลม ซึ่งประทะหน้าเราได้ว่า เรากำลังไปเร็วยิ่งกว่า
รถไฟซึ่งแล่นเร็วที่สุด เสียอีก การที่พยายามหยุด ไคยในขณะ
นั้นไม่ประสบผล ตะเขียงไฟฟ้าของเราที่แตก เสียตั้งแต่เมื่อเกิด
การระเียบคนนั้นแล้ว

ฉันประหลาดใจเป็นที่ยิ่ง เมื่อเห็นแสงสว่างปรายคั่นที่
ข้างหัวฉัน แสงไฟรัยห้อยที่วงหน้าข้อมือ ๆ ของฉันส์ คนนำทาง
ผู้สามาดของเราก็ทำการลุกโคมเป็นผลสำเร็จ ถึงแม้ว่า

เปลวไฟระวอยแวว ๆ สดกกว่าในไม้ชำระดินแสง แต่ก็ยังส่ง
แสงสกลไสห้อยในความมืดขึ้นนำกลิ่นไม้ข้าง

เหวนนกวางรังตั้งที่ผนังคากคน แสงสลัว ๆ ไม่ทำให้เรา
ได้เห็นผนังทั้งสองด้าน ในเวลาเดียวกันได้ ความกึ่งขึ้นของน้ำตก
ซึ่งเรากำลังคิดลงมาด้วยนั้น ยิ่งไปกว่าน้ำตกที่สำคัญ ๆ ใน
ทวีปอเมริกาเสียอีก ขางคราวเมื่อแพะทะเลเข้าก็กระแสน้ำวน
แพะที่หมุนไปรอบ ๆ เมื่อแพะลอยเข้าใกล้ผนัง ฉันทักโคม
ขึ้นส่องตามผนัง ก็สังเกตเห็นความเร็วได้ ด้วยถาวรแลเห็นจุดเล็ก ๆ
ของก้อนหินซึ่งเรียงรายอยู่นั้น ทัศนคติอันเป็นทิวแถวด้วยคยาว
เราเข้าไปติดอยู่ที่ในคาขายที่ก้ำกึ่งหม่นคว้างห้อย ฉันทะฮัควา
เร็วไต่ประมาณเก้าสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง

ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าผ่านไปเรื่อย แต่สถานการณ์มิได้
เปลี่ยนแปลง เว้นแต่ความยุ่งยากทางหนึ่งที่ได้เกิดจนพ่ายหลัง
เมื่อได้พยายามจับสิ่งของที่ห้อยบนแพ ไต่เข้าที่เร็วขจร
แล้ว ฉันทึ่งซาบว่า ชาวของของเราสอยหายไปเป็นส่วนมากใน
คราวเกิดการระเบิดเมื่อคลื่นหนุนแพะขึ้นถึง ฉันท้องการรู้แน่ว่า
เครื่องอุปกรณของเราจะมีอะไรเหลืออยู่อีกบ้างหรือไม่ ฉันทึ่ง
เขาโคมเทียบสองคราวคึก เครื่องมือวิทยาศาสตร์ของเราคงเหลือ
เพียงเข็มทิศและไครโนมิเตอร์ ขันโตและเชือกทาสห่มก็ คง

เหลือแค่ปลายเชือกที่พันห้อยรอบ ๆ เสาใบเท่านั้น ขวานเจาะ
ขวานฟัน และค้อน ไม่มีเหลือห้อยเลย ส่วนสี่ของเหลือห้อยพอ
กั้นกั้นวันเดียว!

ฉันตรวจทุกตัวแพ็กไม่พบอะไรอีก สี่ของของเราไม่เหลือ
เพียงเล็กน้อย และฉันมีของกรอบสองสามชิ้น

ฉันก็กระซิบให้สองชายว่า เรากำลังห้อยในถ้ำนี้ด้วย
เพียงไร และเราจะต้องใช้ชีวิตไปได้อีกนานก็มากน้อย แต่ก็จนแล้ว
ฉันก็ทนนิ่งเสีย เพื่อไม่ให้เขาเกิดความคิดว่าฉันมาอีก

ฉันเห็นแสงโคมหรือแสงไฟก็เข้าไป ได้ไหมฉันบอกทุกคน
ความมืดกลืนเข้าครอบงำอีก และเราก็ไม่มีหวังที่จะหนีไปได้
อีกเลย เรายังมีไฟห้อยอีกสองดวง แต่ก็จืดจางลง ดังนั้นฉัน
จึงทำอย่างเด็ก ๆ คือหลับตาหลับเสีย เพื่อไม่ให้เห็นความมืด

เวลาผ่านไปอีก ฉันสังเกตเห็นสายลมที่มา ยี่ระทะหน้า
จึงรู้ได้ว่า อากาศเร็วของเราเพิ่มจนอีกสองเท้าตัว นำพวงคัง
ยิ่งขึ้น ฉันคิดว่าเราไม่ได้อะไรเลยเสียแล้ว เรากำลังตก
ตรงคังไปก็เกือบ ลงและฉันสับสนกันจับแขนของฉันไว้แน่น

ทันทีที่ฉันรู้สึกสัมผัสกับไฟไหม้ แผลไฟประทุเข้าก็
ของสิ่งหนึ่งที่ไม่ใช่ของพระเจ้า แล้วทอดก้มก้มที่ ลานน้ำ

ฉันมาฟัง ฉันมาฟังแล้วได้ฉันสัก
 ภายแล้ว!

แต่สายนาทพุงมาทมนนเป็นหุไม่ช้านัก ในระยะ
 เวลาสองสามวินาที ฉันก็รู้สึกหวิวๆ ใจอากาศวิวิธวิไลเต็มที
 ลงและฉันสัสใจแน่นใจแน่น จนรู้สึกวาทะทุกบททุกตอน และนพ
 ก็ยังคงเป็นพาทนะของเราทั้งสามหุยามเกิน

พระเจ้าไฟระเบ็ด

ฉันคิดว่าขณะนี้เป็นเวลาราว 22.00 น. หลังจากที่ได้
รับความสเทือนอย่างแรงมาแล้ว ประสาททั้งห้าของฉันก็เริ่ม
ทำหน้าที่เป็นครั้งแรก คือ การได้ยินเสียง เสียงที่กังวาน
หวนไหว้กลดลยมาหลายชั่วโมงนั้น ยังกังวานอยู่ในหู
ฉันก็ได้ยินดังนั้นก็เลยตะลึงงันว่า

“เรากำลังลยชยชย”

“ลยชยชยอะไรนะ?” ฉันร้องถาม

“ลยชย เรากำลังลยชยชย! เรากำลังลยชยชย!”

ฉันยืนมีมือออกไขว่ประณัย และรู้สึกว้าวุ่นหนักหนาจนเด็ก
โหดโสม เรากำลังลยชยชยเร็วมาก

“จกโตะเจ้า! จกโตะเจ้า!” สาครวาจารย์ตะโกน

ฉันสับสนโตะโตะโตะด้วยความอยากเห็น ถึงแม้เปลวจะดับกลับ
ลง เเนองควยฮากวเรเคลอนไหวชยชยของเรว แต่ไฟก็ยังมี
ลยชยสว่างใหม่ชยเห็นภาพทงสนโตะ

“เหมือนถ้อยที่ลยชยชยไฉนเอง” สาครวาจารย์พูด “เรว

ถ้าล้วยในปลองนคย ๆ ซึ่งควยไม่เกนยลยสพค เมื่อนาคเล
โหลสงไปดงกันเทวเลว ก็โหลซนหาวระคยขงมัน และเวาก็ลย
กักซนไปควย "

"ซนไปทไทน?"

"ลยก็ไมรู้ แดเวาก็คองเครยมทวพรอมไวโลมอ เพอ
เทคณคเณซงฮากเกคซนคเ เราก่าลยลยซนในอควาเว
ลยลยเพคคททนรวนาก หรือรวนยคไมลคกรคททนงซิวไมง
กงนนเวามาถนฮาทารเซาก่าลยไวคซนเกค"

"ฉนคเณซนเซาพคเซณนคมีมอขงเกเซารุ ลคเส่า ๆ"

"กนฮาทารทวอ?" ฉนทวนค่า "

"แนนซน ไมคธงซกซ"

ลวทวาวรอยพคกยซนสเปณภาสคณมารก ซนสลนทว

"อเวกนน" ลพค "สเปยงกวงขงเวาทายทมค
เลวทวอ?"

"มีทลลยเทานเอง เนอเทงซนเคยวเส่าทวเรวเสวมค"

ลยคคองทนาคฉน

"ลยยงคคควาเวาจะรยคทวทลยอชทวอ?" ฉนถาม

ไมมีคเณทอขคค่าถามขงฉนเลย

เวลาว่างไปอีกหนึ่งชั่วโมง ฉันรู้สึกท้อพระวนกระวายเป็น
ปกติ คนอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน แต่ไม่มีใครลงมือกินอาหารที่
เหลืลยอนนเลย

เรายังคงลยอนนด้วยความเร่งลงเรื่อยไป ข้างครวาก็เร็ว
จนใจหาย เช่นเคยก็ยกขึ้นยกขึ้นจนสระก็สูงเร็วเกินไป แต่
นักบินเหล่านั้น เมื่อยังขึ้นสูงก็ยิ่งเหมือนกับความหนาวมากจน ส่วน
เราลยลยตรงข้าม เราคงผเส่นกับความร้อนซึ่งเพิ่มขึ้นทุกขณะ

เวลาว่างไปอีกหนึ่งชั่วโมง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร
นอกจากอุณหภูมิซึ่งคงขึ้นสูงเรื่อย ๆ ในที่สุดก็ถึงกับคิดว่า
“เราคงตกลงไปไหนบนนครวอนละ”

“ตกลงไปอะไรกัน?” ฉันทวนถาม

“ตกลงไปกินอาหารเขากำลังกินไว้นะสิ แล้วเราจะได้
เตรียมตัวไว้บนกับเขตฝึกเดินต่อไป”

“ถ้าเช่นนั้น เรามากินกันเถิด” ฉันกล่าวรับด้วยความ
เห็นของเรา

ลงแดงขนมีงครอยและเนอแห่งออกเช่นตามส่วนเท่า ๆ
กันแล้วแรก ร่ายกันกิน ลงของ ฉันกินอย่าง ระกละและค
เฮร์ก็อวย ส่วนฉันนั่งลงแน่วว่าหิว ก็กินอย่างไม่รู้ส และกิน
ด้วยความสนใจ ฉันส กินส่วนแบ่งของเราตามปรกคหียงเงียขๆ

เขากินที่โต๊ะน้อยเหมือนคนอื่นๆ ไม่นานร้อนถึงกลางพายหนาวเลย
 เลย เขาพยักตักซึ่งยื่นเท้าซ้ายนัยๆ และโค้เข้ามาสั่ง
 ให้เร็ว ฉะนั้นฉันจึงรีบขึ้น

เรากินอาหารครึ่งสุดท้ายของเราหมดแล้ว มีกินเป็นเวลา
 5.00 น.

ฉันนึกถึงสิ่งที่หายากเร็ว ฉันรู้สึกว่าการชงชงอยู่ใน
 ภาชนะที่ร้อนปานกึ่งไฟ เราพากันเช็ดมือเช็ดหน้าและเช็ดอกออก
 การสวมเสื้อผ้านั้นทำให้ความอบอุ่นที่กายค่อยเย็นลงบ้าง แต่
 ความมึนงงก็ยังคงมีอยู่

“นี่เรามีกำลังใกล้เตาไฟซึ่งร้อนระอุเข้าไปทุกทีแล้ว
 หรือ?” ฉันร้องตะโกนในขณะรู้สึกว่าการอบอุ่นเพิ่มขึ้นอีก
 เป็นทวีคูณ

“เปล่าเลย” ดังตอบ “เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ถึงกระนั้น” ฉันพูด พลางเอามือแตะผนังหิน “หินนี้
 ร้อนราวกับถาดเผาไฟ”

ขณะที่ฉันพูดก็ตรงเข้ามามือแตะหน้าผาก แต่ต้องรีบหลีก
 หนีเร็ว

“น่าเบื่อ!” ฉันร้องตะโกนเล่น

ควรวินเสาศราจารย์ ถึงเกษมบรรดาศักดิ์ไม่ดุษฎี เป็นแต่สังฆ
 ฆาการโกรธเคืองเท่านั้น ทั้งไต่ถามความทวาทศก็เข้าครอบงำ
 ฉันทน์ ฉันทน์ปลงใจตัวเองให้เป็นคนกล้าไม่ไต่ ความวุ่นที่เกิน
 ธรรมชาตินั้น และนาคกำลังเคียดชัง มีนัยบอกเหตุลวงหน้า
 ว่าอะไร? ฉันทน์มองเจิมทีส มีนัยเป็นขี้ไปเสียแล้ว เป็นขี้จริง ๆ
 เจิมแกว่งจากทีสไปทีสฉันทน์ไม่ทูนิง จะไปทูนิง มีนัยทูนิง
 กษัยเป็นโรคเวียนหัว!

“ตุง! ตุง!” ฉันทน์ร้องเวียง “เราเสียดชะควรวิน”

“อะไรกัน?” เขาถามด้วยความเป็นห่วงอย่างประหลาด
 “หลานเป็นอะไรไปหรือ?”

“ฉันทน์เป็นอะไรไปหรือ? ความเมตตาเหล่านี้ซึ่ง สังกะ
 ความวุ่นแรงนียง คุณนาคกำลังเคียดชัง โยนาลอชขันรับ
 กลุ่มเป็นหมอก ความประหลาดของเจิมทีส ล้วนแต่เป็น
 สัจฉานแห่งแผ่นดินไหวตุงนั้น”

ตุงตุงตุงตุงตุง

“แผ่นดินไหว?” เขาถาม

“ถูกแล้ว”

“หลานเชย สังกะว่าหลานฉีกฉีก”

“ตุงไม่ไต่สังกะฉีกฉีกฉีกฉีกฉีก?”

“หลักฐานว่าเป็นสัญญาณของแผ่นดินไหวหรือ? ไม่ใช่เลย
ลงเขาใจว่า เป็นสัญญาณที่กลัวว่านี่อีก”

“ลงหมายควมว่าจะอะไร?”

“การระเบิดครั้งซี!”

“การระเบิด!” ฉันทวนคำ “ถ้าเช่นนั้น เรามีเข้ามา
อยู่ในเปลของพเขาไฟที่กำลังคุดอยู่แล้วหรือ?”

“ลงคักวาทยานั้นแหละ” ลาดราจารย์ อีเกนบรอกค
พลางยิ้ม “และมีนเป็นสิ่งที่ประเดี๋ยวลูกที่ขาดเกิดขึ้นกับเราโค”

“สิ่งประเดี๋ยวลูก! ลงของฉนเป็นเข้าไปแล้วหรือ? เขา
หมายควมว่าจะอะไร? เขายมทอย่างไเป็นทำไม?”

“อะไรกัน?” ฉนตะโกนออกมา “เราตกอยู่ในเขต
การระเบิดของพเขาไฟ เพราะหกมีไค่นาเราเข้าสู่วิตทางตรงหิน
ละลายอันร้อนแรง แห่งสเกิดหินไฟ แห่งธารน้ำเดือด แห่ง
ธาตุกอกษณคที่พเขาไฟพ่นออกมา เราจะถูกพ่นจนสุดของฟ้าพรอม
ทวยเหล่ากษณหินนอยไทย ท้ามกลางเดาดานและหินละลาย
ที่ถูกพ่นพรวดออกมาวกับท่าฝน ในท่ามกลางเปลวไฟที่ขลิวหมุน
ไปราวกับพายุ นี่แหละหรือ คือสิ่งประเดี๋ยวลูกที่ขาดเกิดขึ้นกับ
เราโค!”

กษัตริย์เซมทาร์เสือกยังคงขยู่ในตำแหน่งนั้นตลอดเวลา และ
เมื่อบางเหตุผลสักอันเสมมา เราได้เห็นทางอันกว้างเห็น
เรื่อยไปกระทั่งปลายรัชไมล์

ตลอดเวลา เขาเราจึงเห็นสิ่งของอันด้วย ความเร็วสูงกว่า
เดิม เราจึงได้ลัดโลกเข้าไป ความเร็วอันลัดก็เพิ่มขึ้น นอกที่
ระลอกอันสูง ทั้งนื่องด้วยลัทธิพลของเขาไฟระยิบ

ทันใดนั้น ก็ปรากฏอันสงสลดอันแรงด้วยพลังไฟลงเข้ามา
ในปล่อง ซึ่งกว้างออกไปทุกที่ ซึ่งทางอันลัดนั้น เหมัน
ปล่องไฟมหัศจรรย์ มีไอน้ำพุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน และเปลวไฟ
น้อยน้อยหนึ่งหยั่งข้างขวาและซ้ายซ้าย

“กูนัน กูนันซี ลง!” อันร้องลั่น

“เปลวไฟดำมืดนั้นเอง” เขาพูด “เป็นของอัศจรรย์

ในกาวระยิบของไฟ

“ถ้ามันเข้ามาใกล้เราละ?”

“มันจะไม่มาใกล้เราเลย”

“แต่ถ้าเราล้มลุกหายไรมันจะชกละ?”

“เราจะไม่ล้มลุกชก ชลัดอันกว้างชกทุกที่ และถ้าจะ
ควรว้าเป็น เราคงเห็นเสียก็ได้ แล้วเข้าไปแลในโพรงหิน
ที่โลกหนึ่ง

“แล้วก็น่า น่าทึ่งมาเรื่อย ๆ อีกละ?”

“ไม่มีน่าอีกแล้ว อีกเซต มีแค่หินละลายซึ่งไหลกันเร็ว
จนสัปดาห์ต้องเก็บกัน”

ความจริงเป็นเช่นนั้น ของเหลวที่หนักกันเร็วขึ้นมาแต่แรก
นั้นไม่มีแล้ว มีแร่ธาตุต่าง ๆ มาแทนที่ แร่ธาตุเหล่านั้น
ขึ้นมาและกำลังเกิดภัย ความร้อนทั่วชุมชนแยกกันไม่ไหว
เพลิงไหลโซมตัว เพียงแต่ความเร็วของการลอยพุ่งจนเท่านั้น
ก็แยกทำให้เราหายใจไม่ออกหทัยแล้ว

อย่างไรก็ตาม สาตราจารย์ลเคนยรอก ก็มิได้ทิ้งแผลตาม
ที่โคคิดไว้ก่อน เขาทำถูกทีเดียว ไม่เช่นนั้นที่เราเข้ามาคือเป็นแผล
นั้น เป็นถาวรของวัยหาวมันคงของเรา ซึ่งเราจะหาไม่พบในที่
อื่นใดเลย

รุ่งขึ้นก่อน 8.00 น. มีเหตุการณ์ใหม่ที่ย่างหนึ่งเกิดขึ้น
การลอบเลือนขนสัของขนนั้นโคหทัยของกลอง แผลหทัยหนึ่งหทัยก็
“อะไรกันนี่?” มันร้องถาม ตัวเขาไปเพราะการหทัย
ซึ่งก็ในทันทีทันใด

“ก็หทัยนะซี” ลงคอบ

“การระเบิดของเขาไฟสันสัลงแล้วหรือ?”

“ลงคอบว่ายัง”

ฉันข่มขืนมของไปรอย ๆ ของที่แพะไปคิดแค้นเข้า เลย
กันแระชาทุกทีกำลังคนขมมาไว้โศกเศร้าว ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว
เราต้องผลักดันไฟให้หลุดออกจากม่งหินโศกเศร้า

แต่การนี้ก็มิใช่เป็นดังนี้ หินละลายและเส็ดหินที่รวมกัน
เป็นลำคั้นแพจนมานาน ก็หย่อนง่อยเหมือนกัน

“นี่พเจ้าไฟหยุดระเบิดแล้วหรือ?” ฉันร้องถาม

“อ้อ!” ลงของฉันฮากันโศกมิใช่ระเบิดยาก “หลาน
กลัวว่าจะเป็นอย่างนั้นหรือ ถ้าใจให้มันไวอีกครึ่งเดี๋ย การหยุด
นิ่งคงไม่เป็นที่ยุ่ยานัก ยี่คนก็ล่วงไปทำนาที่นั่น และ
ไม่ช้า เราก็จะลอยขึ้นสู่ปากปล่องอีก”

ขณะที่พูด เขายังคงร้องใคร่ในมิเคอร์วิทย์ตลอดเวลา
ในไม่ช้าแพก็ไต่ควิว และลอยขึ้นสู่เบของบนโศกเศร้า แต่ก็เป็น
ไปชั่วเวลาสองนาทีเท่านั้น แล้วก็หยุดอีก

“ก็!” ลงพูดกลางเวลา “อีกสิบนาที เราก็จะลอย
ขึ้นไปอีก”

“สิบนาทีหรือ?”

“ถูกแล้ว นี่เช่นพเจ้าไฟซึ่งมีซากการระเบิดเป็นพัก ๆ
มันหยุดให้เราพักหายใจเหมือนกับควิวมันเอง”

ลงของฉันทพดลทั้ง ๆ กระจ่างเวลากำหนด เราถุกถักกัน
 ลอยขึ้นด้วยความเร็วสูงเสียดๆ เราต้องพึ่งพายลงเกาะแปงไว้
 แน่น เพื่อบังให้กระแสน้ำพัดออกไปนอกแปงไว้ หันโศกนั้นเอาถากัน
 ถึงงัดลงอีก

การเคลื่อนไหวทำงานของนัก เกิดขึ้นซ้ำซากถุกถักกัน ฉันท
 บอกรู้ไม่ถุก รู้แค่เพียงว่า ถุกถรวาที่เร็วถุกถักกันลอยขึ้นใหม่ ๆ
 นั้น มีกำลังแรงเพิ่มขึ้นทุกที และในระหว่างเวลาพัก เราถุก
 เกือบหายใจไม่ออก เมื่อเวลาเคลื่อนไหวที่ต่อไป อากาศร้อนทำให้
 ฉันทหายใจไม่ออก การสัมผัสที่ไคร้แล้วไคร้ซ้ำอีก ทำให้
 ความรู้สึกของฉันทค่อย ๆ ลมหายใจเย็นล้าก็มันทุ้มไป ถ้า
 หากฉันสัมผัสไคร้เห็นยวตัวฉันไว้ ฉันทคงเอาหัวที่มึนชาถุกยัดนั่งหินเสีย
 หลายครั้งแล้ว

ฉันทจำ เหตุการณ์ ซึ่งเกิดขึ้นในชีวิตไม่ถุก ๆ มาได้ไม่ถุกถัก
 ฉันทมีความคิดถุกเพียงในเสียง ซึ่งดัง สั่นไม่ หยด หยอน ใน
 อากาศเคลื่อนไหวของถุกถักขึ้นข้าง และในอากาศที่แพทมนเวียน
 คุกรุ่นข้างข้าง มันโกลนถุกหอยขึ้นบอกลดกันหันละลาง ตามกลาง
 ผงเจาซึ่งปลิวเป็นพลาฝุ่น และเปลวไฟซึ่งถุกโผลงทอโยกขอย
 ลังสีกายที่ฉันทเห็นถุกถัก คางหนาของฉันท ซึ่งถุกแสงไฟ
 สว่างจ้า

ศกรอมไบต์

เมฆฉินเดินตามนอกวงแหวน ก็รู้สึกวุ่นวายอย่างหนึ่งของ
ฮันส์ โขบหยูรอมเฮว และอีกข้างหนึ่งพุ่งลงของฉินไว้ ฉิน
ไม่ใคร่ขยิบตาเขี่ยรายแรงฉินโค นอกจากถลอกเล็กน้อย และ
รู้สึกตัวสั้น ฉินนอนหยูบนไหล่เขา ห่างจากเหวประมาณ
สองก้าว ถ้าฮันส์ขยิบตัวแม้แต่เล็กน้อย ก็ระคายตกลงสู่ก้นเหวนั้น
ฮันส์ ก็ช่วยให้ฉินรอดพ้นจากความตาย ในขณะที่ฉินตกลงลงมา
ความฉากปากปล่องภูเขาไฟ

“เราอยู่ที่ไหนกันนี้?” ลงถาม คุณเหมือนเขารูสึก
ไม่เป็นที่พอใจเล็กน้อย ในถ้ำที่กลับเข้าสู่ผิวโลก

คนนำทางของเรายกไหล่ สบแหว่งว่าหนี้ยงฉิน

“ในโซซแดนส์ไฮโคม?” ฉินถาม

“ไม่ใช่” ฮันส์ตอบ

“อะไร? ไม่ใช่หรือ?” สภาคราจารย์วัยชองกระโดน

“ฮันส์ผิดไปแล้วละ” ฉินพุกพลาญลุกขึ้น

ฉินหวังว่า จะได้เห็นยอดเขา ซึ่งปกคลุมไปด้วยหิมะ ฮันส์
รู้สึกสูญเสียในแดนเห็นของโลก ซึ่งส่องสว่างด้วยแสงอาทิตย์

ชอบ ๆ แล้วยังกลัวว่ามีประเทศดลบันดาลกันเข้ามาด้วยความภาค
 หมายไปหมด ดึง อันต์ และควินได้มานอนอยู่บนตาคเขา
 ซึ่งร้อนรุ่มด้วยแสงอาทิตย์อันแรงกล้า คินแทบไม่เชื่อเย็นค่า
 ของตัวเธอ แค่วินนั่งที่เตรียมแต่กวาดก้นจรดไปนั้น ไม่ทำ
 ไรส่งสับซึกออกไป เราขอมาพันปล้องของเขาไฟไคท์อย่างแหย
 จะไม่มีเครื่องแก่กายเลย และดวงอาทิตย์ซึ่งเรามีไค้ประเศเลย
 อดสกลเวลาสองเดือนที่ล่วงมานี้ ก็กำลังแผกแสงสว่างและความ
 ร้อนมายังเราเต็มที

ศาสตราจารย์เฮย์ชันว่

“นี่ไม่ใช่ของเขาไฟในแถบเหนือ ซึ่งมีสีดาแดง และขอก
 ปกคลุมด้วยหินะ”

“ถ้าเช่นนั้น —”

“ก็ใช่! อักเซล กู!”

เห็นอิทธิฤทธิ์เขาไปราวห้าร้อยฟุตเป็นพียงมาก มีปาก
 ปล้องของเขาไฟ ซึ่งมีเปลวไฟสูงเป็นตึกกาล มีหินละลาย
 และแก้วด้านพื้นซอกมาทุก ๆ สิบห้านาที ฉันทึ่งคิดว่า เขานั่นมัน
 สเทือนไปหมด นะตาคเขาเบื้องล่างดิกลงไป มีแร่ธาตุ
 ซึ่งเกิดจากอากาศระเบิดของสุ่มหอยเป็นชั้น ๆ ยาวเหยียดลงไป
 ราวเจ็ดร้อย หรือ แปดร้อยฟุต เขิงเขาเบื้องล่างนั้นมองไม่เห็น

เพราะทีวีไม่ขยับเสียดมก ในจำนวนต้นไม้เหล่านั้น สันหลังงอค
ไต่เข้ามาคนมะเขือ ต้นขอลี และเถาขุ่น ซึ่งมีผลสีม่วงเป็น
พวงงาม

ภูมิประเทศทั้งนี้มิใช่ลักษณะในดินแดนภาคเหนือของ
โลกเลย

เมื่อมองลงแนวไม้สนเขียวขจีออกมาไป จะแลเห็นพุ่มไม้
ในทะเลสาบหรือมหาสมุทร สดๆให้รู้ว่า แหล่งอันน่าชมชม
เป็นเกาะกว้างไม่กี่ไมล์นัก ทางตะวันออกมีท่าเรือเล็กๆ มีเรือ
ชนิดที่มีรูปร่างแปลกกว่าที่เราเคยเห็น แล่นไปมาบนท้องน้ำสี
เขียวคราม ใกล้ออกไปเบื้องหน้าโน้น มีหมู่เกาะ ไล่ตื้น
เห็นอันน่าประหลาดมากมาย จนควรวาทเป็นอะปลวกใหญ่ๆ
เรียงรายกันอยู่ ทางทิศตะวันตกเห็นตาคซึ่งคล้ายดอกไม้สูงขอบ
ฟ้า บางตอนก็เห็นภูเขาเขียวทึบอย่างเด่นชัด และบางตอนก็มี
ภูเขาไฟ ซึ่งบนยอดก็มีกลุ่มควันพุ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ทางทิศเหนือปรากฏพินน้ำยาวเหยียดสู่ก้นสาบคาย ทีวี
แสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับ เห็นยอดเสากะโหลงหรือบ้าง
เห็นใบเรือที่ของลมพัดตรง โน้นข้างตรงนั้นบ้าง

ภูมิภาพที่มีไทม์เก็มน่าจะไทม์หินเช่นนั้น ทำให้ความงาม
อันน่าพิศวงของมันเพิ่มขึ้นอีกหลายร้อยเท่า

“เราอยู่ที่ไหนหนอ? นี่เราอยู่ที่ไหน?” ฉันรำพันกับ
ตนเองซ้ำๆ ซากๆ

ฉันตั้งหลักากลางห้องยกคนไม่มีกัจฉาอะไรเลย ลงมือแต่ง
ไปข้างหน้า

“เราถูกอะไรซออะไรก็ตาม” ลงพุกในที่สุด “มันค่อนข้าง
ระอຍຸ່ນเกินไป พูเขาไฟก็ยังไม่ระเบิดหุ่ย และทุเรศมากที่เกี่ยว
ในเมื่อเราตกลงออกมาจากพูเขาไฟไค้แล้ว แยกตัวมาโดนก้อน
หินใหญ่ ๆ ตกถลอกทั่วตัว เราลงไปข้างล่างกันเถอะ จะไค้สับค
ให้รู้แน่ๆ ว่า เราอยู่ที่ไหน นอกจากนั้นลงก็ทั้งหัวและกะทายน้ำ
เคลือบตามแล้ว”

แน่นอนมันเกี่ยว ลงของฉันไม่เป็นคนที่คิดใจคิดในสิ่งไร
มากเกินไป สำหรับตัวของฉันนั้นล้มความมีชีวิตหมดสิ้นแล้ว ฉัน
ฮากนั่งหุ่ยนะที่นั่นไค้ก็ออกหลายชั่วโมง แต่ฉันก็จำต้องขยับคิก็ตามลง
ของฉัน

พูเขาไฟลงจนสิ้นมาก เราเดินพลาบย้อๆ เมื่อไปเหยียบ
ถลอกของถาด้าน ในขณะพยายามเองจากเหล่าธารหินละลาย
ซึ่งไหลคกคกเขยวลงมาเหมือนน้ำรัย ฉันพูดจาละเอียดยกตะ
เวลาที่เราลงมา ความมืดเห็นของฉันก็ให้ฉันพุ่งสำนเกินไป
จนยากที่จะนั่งเงยบไว้ไค้

“เราขุโงะฮอนซอแน้ๆ” ฉันทักขัน “คงเป็นเตียงกล
ของอินเกอ หรือหมี่เกาะมลายา หรือเกาะกลางสมท เราได้
เก็บทางขามมาครึ่งพิพ และได้มาโละนระที่ขงตรงขามกั๊ก
เก็บแล้ว”

“ก็เข้มกิสว่าอย่างไรละ?” ตุงถาม

“เข้มกิสแน้หรือ?” ฉันทักขันด้วยความฉงน “ถ้าดูตาม
เข้มกิสละก็เข้มกิสแน้ว่าเราเก็บทางขนทางเหนอเวอชไปกั๊กเก็บ”

“ถ้าเข้มนั้นเข้มกิสกัถวงเราละซี”

“จิง นอกจากกัถนระเข้มกิสโลกเหนอเท่านั้น”

“ขิวโลก ไม่ใช่หรือกั แต่เข้มกิส—”

ตุงห้อยโถในถาดนระกัถอชยายไม้ไ้ ฉันทักขันไม่รู้ว่าระพุกขงไรถก
เมื่อเก็บมาได้ราวสองขิวโมง เราได้กัถหมี่ขานขงมถน
ฮอลฟั ตันกัถกัถิม และเกาะขงุ่นขันสพรง ราวกัถว่าไม่มีใคร
เป็นเจ้าของ ยิ่งกว่านั้นเราผู้ห้อยโถในสภาพกัถขงการอาหารและ
เสื่อผา จึงไม่เลอกัถว่าเป็นอาหารขนิคโก ข้างขันใจอะไรเข้มนั้น
ในเมื่อโกปลัดผลไม้กัถนากันเหล่านัใส่ขากัถกัถ และได้กัถกัถขงุ่น
สีม่วงพวงโตๆ เข้าไปแล้ว ทำงออกขงไม่ขงูโกลนกัถมีขง่นำ
บขหนง ห้อยกลางถาดนระขงาพายโครมไม้ เราวางนถาดนระและ
ถาดนระกัถกัถความขงุ่นขานขงาพายเหล่านั

ในขณะที่เรากำลังพักผ่อนอยู่ ก็เห็นเด็กคนหนึ่งโดดตัว
ออกมาระหว่างคันซอล์ฟ

“เฮ้!” ลินท “นั่นดำจะเห็นพลเมืองคนหนึ่งของเรา
บรมสุขน”

เด็กคนนั้นเป็นเด็กยากจน ทำทางซไวค และแต่งกาย
จนสกปรก เมื่อเห็นเราเขาก็ตกใจ ทั้งนี้เพราะพวกเราเหลือแต่
กางเกง และไม่ได้โกนหนวดโกนเครากันเลย เราจึงคงมี
รูปร่างไม่มากนัก ถ้าฉันนี้ไม่เป็นคนก็เต็มไปทั่วพวกไร้อู้อย่าง
แล้ว เขาก็จะทำให้เราสับสนจนหมดใจมากทีเดียว

ขณะที่เด็กนั้นจะถอยหนี ฉันก็วิ่งตามไปอุ้มกลับมา
เด็กนั้นทั้งแฉะและสกปรก ร้องฉันทมากลอสทาง

สูงของฉันไปขอโยนหรือวางก็กลัวจะทำไม่ได้ แล้วถามเป็น
ภาษาเยอรมันว่า

“เขาถูกจับอะไร พ่อหนูนี่?”

เด็กคนนั้นไม่ตอบว่าอะไร

“ก็ละ” สูงของฉันท “มันคงไม่ใช่ในเยอรมัน”

จนแล้วก็ตามเป็นภาษาอังกฤกับฉัน

เด็กก็ยังคงไม่ยอมอีก ฉันลงใจมาก

“เป็นไปได้อย่างไร?” ลุงพูซัน แล้วถามเป็นภาษา
ฝรั่งเศสต่อไป,

“เด็กนั้นเห็นขามเคบ

“ตงพทภาสาธิตาคูกุกัก” ตงพท แล้วดามเขน
ภาสานน

“โกเว จีอาโม?”

พนัก์เดียนคำพุกของตงบ่าง

เก็กน้อยก็ไม่ปรีปากเลย

“อะไรนั! พุกไม่เป็นห่อ?” ตงพุกท้วงรู้ล็กโกธร
ขนมมา

“โกเมธ จีอามา เกวสตา อีโซดา?” เขาพุกขำ
เขนภาสาธิตาคี

“สกรอมโยดี” เก็กเลียงแกระทอน และเกนหลกจากมือ
อันต์ แล้วทนเข้าไปในกงออลฟ์ จนออกไปดังท่งหย้า

“สกรอมโยดี! สกรอมโยดี!” นันทวนคำขำ ๆ กัน
ตงเลียนฮากวและคำพุกของนันพร้อมไปด้วย รวักขัว
เราก่าตั้งร้องเพลงประสาณเสียง

โอโฮ! กวเรเกินทางอะไรหย่างนี้! เขนการเกินทาง
พิสการอะไรเขนนี้! เขาพเขาไฟล็กัน แล้วมาออกทางซีกลูกหนึ่ง
ทังเขนหนตางไกลจากที่เกมตงสามพันไมล์ ไกลจากสเนเฟลด์
ไกลจากโอชแลนคัก ทัญกันคนละมุมโลก โขคในการเกินทาง
สำหรวกได้นำเรามาสู่ใจกลางของประเทศไทย ทังทงามที่สุก ในโลก

เราไต่จากภูมิภาคนั้นไปด้วยหิมะตลอดกาล มาสู่ถิ่นแคว้น
อันเขียวชอุ่มด้วยพันธุ์พฤกษา และจากหมู่เมฆหมอกอันมีกิมิว
แห่งภาคหนาว มาสู่ท้องฟ้าสีครามแห่งเกาะซีซิลี

เมื่อไต่กินผลไม้มะกอกน้ำอย่างอิ่มหนำชุ่มชื่นแล้ว เรา
ก็ฉกเก็บครึ่งไปยังท่าเรือของสตรอมโบลิ เราคิดว่าระตัง
ระมัดระวังในการที่จะบอกว่า เรามาสู่ที่นี่ได้อย่างไร ชาว
อิตาลีผู้เชื่อถือในไสยศาสตร์ คงจะคิดว่าเราเป็นยี่สาว ซึ่งโผล่
มาจากสมรทง ดังนั้นเราจึงทำคนๆ คนเรือแตก เราได้เก็บรที
นชัยไปถึง จึงแค่ปลอตกลับกว่า

ขณะที่เราเดินไปตามทาง ฉันก็ยังคงขุ่นขี้มำว่า “แต่
เข็มทิศเล่า เข็มทิศชี้ไปทางไหนหน้ะ เราจะอธิบายแก้ไขให้
อย่างไรกัน?”

“ก็อย่าไปอธิบายมันสิ” ฉันพูดชักด้วยควมไม่พอใจ
“นั่นแหละเป็นทางที่ง่ายที่สุด”

“หือ! สวรรค์อารยแห่งสถานสักสวโยชันเนอุมไม่สามาด
ที่จะค้นพบเหตุผลแห่งสภาพหิมะคาของโลก! นำสะพานเหล็กเกิน”

ขณะที่พวกนั้น สองของกันไม่ไต่ได้เสียเลย มีเข็มชี้คหนึ่ง
หุ้กเอา มีแว่นคาหุ้ยนตงมก เขาจึงกดิเป็นสวรรค์อารย
แห่งไลหวทยาที่ลึงเลโรเลมออกครั้งหนึ่ง

เมื่อเราออกจากกองออลีฟมาได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง ก็ถึง
 ทำเรอซานิวเซินไซ ที่มีฮันส์เรือกค้าบช่วยการของเขาที่ไกรบไซ
 เรามาตลอดเวลาลึบสามสัปดาห์ ลุงได้ช่วยให้เขาด้วยความ
 เข้มใจยิ่ง.

ในที่สุด

บทนี้เป็นบทสุดท้ายของนิยาย ซึ่งแม่แต่บนตาหวานก็
ไม่เคยพิศวงในสิ่งใดเลย ก็ยังไม่ยอมปลงใจเชื่อ แต่ฉันก็
เตรียมพร้อมดวงหน้าไว้แล้วที่จะแกชอสงสัยของคนทั้งปวง

พวกชาวประมงแห่งสครอมโบลด์ฮันรียเรา ในสถานที่เรา
เป็นคนเรือแตกซึกเซมา เขาพากันให้อาหารและเสื้อผ้าแก่เรา
เมื่อใดก็คอยห้อยลงล สบแสงสว่างโสมงแล้ว เราก็ตั้งเรือใบย้ายหน้า
ไปยังท่าเรือเมืองเมสลินา ในวันที่ 31 สิงหาคม เมื่อเราได้
พักผ่อนเสียสองสามวันก็พินิจความอื้อโรยทั้งปวง

วันศุกร์ที่ 4 กันยายน เราโดยสารเรือวอลครัน ซึ่ง
เป็นเรือคดโพยของชาวสวีตฟรังเสส ค่อยมาจอดตามวัน เราก็ขนยก
กัณารแซบดี เรายังคงคิดใจก็กำลังหิวสิ่งเคี้ยวเท่านั้น คือ เข็มทิศ
ถลกขของเรา เหตุผลซึ่งกล่าวชอชยายประกลุมไม้ไค้น ยังคง
เป็นสิ่งทหนักใจสำหรับฉันมาก วันที่ 9 กันยายน ตอนบ่าย
เราก็ตั้งขั้มขรึก

ฉันจะไม่พยายามเล่า ถึงความ ประหลาดใจของ ข้ามารัท
หรือความมี ติของกรอยเบนโคยละเชียค

“ ยินท่านเป็นผู้กล้าหาญคนหนึ่งแล้ว ” กรอยเบนพูค

“ ท่านจะคงไม่จากฉันไปอีก ”

ฉันมองกเขา เขายมทงนาตา

ฉันขอให้ท่านคิดเขาเองเถิดว่า การกลับของสาครวจารย์
จิเคนยรอก จะทำให้ชาวเมืองชิมบรูกันเห็นกันหรือไม่ เนื่อง
ก้วยการพุกอย่างไม่ตรีครองของข้ามารัท ชาววารเกินทางไปสู่
โกลกลางพิภพของสาครวจารย์ก็แพร่ไปทั่วโลก ไม่มีใครเชื่อ
เรื่องนเลย ยิ่งเขาได้กลดลงขามเช่นนี้ควยแล้ว เขาก็ยัง
พากันเชื่อเรื่องนน้อยลงไปอีก

แต่ในการที่ฉันได้มาร่วมควยก้วยในการกันความัน และ
ชาวครวมาย่างหย่างทัมมาจากโฮชแลนก็มาประจวยกันเข้า ทำ
ให้มหาชนมีความเชื่อจนทละนอย ๆ

ทั้งนั้นสิ่งงกสายเป็นคนสำคัญ และฉัน ก็เป็นหลานชอ
คนสำคัญทัมเกยรคพอกควยเหมือนกัน ชิมบรูกมีงานฉลองเป็น
เกยรคยสให้แก่เรา แล้วมีการชมนมคองไทย ลงของฉันก็
ขรรยาย เรืองราว แห่งการ เกินทาง ที่ลง มา แล้วให้ที่ ประ ชุม พัง

เขาเว้นตอนทีกล่าวดงข้อเท็จจริงในเรื่องเซมทิสตอนเกือบเท่านั้น

ในวันเดียวกันนั้น เขาได้นำเอกสารของสัทนุสเสม้มไป
มอบให้เก็บรักษาไว้ ณ พุทธมุกของเมืองอัมมวรก และก็ได้แสดง
ความเสียใจในการที่เกิเหตุการณั้รุนแรง ยิ่งกว่าความ คังใจ
ของเขา มาอีกขวางมิให้เขาสามารถค่าเนินความวิดิทางของนัก
ท่องเที่ยวชาวไอชแลนคั้ไปสู่ใจกลางพิภพใ้กัลลชก เขาเป็นผู้
ทลสมควั้ และ สงข เสงขมึในความ สำเทรัคอันไทย่หลวงของเขา
ข้อเสียงของเขาก็ยิ่งเลื่องลือณั้ดลกันมากช่น

กัวยเกียรคณั้ขิงไทย่ที่เข่าไ้รับครั้งนั้น ทำไ้มีคณั้ชญา
มากกัวยกัน และทวิศคั้ของเข่าขิงไทย่แย่งแผนการวิทยาสาคร
ในขั้ยทาเวองไฟในใจกลางพิภพนั้น ก็ทำไ้เข่ามีคณาเห็น
แตกค่างกั้นนักวิทยาสาครทั่วโลก ข่างที่กัวยวากข่าง กัวย
ลายลั้กัสนั้กั้สรข่าง

ในระหว่างที่มิ การไ้คทอขคณาเห็นแตกค่างกั้นกั้นนั้--
วิทยาสาครคณั้อื่น ๆ ทยู้นั้ ดุงของฉั้มิไ้รับคณาเห็นเข้าใจข่างฉั้
เทลลั้ เพราะฉั้นั้ไ้จากอัมมวรกไปเลียงแล้ว ทั้งที่เร่าไ้พยายาม
อ้นวอนขอข้งให้เข่าคงหยุดค่อไปอีก ชุรลผู้นั้เป็นคณั้ข่างเร่าเป็นคณั้

ขอบคุณที่มากมาย ทั้งเขาไม่ยอมให้เราตกแทนขอบคุณอย่างไร
เลยเสียทีพอ เขาต้องจากเราไป เพราะเขาคิดถึงบ้านเดิมที่
และแม่เขายังคงกลับไปเร่ร่อนอยู่ เขาก็กล่าวด้วยใจ "เพียงว่า
"ลาภอัน" เท่านั้นเอง

จิตใจของเราคือในคน นำทางผู้แก่แล้ว กล้า คนนี้ยังมี
บ้านค้าผู้ซึ่งเขาช่วยชีวิตไว้ระดมเขาเต็มไม้เต็มมือ และฉันตั้งใจว่า
ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ฉันจะคงไปเยี่ยมเขาให้ใกล้ชิดกันหนึ่ง

ในท้ายที่สุดนี้ ฉันคิดว่าเพิ่มเติมน่า การเดินทาง
ไปสู่ใจกลางพิภพ เป็นเรื่อง ที่มหาศนทั่วโลกพากัน เขา ใจ ได้
ยังมี เรื่องนี้ก็มีผู้นำลงพิมพ์ และ แปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ
แทบทุกภาษา หนังสือพิมพ์ ที่ชนหน้าคนจาก ไท่นาคอนล่าอัน
ไปลงพิมพ์ ซึ่งมีผู้นำชื่อนานกล่าวถึงในตัวเองบ้าง คนและ
บ้าง สนับสนุนบ้าง ด้วยความมั่นใจเท่า ๆ กันของบ้านค้าผู้ซึ่ง
แล้วไม่เชื่อ เวลาถึงของฉันรู้สึกเป็นสุขอย่างหนึ่ง ในข้อเสียง
เกียรติคุณ ที่ใคร่ขวัญนี้ ซึ่งตามปกติในช่วงชีวิตของเขาจะหา
เวลาเป็นสุขได้ยากนัก

ในท่ามกลางชัยชนะนี้ ยังมีความกังวลอยู่ อีกประการ
หนึ่ง ฉันคิดว่าทุกได้ก็ถือว่าเป็นเครื่องทรงมานใจแท้ ๆ คือยังมี

สิ่งซึ่งยังคงแก้ไขไม่ได้ และสิ่งนั้นก็คือ เข็มทิศนั้นเอง สำหรับ
นักวิทยาศาสตร์แล้ว สภาพภูมิศาสตร์ของเมืองไม่ใกล้เคียงกันเป็นเครื่อง
ทรมานใจยิ่งนัก

ต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่กำลังเดินจึกแคว้อากต่างๆ ในห้อง
ทำงานของลุง ลันมอไปเห็นเข็มทิศอันนั้นเข้า จึงพิจารณา
มันวางแอบอยู่ที่นั่นทุกเดือนมาแล้ว และมันไม่มีความรู้สึกใน
ความวิตกกังวลอันเป็นต้นเหตุเสียเลย

ทันใดนั้นเอง ลันก็เกิดความประหลาดใจขึ้นอย่างใหญ่
หลวง ลันตะโกนเสียงดังขึ้น

“สาธุการขอรับพระเจ้ามาหาฉันทันที

“อะไรกัน ?” เขาถาม

“เข็มทิศ !”

“ทำไม ?”

“เข็มมันชี้ไปทางใต้ ไม่ใช่เหนือหรอก”

“สถานที่อะไรนะ ?”

“เข็มทิศเปลี่ยนชี้ไปแล้ว”

“เปลี่ยนอย่างไรกัน ?”

ลุงของกูเจ้มทิสอินนั้น แล้วเขาไป เปรียบเทียบกัยเจ้มทิส
อินอื่น ๆ ครั้นแล้วก็กระโดดลงเรือจนสระเก็อน ทอนนั้นเขาหา
เหตุผลไ้แล้ว

“ท่านเอง” เขาพูดเมื่อเขาใจเรื่องตลอด “พายุหลัง
ที่เราลงแหลมสักจนเส่มมแล้ว เจ้มทิสบ้า ๆ นักชกสไ้
แทนที่จะชกสเห็นอนนะซี”

“แน่นอน”

“ทั้งนี้ความผิดของเราก็เป็นอันรู้ชกกันละ แต่ทำไม
ชวเหล่านี้ดงกลดกันไ้ละ?”

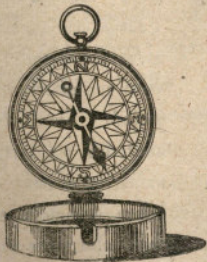
“ง่ายนักเก็ยว”

“อธิบายมาซี หลาน”

“เมื่อเกิดพายุในทะเลก็เอนยวรอนนั้น ลูกไฟกลมทำให้
บันคาเต็ถกบนแพเช่นแม่เหล็กไ้หมก จึงทำให้เจ้มทิสของเรา
เปล็อนชวไ้”

“จิง! จิง!” สัตราจารย์หัวเราะชอกมากังลัน “ไฟฟ้า
เล่นตลอดกัยเรานั่นเอง”

ตั้งแต่วันนั้นมาสูงก็เป็นที่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความสุขที่ สก
 าสตร์จารย์ ออทโท ดิเคนชวอค ได้ริบแต่งตั้งให้เป็นสมาชิก
 ของบัณฑิตสภาวิทยาศาสตร์ สภามิสสตร และสภาโลหะวิทยา
 ที่วไลด ดัน และกรวยเบน ผู้เป็นลูกบุญธรรมของเขา ก็พลอย
 ยินดีและฟูฝายปลื้มไปทั่ว

๖๕๒ บันทึกท้ายเรื่อง

อธิบายคำ

- ชิมบวร์ก — เมืองท่า บนฝั่งแม่น้ำเอลเบ ในประเทศเยอรมัน
- โยฮันแนอม — ห้องสมุดและที่เก็บโบราณวัตถุสำหรับนคร ในชิมบวร์ก สร้างเมื่อ ค.ศ. 1834
- “โฮมส์คริงกลา” โดย “เทอร์เลสัน” — สันธर्व เทอร์เลสัน หรือ สันธर्व สเตอร์เลสัน (ค.ศ. 1178—ค.ศ. 1241) เป็นนักประวัติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงชาวไอซ์แลนด์ ได้แต่งหนังสือไว้มากหลายเรื่อง เรื่องหนึ่งชื่อว่าโฮมส์คริงกลา (The circle of the world) อันเป็นเรื่องกล่าวถึงประวัติของกษัตริย์ชาวนอร์ส ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสงครามแห่งเว โนย์ ค.ศ. 1177.
- อักษรรูนิก — อักษรรูนิกโบราณชนิดหนึ่ง ซึ่งชนชาติกิวตอนได้เขียน แต่ได้เลิกใช้เมื่อ 1300 ปีมาแล้ว
- ไอคิน — เทพคัมในโบราณคดีของชาวนอร์ส
- สเนเฟลล์ — พุทธเจ้าไฟท์กัมแล้วลูกหนึ่ง หูยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะไอซ์แลนด์

- โคเปนเฮเกน — เมืองหลวงของประเทศเดนมาร์ก
- ริกซ์ — เหรียญเงินใช้ในทวีปยุโรป สมัยศกวิสต์ที่ 16
ถึงศกวิสต์ที่ 19.
- มาโนมิเตอร์ — เครื่องวัดแรงดันของก๊าซหรือไอน้ำ
- อินส์บัก — “ซาร์อินส์” บัก เป็นภาษาเยอรมัน แปลว่า
ล่าฮาร
- โครโนมิเตอร์ — เครื่องวัดเวลา
- โคเวซฮาโม? — เราหยุดที่ไหน?
- โคเมซี ซิอามา เควดตา อิชิดา? — ท่านเรียกเกาะนี้ว่าอะไร?
- สครอมโยล์ — เกาะหนึ่งในหมู่เกาะลีปาร์ อยู่นอกจากเกาะ
ซิซิลีไปทางเหนือราว 30 ไมล์ มีภูเขาไฟ
ชอกเคียวกัน สูง 3400 ฟุต ยังคงหยุด
- ซานวิเซนโซ — เมืองท่าในเกาะสครอมโยล์
- แมสลินา — เมืองท่าในเกาะซิซิลี
- มาร์นชยส์ — เมืองท่าในประเทศฝรั่งเศสตอนใต้

ผู้แต่ง

รูดส์ เวอร์น เจ้าแห่งนิยายเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เกิดที่
 นิงส์ (ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำน่านัวร์)
 เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1828 ถึงแก่อนิจกรรมเมื่อวันที่
 (ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำนานอรัม)
 เมื่อวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1905 เมื่อนั่งเครื่องบิน
 ขี่ตัวในกรุงปารีส เขาเริ่มเป็นนักเขียนด้วยการแต่งบท
 ละคอนตลกตลก และบทละครตลกขบขัน แต่เป็นผู้ที่
 ได้โหมมากในวิชาธรรมชาติและวิทยาศาสตร์ และประวัติแห่งการ
 สำหรวก จากการศึกษาในกิ่งวิชาดังกล่าวแล้ว เขาได้เขียน
 นิยายจนเรื่องหนึ่งชื่อ "ห้าสัปดาห์ในบอลลูน" (Five weeks in a
 Balloon) ลงพิมพ์เป็นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1862 ในหนังสือ
 รายค้าชื่อ "The Magazine of Instruction and Amusement"
 ซึ่ง บ็อบ รูดส์ เฮกเซล นักประพันธ์และนักการเมืองชาวปารีส
 เป็นผู้พิมพ์โคสนา ต่อมาภายหลัง นิยายเรื่องนี้พิมพ์จน
 เป็นเล่มใหม่ ค.ศ. 1863 เป็นการแต่งถึงเรื่องราวซึ่งนับว่า
 เป็นของใหม่ในวงการอ่านของมหาชน และนับว่าเป็นรากฐาน
 แห่งชื่อเสียงของเวอร์นในหมู่นักนิยายวิทยาศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์

ความสำหรัผลของหนังสือเล่มนี้ โคซิกนำไปให้เวอร์นฮิส
 คนคังหน้าปากขันประพันธ์เรื่องอ่านเล่นประเภทนสึมา หนังสือ
 เล่มนี้เป็นเล่มเริ่มต้นในซึกซันนึยกยาวกว่า 50 เล่ม ซึ่งก็ได้แปล
 ออกเป็นภาษาต่าง ประเทศแทบทุกภาษาในยุโรป เช่นเรื่อง
 สแกงย็องญาหลักแหลมหย่างนำอัสจรรย เป็นการคากการณ
 ล่วงหน้าแห่งการค้นพบและการประดิษฐ์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นบ่อย ๆ
 ในภายหลัง เป็นการสั่งสอนหย่างประเสีค และเป็นทั้งเครื่อง
 ตรีงโจมตีหย่างนำพิสงในเวลาเกียวกันก้วย นึคอดักสนะ
 ทั่วไปในนึายของ รุส เวอร์น.

ความเป็รื่องปราศรัยของเวอร์น ในคำบรรยายสั้น ๆ และ
 กึทึสึค มีอยู่ในบทประพันธ์ ตอนหนึ่งซึ่งแปลจากเรื่อง
 "Conversation - Lexikon" ของเมเยอร์ว่า "เวอร์นนำผู้อ่าน
 เรื่องของเขาที่อึงไปความทางซึงแออึคก้วยอันตราย อัน
 ล้วนแต่มีจุดหมายสำคัญในเชิงวิทยาศาสตร์ ขางประการแผ่งอยู่
 ก้วยเสมอ — การเกินทางไปโลกพระจันท์ และรอบโลก
 พระจันท์ ไปโลกดาวพิภพ และโคทึเก 7000 โยซัน ไปเซค
 ทनावเหนือ และไปยังแกนทิมะ นะ พูเฮาแอลป์ ผ่านควงฮาทึ
 และบวิวาร ฯลฯ เวอร์นเป็นบัณฑิตในเชิงศิลป์แห่งการร้อยกรอง
 เรื่องราวอันเป็นที่เชือถือไว้หย่างขำขันขำนาญ ก้วยนึายแห่ง

ความคิดคำนึงอย่างสูง และด้วยความเพลิกเพลีนในการแจกจ่ายข้อเท็จจริงและข้อหาแห่งอิมพีเรียลให้แก่วงชน ไม่เฉพาะแต่ผู้ที่ไต่รับการลัทธิศาสนาแล้วเท่านั้น”

เรื่องนยายของเวอรัน ซึ่งมีชื่อที่สก คือ “ห้าสัปดาห์ในขลุ่ย (ค.ศ. 1862) การเดินทางไปใจกลางพิภพ (ค.ศ. 1864) จากโลกมนุษย์ไปโลกพระจันทร์ (ค.ศ. 1865) การผจญภัยของกัปตันซัคเคอวูด (ค.ศ. 1867) ชาวอังกฤษคนชั่วโลกเหนือ (ค.ศ. 1870) เกาะลึกลับ (ค.ศ. 1870—1875) รอบโลกใน 80 วัน (ค.ศ. 1873) ไมเกล สโครกอฟฟ์ (ค.ศ. 1876) เซตคอร์ เสอร์วาเคก การเดินทางผ่านทวงอาทิตย์และขั้วโลก (ค.ศ. 1877) และการค้นพบโลกมนุษย์ (ค.ศ. 1878)

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วัดสังเวช

นายเสมวิชาพูน หุตะโกวิท ผู้พิมพ์ โคนา

